COLECȚIA

Iubiri de poveste

SABRINA JEFFRIES

Lecția de seducție

SERIA „PETITORII PĂCĂTOȘI"

Când Edwin Barlow, conte de Blakeborough, este de acord să o ajute pe pupila celui mai bun prieten, impetuoasa Lady Clarissa Lindsey, își dă seama că o să aibă necazuri. El caută pe cineva cu care să se însoare, așa că ea apare la momentul oportun. Deși este captivat de frumusețea spirituală și independentă, se teme că nu este deloc potrivită ca soție... chiar și dacă ea ar fi de acord să aibă un soț așa morocănos și cinic cum este el. Totuși, Edwin descoperă că a ajuns să nu-și dorească nimic mai mult decât să o facă a lui.

Clarissa nu are de gând să se mărite – nici măcar cu Edwin, despre care este sigură că ar fi un soț dominator, și cu siguranță nu cu puternicul diplomat francez care o urmărește pas cu pas. Dar când lucrurile se agravează în ceea ce-l privește pe diplomat, Clarissa acceptă propunerea galantă a lui Edwin de a încheia o căsătorie de conveniență, în speranța că acest lucru îl va face pe francez să renunțe la urmărirea prăzii sale. Ea nu se așteaptă la altceva decât la o uniune amiabilă, însă sărutările lor din ce în ce mai aprinse îi dovedesc că, poate, căsnicia ei se va dovedi a fi o pasională poveste de dragoste. Când diplomatul jură să dezvăluie cele mai ascunse secrete ale îndrăgostiților, care i-ar putea distruge pe amândoi, oare relația lor fragilă va rezista compromiterii publice, sau Edwin va fi nevoit să piardă tot ce e mai important pentru el ca să-și protejeze iubirea?

Sabrina Jeffries este autoarea a 38 de romane, vândute în peste 8 milioane de exemplare. Aflate în permanență în topurile de bestselleruri din *New York Times* și *USA Today*, cărțile ei au fost traduse în 20 de limbi din întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2242-6
9 786063 322426
Alma®

SABRINA JEFFRIES

Lecția de seducție

The Study of Seduction
Sabrina Jeffries
Copyright © 2016 Deborah Gonzales
Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Lecția de seducție
Sabrina Jeffries

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFRIES, SABRINA
Lecţia de seducţie / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2242-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Lecția de seducție

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu/Graal Soft

Alma

Pentru soțul meu, Rene, care seamănă cu Edwin cât e omenește posibil, dar fără să aibă abilitățile de matematician/inginer.

Și pentru Becky Timblin și Kim Ham, al căror sprijin în pofida numeroaselor provocări din acest an a însemnat enorm pentru mine. Sunteți cele mai bune!

Capitolul 1

Londra
Aprilie 1830

– Ţi-ai pierdut minţile.

Când toţi membrii din salonul de lectură al clubului St. George îşi întoarseră privirile spre Edwin Barlow, contele de Blakeborough, el îşi dădu seama cât de tare vorbise.

Locul era mai aglomerat ca de obicei, acum că toată lumea se întorsese în Londra şi se lăsa noaptea. Domnii voiau să bea câteva pahare înainte de a se avânta în vârtejul care era sezonul londonez.

Cu o privire imbatabilă, care le transmise curioşilor să îşi vadă de treburile lor, Edwin îşi întoarse atenţia spre Warren Corry, marchizul de Knightford.

– Este imposibil ca planul acesta al tău să funcţioneze.

– Desigur că poate funcţiona, spuse Warren.

Warren era cel mai apropiat prieten al lui Edwin. De fapt, singurul lui prieten, în afară de noul soţ al surorii sale, Jeremy Keane. Edwin nu îşi făcea cu uşurinţă prieteni, probabil pentru că nu prea tolera proştii. Iar societatea era plină de proşti.

Tocmai din acest motiv Edwin, Keane şi Warren înfiinţaseră acest club – ca să îi poată separa pe proşti de bărbaţii cu clasă. Ca să le poată proteja pe femeile din vieţile lor de vânătorii de averi, de pariori, de depravaţi şi de orice alte tipuri de ticăloşi din Londra.

În doar câteva luni, clubul îşi sporise numărul membrilor de la trei la treizeci, toţi bărbaţii cu stare fiind dornici să împărtăşească informaţii cu tovarăşii lor, informaţii care nu puteau fi încredinţate femeilor. Până atunci, Edwin nu îşi dăduse seama că rubedeniile de gen feminin ale atâtor bărbaţi aveau nevoie să fie protejate de tentativele viclene şi nu chiar atât de viclene la virtutea lor... şi la averile lor.

Era evident că Warren lua aceea misiune foarte în serios. Poate prea în serios.

– Clarissa n-o să fie niciodată de acord, spuse Edwin.

– Nu are de ales.

Edwin îl privi cu ochii mijiți pe Warren.

– Tu chiar crezi că o poți convinge pe pupila ta cu limba ascuțită să îmi permită să o însoțesc prin oraș în timpul sezonului.

– Doar până mă întorc eu. Și de ce nu? spuse Warren, deși luă o gură zdravănă de coniac, parcă pentru a se întări pe sine pentru luptă. Nu e ca și cum te urăște.

– Nu, într-adevăr, spuse pe un ton sarcastic Edwin. Ea doar contestă tot ce spun eu, îmi ignoră toate sfaturile și mă ia mereu peste picior. Ultima dată când am văzut-o, m-a numit Ursul Blakeborough și a spus că locul meu este în menajeria Turnului Londrei, unde oamenii normali pot fi scutiți de urletele mele.

Warren izbucni în râs. Când Edwin îl privi ridicând o sprânceană, Warren își domoli râsetul, tușind.

– Aa, scuze, amice. Dar trebuie să recunoști că este amuzant.

– Nu atât de amuzant cât va fi când te voi privi pe tine încercând să o convingi să accepte asta, spuse tărăgănat Edwin în timp ce se așeză din nou pe scaun.

Gestul, în loc să îi taie elanul lui Warren, îl făcu pe afurisitul de idiot să întrebe:

– Asta înseamnă că o vei face?

– Este un subiect de dezbătut. Ea nu va fi de acord.

– Nu fi atât de sigur. Nu trebuie decât să privești răutățile ei la adresa ta ca pe obișnuitele ei remarci sarcastice. Tu permiți ca remarcile ei să te afecteze, lucru care doar o încurajează să te chinuie mai mult. Ar trebui să o ignori, pur și simplu, când începe cu prostiile ei.

Să o ignore pe Clarissa? Imposibil. Edwin petrecuse ultimii câțiva ani încercând, fără succes, să dezvăluie misterul care era Lady Clarissa Lindsey. Inteligența ei ageră îi stârnea temperamentul, zâmbetul ei provocator îl întărâta, iar ochii ei iscoditori îi bântuiau somnul. Nu o putea ignora mai mult decât putea ignora un curcubeu la răsăritul soarelui... sau o furtună violentă.

De trei luni deja, ea era izolată la cabana de vânătoare a lui Warren, în Hatton Hall, iar Edwin îi simțise absența în fiecare secundă. De aceea, ideea de a petrece timp cu ea îi făcea sângele să zvâcnească.

Nu de nerăbdare. Îmi mod sigur nu. Nu era posibil.

– Ce spui, prietene? Warren îl privi în ochi. Am nevoie de tine. *Ea* are nevoie de tine.

Edwin ignoră tresărirea din pulsul său. Clarissa nu avea nevoie de *nimeni*, cu atât mai puțin de el. Datorită averii pe care i-o lăsase răposatul ei tată, contele de Margrave, ea nu era nevoită să se mărite din iubire sau din orice alte motive. Aparent, femeia avea prostească idee că îi era mai bine fără un soț, având în vedere că refuzase, chipurile, zeci de cereri în căsătorie de la debutul ei în societate în urmă cu toți acei ani.

Dar nu averea ei era detaliul care îi făcea pe bărbați să se dea peste cap, încercând să îi atragă atenția. Ci istețimea ei ageră și personalitatea efervescentă, abilitatea ei de a atrage un bărbat și de a-l evita în același timp. Și frumusețea ei uimitoare. Avea părul blond, ochii verzi, era preferata cu piele de porțelan a societății și, aproape sigur, ea știa lucrul acesta.

Motiv pentru care lui Edwin îi surâdea ideea de a-l privi pe Warren încercând să o convingă că ar trebui să umble prin oraș cu un bădăran țâfnos ca el.

– Presupunând că ea și eu vom fi de acord cu nebunia asta – cât timp ar trebui să am grijă de ea?

– Nu ar trebui să dureze mai mult de-o lună, spuse Warren. Oricât de mult îmi va lua să mă ocup de fratele ei în Portugalia. Nu-l pot lăsa pe Niall împotmolit pe continent, cu toată agitația care este acolo momentan.

– Presupun că ea deja a auzit motivul pentru care pleci.

– De fapt, nu. Nici măcar nu știe încă de scrisoarea lui, care mă aștepta când am sosit de la Shropshire pentru sezonul londonez. Voiam să mă asigur că vei fi de acord să stai cu ochii pe ea înainte să îi spun și ei. Dar odată ce va afla că Niall este implicat, va vrea ca eu să fac această călătorie și își va da seama că nu voi pleca până nu mă voi asigura că ea este protejată.

– De individul ăsta, Durand. La urma urmei, exista un motiv pentru toată șarada asta pe care i-o propunea Warren.

Bărbia lui Warren se încordă.

– Contele Geraud Durand, da.

Lăsându-se pe spate în scaun, Edwin începu să se bată cu degetele pe coapsă.

– Dacă va fi să fac acest lucru, ai face bine să îmi spui tot ce știi despre francezul ăsta.

– Nu l-ai cunoscut?

Edwin ridică o sprânceană.

– A, corect. Nu este din cercul tău de cunoștințe. Dar sigur ai auzit de el.

– Este lacheul ambasadorului francez.

– Dacă ar fi lacheu, nu ar fi o problemă. Este prim-secretarul omului. Și pentru că ambasadorul a fost nevoit să se întoarcă în Franța chiar după Crăciun, Durand conduce acum ambasada din postura de însărcinat cu afacerile. Această poziție îi oferă multă putere.

– Atunci ce naiba vrea de la Clarissa?

– O soție. A cerut-o în căsătorie în Bath, acum câteva luni.

Răspunsul îl uimi pe Edwin. Inițial, Warren îl descrisese pe Durand ca fiind un admirator care o tot bătea la cap.

Nu că Edwin ar fi fost surprins că dorea cineva să îi atragă atenția Clarissei. Majoritatea bărbaților își doreau acest lucru. Dar bărbații din domeniul diplomației preferau în general soții care erau... ei bine... deloc dispuse să spună deschis ce le trece prin minte și să flirteze cu nerușinare.

– Ea l-a refuzat, continuă Warren. De aceea a trebuit să ne întoarcem în Londra. Din păcate, el ne-a urmărit până aici. Părea să își fi făcut o misiune din a o câștiga cu orice preț. A venit la un eveniment public la care am participat împreună cu ea după ce ne-am întors de la Bath. De două ori a încercat să o acosteze pe stradă.

– Să o *acosteze?* Acestea au fost cuvintele tale sau ale Clarissei? Pentru că tu însuți ai spus că ea este predispusă să exagereze.

– De data asta nu a exagerat deloc. Gura i se încordă. Ticălosul a speriat-o suficient cât Clarissa să înceapă să evite să iasă în public și știi că nu îi stă în fire. Așadar, după ce am petrecut Crăciunul acasă la cumnatul tău, am luat-o repede pe ea și pe mama ei și le-am dus la Shropshire, unde știam că el nu ar îndrăzni să o urmărească, din moment ce trebuia deja să se ocupe de afacerile ambasadei aici. Am sperat că absența noastră o să dea timp înflăcărării lui să se stingă.

– Și s-a stins?

– Nu știu. De-abia ne-am întors, așa că nu am avut timp să evaluez situația. Dar nu îmi asum nici un risc. Ea trebuie să fie protejată în timp ce încerc să rezolv problemele fratelui ei.

Edwin îi aruncă o privire precaută.

– Doar nu ai de gând să-l aduci pe Niall înapoi în Anglia, nu? Va fi arestat pentru crimă de îndată ce va pune piciorul pe pământ britanic.

– Știu. Prostul, să se dueleze pentru o femeie! Ar fi trebuit să fie mai deștept de-atât. Frustrarea îi încruntă fruntea lui Warren.

Să fiu sincer, habar nu am *ce* să fac cu el. Dar trebuie să găsesc o soluție. Nu poate rămâne la nesfârșit în străinătate. Și nu pot continua să mă ocup și de proprietățile mele *și* de ale lui, chiar și cu ajutorul Clarissei.

Edwin pufni.

– Clarissa te ajută?

– Clarissa poate mai mult decât îți dai tu seama.

Ah, dar Edwin își dădea seama. De acord, nu s-ar fi așteptat ca ea să se priceapă la administrarea proprietăților, dar în ciuda stilului ei scandalos, Edwin vedea uneori în ea și o seriozitate care îi amintea de-a lui însuși.

Sau poate Clarissa avea, pur și simplu, accese periodice de dispepsie. Era greu să îți dai seama cu Clarissa. Era total imprevizibilă. Motiv care îl făcea pe Edwin să nu se simtă în apele sale.

Warren flutură mâna spre un servitor și ceru să i se aducă încă un pahar de coniac.

– Sincer, nu va fi atât de obositor pe cât crezi. Nu ai nevoie să ieși, oricum, în societate pe timpul sezonului? Nu ți-ai pus în cap să te însori?

– Ba da. Își pusese în cap să facă un moștenitor, oricum, ceea ce necesita să se însoare cu *cineva*. Deși doar Dumnezeu știa cine ar putea fi acea persoană.

– Vezi? Este perfect. Trebuie să intri pe piața căsătoriilor. Clarissa vrea să se bucure de sezon, iar eu vreau să îi găsesc un soț. Este o situație ideală.

– Dacă spui tu. Putea bănui oricine cum ar putea el să reușească să curteze pe cineva cu Clarissa învârtindu-se pe lângă el, dar Edwin presupuse că i-ar putea îmbunătăți faima de persoană rigidă dacă ar fi fost văzut la braț cu o femeie frumoasă la balurile obișnuite. Presupunând că ea ar fi de acord să îl țină de braț. Iar acest lucru nu era deloc sigur cu Clarissa.

– Sezonul trecut încă îți reveneai după pierderea lui Jane, așa că aceasta va fi prima ta încercare reală de a-ți găsi o soție de când te-a lăsat Jane cu buza umflată. Ai vreo domniță anume în minte?

– Nu. Știu ce vreau. Dar numai Dumnezeu știe dacă o pot găsi pe *cea* care să îmi ofere ce vreau. Nu am căutat serios pentru că am fost ocupat cu Samuel și Yvette. Și a mai fost și începutul acela fals cu Jane. Edwin oftă. Dar presupun că trebuie.

– Și care sunt cerințele tale de la o soție? Altele în afară de faptul că trebuie să aibă vârsta potrivită pentru a concepe copii, presupun.

Supărându-se din pricina minții abile a lui Knightford, care înțelesese că acest demers era despre găsirea unei femei care să îi poarte moștenitorul, Edwin privi pe fereastra care dădea spre strada Pall Mall.

– Aș prefera o femeie responsabilă și necomplicată.

– Ca mama ta, vrei să spui.

Edwin nu răspunse, preferând să nu mintă. Mama lui nu fusese necomplicată, dar nimeni nu știa acest lucru, cu excepția lui Edwin și a fratelui său Samuel. Nici măcar sora lor, Yvette, nu era conștientă de cât de complicată fusese mama lor... și de ce fusese astfel. Edwin muncise din greu ca să o scutească pe Yvette de acea informație groaznică.

– Vreau o femeie liniștită și sensibilă, continuă Edwin.

– Cu alte cuvinte, vrei pe cineva pe care să-l poți ține sub papuc. Așa cum tatăl tău a ținut-o pe mama ta.

Amintiri dureroase îi reveniră, parcă arzându-l cu acid.

– Tata nu a ținut-o sub papuc; a ignorat-o. Din motive pe care, din păcate, Edwin le știa și îi fusese greu să le accepte. Eu nu îi voi face niciodată asta soției mele.

– O vei face, dacă va fi atât de plictisitoare pe cât o descrii tu. Warren se lăsă pe spate în scaun. Când îmi voi alege o soție, vreau o femeiușcă vioaie, care să aibă bine grijă de mine. Îi făcu cu ochiul. Dacă știi ce vreau să spun.

Edwin își dădu ochii peste cap.

– Reamintește-mi, de ce te-am invitat să faci parte din clubul St. George? Ești la fel de rău ca bărbații de care ne protejăm femeile.

– A, dar eu nu prad inocentele. Orice femeie care a ajuns în patul meu a sărit de bunăvoie în el. Și îndrăznesc să spun că acest lucru este valabil pentru orice bărbat de aici.

Probabil că așa era. Chiar și Edwin își luase o ibovnică atunci când avea douăzeci de ani, când agitația din familia lui îl ținuse prea ocupat ca să își caute o soție, iar singurătatea sa devenise prea acută și prea greu de îndurat. Totuși acest lucru nu fusese foarte satisfăcător. Știind că o femeie stătea cu tine doar pentru statutul și pentru banii tăi îl făcea cumva să se simtă mai singur decât dacă nu ar fi avut deloc o femeie.

Totuși, cu Yvette căsătorită și plecată de acasă, Edwin începuse să simtă dezavantajele unei vieți solitare. Așa că avea să își caute din nou o soție, întotdeauna o experiență jenantă. Femeile așteptau un bărbat care să tânjească să fie îndrăgostit, dar el pur și simplu

nu putea. Iubirea era o născocire la care visau romancierii. Căsnicia părinților lui dovedise acest lucru.

Dar nu era un lucru înțelept să îi prezinte unei femei filosofia lui. Din păcate, nici nu putea să mintă în legătură cu aceasta. El nu era precum fratele său ticălos, care, în prezent, ispășea o pedeapsă pentru răpire. Edwin nu își putea masca părerile cu complimente facile.

Din păcate, majoritatea femeilor preferă oricând complimentele facile în locul adevărurilor directe. În această privință, unii *bărbați* erau astfel.

De aici și numărul redus de prieteni pe care îi avea și dificultatea pe care o întâmpina în a-și găsi o soție potrivită.

– Când vei vorbi cu Clarissa despre asta?

Warren își privi ceasul de buzunar.

– La cină, care ar trebui să înceapă în... ah... o jumătate de oră. Speram că vei veni și tu.

– *Acum?*

– De ce nu? Am putea la fel de bine să terminăm cu treaba asta, nu? Și plec spre Portugalia mâine-dimineață.

La naiba! Lui Edwin i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp la dispoziție pentru a se pregăti. Nu era genul de bărbat spontan.

– Plănuiești ca noi să ne unim forțele împotriva ei, nu-i așa?

– Nu asta a fost intenția mea inițială, nu. Warren luă o gură de coniac. Când am plecat de la Hatton Hall spre Londra, sperasem ca până acum Yvette și Keane să se fi întors din America și să o poată lua, pur și simplu, sub aripa lor. Yvette o poate convinge pe Clarissa să facă orice.

Edwin zâmbi. Sora lui putea convinge pe *oricine* să facă orice, chiar și pe el.

– Dar înțeleg că nu s-au întors încă, spuse Warren.

– S-ar putea să mai treacă alte câteva săptămâni până să se întoarcă. Scuze!

– Ei bine, asta este. Măcar mătușa mea va fi acolo, ca să mă ajute să o conving.

Edwin își suprimă un pufnet. Lady Margrave, mama Clarissei, era o femeie capricioasă, care rar oferea sfaturi logice, de aceea Clarissa rar îi acorda atenție. El se îndoia că de data aceasta avea să fie diferit.

Warren cercetă cu privirea sala de lectură.

– Știi, locul ăsta s-a dovedit a fi destul de confortabil. Nu este un decor la fel de sofisticat ca la alte cluburi, dar este confortabil.

Tu și Keane ar trebui să fiți mândri de voi. Cu ochiul artistic al lui Keane și cu ingeniozitatea ta tehnică, locul ăsta nici măcar nu mai arată ca o tavernă.

– Am primit mult ajutor la aspectele practice ale decorului, de la Yvette și soacra ei.

– Asta explică retușurile feminine, spuse Warren, care sunt reconfortante. Adică lemnul de culoare închisă și pielea îi dau o tentă masculină frumoasă, dar și draperiile sunt de lăudat. Cele de la White sunt lugubre.

– Mă bucur că îți place.

Privirea lui Warren se întoarse brusc spre Edwin.

– Îmi pare rău că n-am putut fi aici ca să ajut. Și că trebuie să plec din nou. Se ridică. Așadar vii sau nu?

Cuvintele nonșalante fură contrazise de expresia încordată a lui Warren.

Amândoi știau că Edwin nu fusese încă de acord cu planul. Și de ce nu fusese de acord? Pentru că gândul de a petrece săptămâni întregi în compania Clarissei îl exaspera așa cum nimic altceva nu reușea să îl exaspereze.

Dar nu conta. Warren era prietenul lui și nu ar fi ezitat să îl ajute dacă el, la rândul lui, ar fi avut nevoie. Așa că nici Edwin nu avea să ezite.

Se ridică.

– Vin.

De îndată ce ușa dormitorului Clarissei se închise în urma servitoarei care lăsase un mesaj pentru mama ei, bătrâna văduvă se întoarse speriată spre fiica sa.

– Nu pot să cred că vărul tău a făcut așa ceva! Se sprijini cu greutate în bastonul ei. Warren știe că nu ar trebui să invite un burlac bun de însurătoare la cină fără avertisment. Ce-o fi fost în capul lui?

Clarissa ridică o sprânceană spre reflecția mamei ei în oglindă.

– S-a gândit că este doar Edwin, pe care îl știm de ani întregi. Și care vine regulat la cină.

– Nu știu dacă plăcinta de porumbel este destul de potrivită pentru oaspeți, spuse mama ei, ca și cum Clarissa nu ar fi vorbit. O, vai, și tocmai am rămas fără vin de Madeira! Edwin iubește vinul de Madeira, știi doar.

– Mama...

– Iar ceapa murată era prea acră ultima dată când am mâncat. Speram să o terminăm în seara asta, dar dacă vine Edwin...

– Mama, calmează-te! Nu este ca și cum l-am aștepta pe țarul Rusiei. Clarissa zâmbi în oglindă. Deși Edwin ar *fi* bun de țar. Tot ce-ar trebui să facă ar fi să fie el însuși, despotic și dictatorial.

Din fericire, acea observație întrerupse agitația mamei ei.

– Și l-ar prinde bine rolul, nu-i așa? Cu părul acela negru și bărbia lui elegantă.

Și umerii lați, și un aer regal, și ochii cenușii, la fel de reci și de frumoși ca o noapte rusească, presărată cu stele.

Clarissa se încruntă în sinea ei. Probabil că era confuză de se gândea la Edwin într-un fel atât de poetic. Deși bărbatul *era* afurisit de chipeș. De la distanță. Iar ea nu îl mai văzuse de secole. Absența face ca inimii să i se facă dor și toate chestiile astea.

– Vai, aproape că mi-l pot închipui într-o mantie din blană și cu o căciulă din aceea îmblănită, spuse mama Clarissei.

Clarissa râse.

– Edwin ar purta o chestie atât de pretențioasă doar la o încoronare, și atunci doar pentru că ar fi nevoit.

Stilul lui vestimentar era întotdeauna corect, dar groaznic de sobru.

Spre deosebire de al ei. Își studie rochia în oglindă și zâmbi. Probabil că Edwin avea să privească încruntat toată ținuta asta din dantelă și funde de culoarea lavandei. Ca să fie sinceră, ținuta nu era nici pe placul Clarissei – puțin cam prea împopoțonată pentru gustul ei –, dar se așteptase să cineze doar cu Warren și mama ei și îmbrăcase primul lucru pe care îl găsise în garderoba sa.

Eh! Nu avea timp să se schimbe și, în plus, nu și-ar schimba niciodată rochia pentru *el*. Lasă-l pe Edwin să îi arunce una dintre privirile lui critice și necruțătoare; ea nu avea să se lase intimidată.

Într-adevăr, era doar o chestiune de obișnuință că ea își ciupi obrajii până căpătară o nuanță frumoasă de roz. Nu era pentru că voia să fie frumoasă pentru Edwin. Nu, desigur că nu.

– Știi, fiica mea, spuse mama ei, dacă ai fi puțin mai amabilă cu el, probabil că ai ajunge să îl joci pe degete în doar câteva săptămâni.

– Ah, mă îndoiesc de acest lucru. Edwin este mult prea rigid ca să se joace. Cu atât mai mare regretul. Clarissei i-ar plăcea să o cunoască pe femeia care ar putea face *acel* lucru.

Dar nu avea să fie ea. Edwin, dintre toți oamenii, nu ar accepta-o niciodată așa cum era, mai ales de îndată ce ar afla amploarea

greşelilor ei din tinereţe. Iar modul în care scăpase la mustaţă de atenţia obsesivă a contelui Durand în urmă cu câteva luni o făcuse să fie şi mai hotărâtă să evite să se supună cerinţelor vreunui bărbat cu privire la cum ar trebui să fie o soţie.

„Nu vei putea să scapi niciodată de mine, draga mea Clarissa."

Un fior o străbătu în timp ce izolă într-un conlon al minţii ei ultimele cuvinte pe care i le aruncase contele. Acele cuvinte erau exact genul de aiureli pe care bărbaţii credeau că vor femeile să le audă. Dar, din câte ştia ea, bărbatul nu o căutase. Nu pândise pe stradă, în faţa casei din oraş a lui Warren după ce sosiseră. Fără îndoială că trecuse la o altă femeie frumoasă.

Şi dacă nu o făcuse?

Atunci, de data aceasta Clarissa avea să fie şi mai fermă cu refuzul ei. În urmă cu mulţi ani, îi permisese unui bărbat să o hărţuiască, iar acest lucru îi distrusese viaţa.

Nu avea să se mai întâmple vreodată.

Aşternându-şi un zâmbet luminos pe buze, se răsuci, întorcându-se spre mama ei.

– Coborâm?

– Nu încă, îngerul meu. Servitoarea a spus că domnii au ajuns deja, aşa că ar trebui să îi lăsăm să aştepte. Niciodată nu trebuie să permiţi unui bărbat să fie prea sigur în privinţa ta.

– Este *Edwin*, mama, spuse ea încordată. El este sigur în privinţa tuturor, indiferent ce aş face eu. Cu obişnuitul ei zâmbet convingător, îi oferi un braţ mamei sale. Femeia îşi fracturase şoldul când avea vreo patruzeci de ani, iar oasele nu i se întăriseră corespunzător, aşa că îi era greu să urce sau să coboare scările.

– Să mergem, ştiu că de-abia aştepţi să bei un pahar cu vin. Ştiu sigur că eu de-abia aştept.

– Of, bine. Sprijinindu-se de braţul Clarissei, mama se lăsă condusă spre uşă. Dar trebuie să îmi promiţi că primul lucru pe care i-l vei spune va fi un compliment. Bărbaţilor le place acest lucru.

– Sigur, spuse fără tragere de inimă Clarissa.

– Şi nu îl contrazice tot timpul. Bărbaţii urăsc femeile capricioase.

– Aha.

– Şi să *nu* o ţii morţiş cu glumele tale. Este un lucru foarte bărbătesc. Ca să nu mai spun...

În timp ce coborau scările, Clarissa o lăsă pe mama ei să îşi continue discursul monoton, ascultând doar pe jumătate obişnuita recitare a micilor trucuri desemnate să agaţe un bărbat şi să îl seducă.

Poate că acestea o ajutaseră pe mama ei să înhațe un conte, dar Clarissei îi pricinuiseră numai dezamăgire.

Dacă un bărbat nu putea să o placă pentru ceea ce era ea, care era rostul? Clarissa de-abia își putea ascunde adevăratele păreri de mama ei. Cum avea să facă acest lucru cu un soț?

Nu că ar fi intenționat să *aibă* vreodată un soț. În mod sigur, nu s-ar supăra dacă ar avea copii, dar acest lucru necesita să accepte un bărbat în patul ei, iar însuși gândul îi făcu mâinile să transpire și gâtul să se încordeze.

Nu. Căsnicia nu era pentru ea.

– ... și asigură-te că păstrezi cea mai mare bucată de tort pentru Edwin, spuse mama în timp ce ajunseră la baza scărilor.

– Prostii! Nu păstrez *nimic* pentru Edwin.

– Mi se pare drept, rosti tărăgănat Edwin de undeva din umbră, din dreapta casei scării. Nici eu nu păstrez nimic pentru tine.

Luptându-se să își ascundă surprinderea, Clarissa se opri în loc în timp ce el ieși la lumină.

– Edwin! strigă mama ei. Dragul meu băiat! Femeia întinse mâna.

Cu supunere, el înaintă și o luă într-a sa.

– Arătați foarte bine, Lady Margrave. Se aplecă și sărută ușor obrazul mamei Clarissei.

Nici un sărut pentru Clarissa, desigur. Edwin era prea domn pentru acest lucru.

– Și tu arăți foarte bine, spuse încântată mama în timp ce se trase înapoi pentru a-l privi.

Și Dumnezeule, chiar arăta, în fracul lui din stofă de un albastru-închis, purtând vesta și pantalonii din poplin alb. Chiar și lavaliera de la gât îi era legată într-un mod simplu, lucru care nu făcea decât să îi accentueze linia masculină a bărbiei și trăsăturile aspre, atât de chipeșe.

Cum de reușise să devină și mai atrăgător în doar trei luni? Și de ce naiba ea îl privea cu gura căscată? Era *Edwin*, pentru Dumnezeu! L-ar face să fie și mai înfumurat dacă el ar ști la ce se gândea ea.

În schimb, îl tachină.

– Nu-mi spune – așteptai cu atâta nerăbdare să coborâm, încât te plimbai agitat prin foaier.

Ideea era absurdă, desigur. Cuvântul *nerăbdare* nici măcar nu exista în vocabularul lui Edwin. Dacă exista un bărbat care era de părere că lucrurile se rezolvă încet și cu răbdare, acela era Edwin.

Iar el recunoscu ironia, întrucât îi aruncă unul dintre rarele lui zâmbete.

– De fapt, am fost să iau asta din bibliotecă. Warren mi-a spus că a terminat-o. Ochii lui licăriră în lumina lămpii în timp ce întinse o carte. Desigur, dacă vrei să o citești și tu...

– Mă îndoiesc, spuse ea. Orice carte i-ai împrumutat *tu* probabil că este teribil de plictisitoare.

– Spui asta pentru că nu conține povești cu hoți galanți salvând domnițe neprihănite.

– Sau domnițe neprihănite salvând hoți galanți. Oricare ar fi de preferat în locul volumelor tale plictisitoare despre... Ce? Șah? Inginerie? Filosofie despre cele mai plictisitoare lucruri?

– Clarissa, o mustră mama pe șoptite.

Dar Edwin doar râse, așa cum ea sperase că o va face. Clarissa se mândrea cu faptul că uneori îl putea face să râdă. Nici o altă femeie nu părea să fie în stare. Nici o altă femeie nu îndrăznea să încerce.

– Inginerie mecanică, spuse el. Cum de-ai ghicit?

– Pentru că te cunosc prea bine, domnule.

El deveni sobru, privirea fiindu-i acum straniu de intensă, chiar și pentru el.

– Da? Nu sunt atât de sigur.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer pentru o clipă de tăcere încremenită, înainte de a fi spartă de apropierea vărului ei.

– Am găsit o altă carte care ți-ar putea plăcea, prietene, spuse Warren în timp ce se aplecă să își sărute întâi mătușa, apoi pe Clarissa. Este despre mașinării.

Clarissa își dădu ochii peste cap când Warren îi întinse cartea lui Edwin. Desigur, interesul pur îi lumină chipul lui Edwin în momentul în care privi coperta. Contele era pasionat de mașinării, până în punctul în care își făcuse unele proprii, dar Clarissa nu fusese niciodată considerată demnă de a vedea vreuna.

– Pare interesantă, mulțumesc. Ți-o înapoiez de îndată ce o termin de citit.

– Nu este nici o grabă. Warren îi aruncă o privire voalată Clarissei. După cum știi, nu voi avea nevoie de ea prea curând.

Despre ce era vorba?

Înainte ca ea să se poată gândi prea mult la asta, Warren îi oferi mamei ei brațul.

– Vino, mătușă, hai să îți odihnești picioarele în timp ce bem un pahar de vin, înainte de cină. Nu vreau să îți suprasoliciți șoldul.

– Mulțumesc, băiete, spuse ea drăgăstos, permițându-i să o conducă în salonul pentru micul dejun. Este așa amabil din partea ta! Dar întotdeauna ai fost un scump. Păi, îmi amintesc când...

În timp ce mama turuia mai departe, Edwin fu lăsat în urmă cu Clarissa.

– Așadar, șopti el, ce refuzai să îmi păstrezi, mai exact?

Clarissei îi luă o clipă să își amintească faptul că el o auzise mai devreme.

– Cea mai mare bucată de tort.

– Nu-mi place tortul.

– Știu. De aceea nu-l voi irosi pe tine. Nu îți va plăcea și probabil îl vei mânca doar pentru a fi politicos.

El îi aruncă o privire serioasă.

– Poate că ți l-aș fi dat ție.

– Mă îndoiesc de asta, dar nu vom ști niciodată, nu? spuse ea voioasă. Orice ar fi, îl păstrez pentru mine.

– Așa am auzit.

– Pentru că trăgeai cu urechea, spuse Clarissa, deja pusă pe șotii. Cât de nepoliticos din partea ta!

El ridică din umeri în timp ce intrară în salonul pentru micul dejun.

– Dacă nu vrei ca oamenii să îți audă declarațiile, nu ar trebui să vorbești la fel de tare ca un docher.

Mama se opri și se așeză pe canapea.

– Un docher! Să îți fie rușine, Edwin – cum să spui așa ceva unei domnițe! Nu ai găsit nici un compliment?

Cum el rămase complet indiferent, fără să arate cel mai mic regret, Clarissa spuse:

– Dacă Edwin ar fi știut cum să complimenteze doamnele, mama, ar fi fost prea popular în societate ca să se mulțumească să ia cina cu *noi*, niște neica nimeni.

– Nu este vorba de a mă mulțumi cu ceva, te asigur, spuse el țâfnos.

Clarissa se felicită în sinea sa pentru că reușise să îi perturbe iarăși calmul aparent, când Warren interveni:

– Poartă-te frumos, verișoară! Avem nevoie de el.

– Pentru ce?

În loc să răspundă, Warren gesticulă spre canapea.

– Mai bine ai lua loc. Trebuie să vă spun ceva ție și mamei tale.

Capitolul 2

Puțin mai târziu, Edwin o privea pe Clarissa cerând răspunsuri de la protectorul ei.

– Iar scrisoarea asta de la Niall, cerându-ți ajutorul, era aici, așteptându-te? De cât timp?

– Doar de câteva zile, spuse Warren.

– Ar fi trebuit să o trimită mai repede!

– Atunci am fi ratat-o. Eram deja în drum spre Londra.

– Și de ce Niall ți-a trimis-o ție, și nu nouă?

– Pentru că voia să vă țină pe tine și pe mama ta cât mai departe posibil de această situație.

Lady Margrave scoase un țipăt de-ți putea îngheța sângele în vene.

– Dumnezeu să ne ajute pe toți! Bietul meu băiat este în pericol – știu eu! Sau și-a pierdut toate economiile la pariuri!

– Sunt convins că nu este așa, spuse Warren printre dinții încleștați.

– Și Niall nu ar fi niciodată atât de nesăbuit încât să piardă totul la jocurile de noroc, spuse posomorâtă Clarissa.

– Poate a intrat într-un anturaj rău în Portugalia! protestă Lady Margrave. Adică, dacă a fost atât de scrântit încât să se dueleze pentru o ușuratică în urmă cu atâția ani...

– Mama! spuse Clarissa, aruncând o privire fugară spre Edwin. Destul!

– De parcă nu știe toată lumea de ce a ajuns fratele tău în exil, spuse Edwin. Flăcăii afurisiți și duelurile lor. Acesta a fost blestemul a jumătate dintre familiile din Anglia.

Obrajii Clarissei se îmbujorară, rușinați. Cel puțin Edwin presupuse că era de rușine. Ce altceva ar fi putut fi?

Încordându-se, Clarissa se întoarse spre Warren.

– Când plecăm?

– Nu *plecăm*, spuse Warren încruntându-se. Tu și mama ta stați aici, în timp ce eu merg în Portugalia.

– Mama poate rămâne, dar *eu* de ce nu pot merge cu tine? Pot să te ajut.

Warren o privi bănuitor.

– Cu ce să mă ajuți? Nici măcar eu nu știu ce mă așteaptă acolo. Mesajul lui Niall era criptic, iar circumstanțele lui, neclare. Tot ce știu este că el are nevoie să îl ajut să iasă de undeva. Nu te iau cu mine până nu știu sigur la ce să mă aștept.

– Nu poți merge, draga mea, se plânse Lady Margrave. Ai putea fi capturată de pirați! Ei cutreieră mările acelea acum, știi doar.

– Hai, mama, posibilitatea ca eu să fiu captu...

– O, scumpo, scumpo, nu. Nu trebuie să pleci! Doar gândește-te la ce ți s-ar putea întâmpla! Ducându-și o mână la piept, Lady Margrave bâjbâi într-o cutie incrustată cu pietre prețioase de pe masa de lângă canapea. Am nevoie de sărurile mele. Unde sunt sărurile mele?

Fără vreun cuvânt, Clarissa sună clopoțelul după o servitoare, apoi merse lângă mama ei și scoase un flacon din cutie.

– Gata, mama. Cu o răbdare uimitoare, îngenunche și flutură flaconul sub nasul mamei ei, apoi o îndemnă să se întindă pe canapea. Odihnește-te puțin în timp ce eu discut cu Warren, bine?

Servitoarea mamei ei intră grăbită în acel moment, iar Clarissa spuse:

– Mama se simte puțin amețită. Te rog, stai cu ea! Eu și Excelența Sa vom reveni imediat.

Se îndreptă apoi spre ușa de lângă bibliotecă, iar Warren o urmă. Edwin ezită, dar i se păru firesc să li se alăture, având în vedere că se presupunea că el face parte din planul lui Warren.

Iar Clarissa de-abia păru să observe prezența lui Edwin, fiind prea concentrată să îl mustre pe Warren.

– Este o nebunie! Nu pot să cred că vrei să pleci fără mine! Dacă Niall are probleme...

– Nu poți face nimic în privința asta, se răsti scurt Warren. Tu stai aici și cu asta basta.

Blestemând în sinea ei, Clarissa păși agitată în bibliotecă, de parcă ar fi fost o leoaică în cușcă. Șuvițe de păr i se desprindeau din agrafe, obrajii îi erau îmbujorați, iar pașii îi erau atât de rapizi, încât Edwin surprinse frânturi din gleznele ei pe sub rochie. Dumnezeule, era splendidă când era furioasă.

Edwin nu o văzuse niciodată furioasă. Supărată, da. Sarcastică, o, da.

Dar furioasă? Niciodată. Și acum, că era martor la furia ei, i se părea fascinantă. Având în vedere că, în mod obișnuit, el ura să se confrunte cu femei emotive, acest lucru îl surprinse.

Clarissa se repezi la Warren.

– Așadar, ne vei lăsa aici, să ne îmbolnăvim de grija ta și a lui Niall în următoarea lună sau așa ceva.

Edwin nu își putu stăpâni pufnetul. Acum ea se repezi la *el*. La naiba!

– Ai ceva de spus, Lord Blakeborough?

Formalitatea cuvintelor ei ar fi trebuit să îl facă să ezite înainte de a vorbi. Nu se întâmplă acest lucru.

– Warren și Niall sunt bărbați în toată firea. Pot avea grijă de ei înșiși și probabil că le va fi mai bine fără ca tu să te ții după ei.

Proptindu-și mâinile în șolduri, ea îl privi cu ochii mijiți.

– Nu te băga! Nu te privește.

– De fapt, îl privește, interveni Warren. Cât timp voi fi plecat, Edwin vă va însoți pe tine și pe mama ta la orice evenimente sociale doriți să participați.

Sentimentele care se derulau pe chipul ei erau contradictorii. Surprindere, apoi confuzie... apoi din nou acea furie uimitoare, care îi colora atât de minunat obrajii. Edwin nu se putea abține să nu o privească. Oare acea îmbujorare era peste tot? Se întindea și pe sub hainele ei?

Dumnezeule, trebuia să înceteze să se mai gândească la ce era pe sub hainele ei.

– De ce crezi că e nevoie ca Edwin să facă asta? se răsti Clarissa.

– Ca să te protejez de Durand, spuse sec Edwin.

Pentru o secundă, Clarissa păli. Sau poate că el doar își închipuise acest lucru, pentru că ea ripostă aproape instantaneu:

– Este mai mult decât ridicol.

Ochii negri ai lui Warren licăriră.

– Oare? Merse lângă ea cu pași mari. De când i-ai refuzat cererea în căsătorie, Durand te-a urmărit la fiecare pas. După ultima lui apariție, ai fost destul de speriată cât să mă implori să vă duc pe tine și pe mama ta la Hatton Hall pentru restul iernii.

Dacă Edwin nu ar fi privit-o cu atenție, nu ar fi văzut-o înghițind în sec. Iar acea mică mișcare în gâtul ei produse o învolburare în stomacul lui. Pentru că acela era un alt lucru pe care nu îl mai văzuse niciodată – Clarissa speriată. Și îl deranjă mai mult decât se aștepta.

Totodată, îl făcu să pună la îndoială propria lui presupunere, cum că era posibil ca ea să exagereze situația.

Clarissa își îndreptă umerii.

– Asta s-a întâmplat acum multe luni. Glasul i se încordă ușor. În mod sigur, contele Durand a trecut peste prostia asta până acum.

– Sau absența ta l-a făcut să devină și mai obsedat, spuse Warren. Nu-mi pot asuma riscul acestei posibilități. Doar dacă nu cumva vrei să te întorci la Shropshire...

– În nici un caz! Clarissa își îndreptă cu fermitate spatele. Nu voi rata sezonul din cauza acelui... bărbat ridicol. Probabil că mă voia doar pentru averea mea, oricum, ca toți ceilalți.

– Nu cred, spuse Warren. Durand se trage dintr-o familie bogată de aristocrați francezi. Familia lui a fugit în Anglia din calea revoluției destul de devreme cât să își poată păstra bunurile, iar de îndată ce s-au întors în Franța după război, s-au putut strecura în cercurile regale.

– Deci francezul a petrecut ceva timp în Anglia înainte de a fi delegat aici? întrebă Edwin.

– S-a născut în Sussex, spuse plictisită Clarissa. Și a fost crescut aici, până când familia lui s-a întors în Franța.

– Atât de tânăr este?

– Este cam de vârsta ta, da.

Hmm.

– Deci nu este vreun țap bătrân care își caută o mireasă tânără, care să îi poarte fiii.

– Deloc, spuse Warren. Și a refuzat să accepte „nu" drept răspuns.

– De ce, dacă nu pentru averea Clarissei? întrebă Edwin.

Ea se întoarse spre el, ochii arzându-i.

– A, nu știu. Poate că era într-atât de ridicol încât să mă considere drăguță. Sau atrăgătoare. Sau...

– Sunt sigur că Edwin nu a vrut să sune așa, zise împăciuitor Warren.

Clarissa îl fixă pe Edwin cu privirea.

– Nu?

Dumnezeule! Edwin nu se pricepuse niciodată să descifreze femeile. Își cântări cuvintele.

– Voiam să spun că bărbații care nu acceptă „nu" drept răspuns în general au un motiv pentru... obsesia lor, dacă vreți. Se gândi la mama lui. Nu, nu era deloc aceeași situație. Pur și simplu, încerc să îmi dau seama care ar putea fi motivul.

Clarissa continuă să îl privească încruntată, astfel că Edwin se gândi să spună:

– Pe lângă frumusețea și istețimea ta, adică.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Tu chiar nu poți complimenta o femeie fără să fii forțat să o faci, nu-i așa?

Cuvintele ei îl surprinseră.

– Pot. Doar că nu mă gândesc întotdeauna să o fac. Nu sunt mieros, precum fratele meu.

Un sentiment necunoscut străbătu fulgerător trăsăturile Clarissei. Compasiune? Nu, era imposibil în cazul Clarissei.

Totuși, când ea vorbi din nou, glasul îi fu mai blând.

– Nimeni nu te-ar putea confunda vreodată cu Samuel, Edwin. Și acesta este un lucru de care ar trebui să fii mândru.

Capul lui Edwin încă se învârtea din pricina neașteptatelor ei cuvinte blânde, când Clarissa își drese glasul și adăugă pe un ton mai aspru:

– Dar asta nu înseamnă că vreau ca tu să mă privești încruntat, ca un câine de pază, în următoarele câteva săptămâni.

Aceasta semăna mai mult cu Clarissa pe care o cunoștea el.

– Hai, verișoară, începu Warren. Edwin a fost destul de amabil cât să fie de acord să facă asta, și având în vedere că lui nu prea îi face plăcere să iasă în societate...

– Exact! izbucni ea. Va fi mai rău decât tine – mustrându-mă și stricându-mi plăcerea, încruntându-se la oricine îndrăznește să se apropie.

– Acea ultimă strategie este motivul pentru care nu sunt niciodată nevoit să suport idioți la evenimentele sociale, spuse sec Edwin.

– Este și motivul pentru care nu ai prieteni, ripostă Clarissa.

– Clarissa, destul! strigă Warren. Ești nepoliticoasă cu un om care vrea doar să te ajute.

Edwin se încordă. Nu ar trebui să îi pese câtuși de puțin dacă ea se împotrivea. Într-adevăr, ar fi un avantaj – el nu ar fi nevoit să se confrunte cu toanele și cu caracterul ei imprevizibil. Putea pleca liniștit, după ce făcuse ceea ce îl rugase Warren.

Dar, dintr-un motiv absurd, acest lucru nu îi pică prea bine.

– Vrei să ne lași puțin singuri, te rog? îl întrebă Edwin pe prietenul său.

Warren îl privi pe Edwin, apoi pe Clarissa.

– Bine. Poate reușești tu să o faci să înțeleagă, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Merg să mă ocup de mătușa.

De îndată ce Warren plecă, liniștea se așternu în încăpere. Edwin nu spuse nimic. Poate că nu o mai surprinsese pe Clarissa furioasă

înainte, dar, în mod sigur, avusese suficient de-a face cu Yvette cât să învețe cât de eficient era calmul tăcut asupra unei femei furioase.

Clarissa își încrucișă brațele la piept.

– Presupun că îmi vei spune că sunt dificilă.

– Nu.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Clarissa înălță bărbia.

– Atunci vei încerca să îmi spui că nu am de ales în această situație. Dar Warren nu este chiar...

– Tutorele tău. Da, știu. Ești prea mare pentru asta. Dar tatăl tău l-a însărcinat cu administrarea averii tale și l-a rugat să aibă grijă de tine. Așa că asta încearcă Warren să facă. Iar tu ai întotdeauna de ales. Nu ți-aș răpi niciodată dreptul acesta.

Când Edwin permise ca tăcerea să se așternă din nou între ei, Clarissa îl privi bănuitoare.

– Îmi vei aminti de datoria mea față de propria familie?

Aceste cuvinte îl făcură să zâmbească.

– Deloc. Mie mi se pare că deja îți îndeplinești admirabil datoria față de familie. Înainte ca ea să poată riposta, Edwin adăugă: Dar dacă nu ești de acord să faci asta, Warren își va face griji pentru tine în timp ce va fi plecat ca să se ocupe de fratele tău, așa că mintea lui nu va fi concentrată să îl ajute. Iar acest lucru îi va limita abilitatea de a-l ajuta pe Niall să iasă din belele în care a intrat.

Scrâșnind din dinți, Clarissa își feri privirea.

– Este surprinzător de nedrept din partea ta să vii cu argumentul ăsta, Edwin.

– Deloc. Este adevărul.

– Atunci Warren ar trebui să mă lase să merg cu el. Poate sta cu ochii pe mine mai bine în acest fel.

– Iar tu îl vei încetini. Asta îți dorești? Ca el să ajungă prea târziu pentru a-l ajuta pe fratele tău?

Privirea ei se întoarse din nou spre el, cu ochii aceia supărați, de un verde sclipitor, care aproape îi tăie răsuflarea.

– De ce să-l încetinesc?

Edwin ridică din umeri.

– Vei avea nevoie de servitori. Nu poți călători fără o servitoare, cel puțin, astfel că ar trebui puse la punct multe lucruri, și mai multe bagaje ar fi necesare, și mai mult timp petrecut la vamă...

– Destul! Clarissa își încleștă pumnii pe lângă corp. Îmi displace când ești rațional.

– Mereu sunt rațional. Îți displace când am dreptate.

Spre surprinderea lui, buzele ei se încleștară, parcă împotrivindu-se să zâmbească.

– Și asta.

Cu sângele bubuindu-i în vene, Edwin îi studie chipul.

– Ar fi chiar atât de rău să petreci timpul în compania mea?

– Nu, desigur că nu, bâigui Clarissa. Întorcându-i spatele, merse să privească pe fereastra care dădea în grădina din spate. Doar că detest faptul că acel conte are mai multă putere asupra vieții mele în prezent decât mine. Și nici măcar nu știm dacă este încă interesat!

– Adevărat. Dar dacă este și continuă să te supere, nu ai prefera să ai pe cineva de partea ta?

Un oftat zgudui trupul Clarissei.

– *Ești* de partea mea, Edwin?

Întrebarea ei îi provocă un nod deloc familiar în piept.

– Mereu sunt de partea ta. Când ea nu răspunse, el adăugă: Cel puțin, sper că suntem prieteni.

– Prieteni? Ea se întoarse să îi arunce o privire enigmatică, ce îl luă prin surprindere. Asta suntem? Nu am fost niciodată prea sigură în această privință.

Nici el nu fusese, dar nu avea de gând să recunoască acest lucru în fața *ei*.

– Suntem, pentru următoarele câteva săptămâni. I-am dat lui Warren cuvântul meu că voi avea grijă de tine.

Dintr-un anume motiv, aceste cuvinte părură să o provoace.

– *Nu* sunt un copil! O expresie rănită îi străbătu chipul. Sunt o femeie matură, perfect capabilă să mă ocup de un... pețitor obraznic.

Acela fu momentul în care Edwin își dădu seama de ce ea era atât de furioasă în privința situației. Era o femeie mândră. Iar el, fiind un bărbat mândru, putea înțelege că nu voia să se bazeze pe ajutorul nimănui.

– Desigur că ești capabilă. Nimeni nu se îndoiește de asta. Când ea se încruntă la el, Edwin își dădu seama că trebuia să schimbe abordarea. Într-adevăr, îți invidiez abilitatea de a-ți croi drum prin societate, când eu nu mă pricep deloc la acest lucru.

Atitudinea ei se îmblânzi până în punctul scepticismului.

– Nu ești chiar atât de nepriceput.

– Nu ești prima persoană care îmi spune că nu complimentez suficient domnițele. Așadar, oricât timp vom putea petrece împreună ar putea fi spre beneficiul amândurora. Eu o să-l fac pe Warren fericit

însoțindu-te, iar tu mă poți învăța câteva strategii ca să mă pot integra mai eficient în societate. Ar fi un schimb cinstit.

Clarissa îl privi precaută.

– Chiar crezi asta, nu?

– Îmi *caut* o soție, să știi. Și ar fi mult mai ușor să îmi găsesc una dacă nu aș insulta femeile de fiecare dată când deschid gura.

Aparent, replica lui i se păru amuzantă Clarissei, pentru că îi aruncă un zâmbet compătimitor.

– Adevărat.

Edwin îi putea suporta încercările de a-l instrui dacă asta însemna să o țină departe de ghearele lui Durand. Îi datora acest lucru lui Warren.

– Poți chiar să te joci de-a pețitoarea dacă vrei. Să mă ajuți să îmi găsesc soția perfectă. Putem beneficia amândoi de pe urma acestei situații.

– Te pricepi mai mult decât crezi la cuvinte convingătoare, spuse Clarissa cu viclenie, dar încă zâmbind, lucru pe care Edwin îl privi ca pe un semn bun. Of, foarte bine, când pui problema astfel, cum aș putea refuza? Dar trebuie să-mi promiți că nu îmi vei tăia prea mult elanul. Mă vei însoți la petreceri și evenimente, dar atât – fără predici despre cum trebuie să mă comport sau pe cine trebuie să evit.

– Desigur. Nu ești sora mea. Dacă vrei să dansezi toată noaptea cu vreun idiot, nu este treaba mea. Glasul lui se înăspri. Atâta vreme cât acel idiot nu este Durand.

– Crede-mă, spuse ea înțepătoare, nu va fi *niciodată* Durand.

– Atunci, ne-am înțeles. Edwin își ținu răsuflarea. Nu știa de ce, dar conta pentru el ca ea să îl considere capabil să o protejeze. *Demn* să o protejeze, chiar. Un lucru de-a dreptul prostesc.

Dar Clarissa tindea să îl scoată la iveală pe fraierul din el.

Ea încuviință din cap în cele din urmă.

– Ne-am înțeles.

Capitolul 3

Clarissei îi plăceau balurile pline de viață. Și probabil că era un lucru bun faptul că acesta era primul angajament la care participa

cu Edwin după ce ajunseseră la un acord în urmă cu două zile. Nimic nu punea la încercare răbdarea lordului Blakeborough ca un bal aglomerat. Așadar, dacă trecea de acest bal fără să zbiere la nimeni – și la ea –, atunci Clarissa se putea încrede în cuvântul lui, cum că el avea să îi permită să se bucure de sezon.

În timp ce dansa cu un tânăr maior, care se întâmpla să fie fiul unui duce, Clarissa aruncă o privire prin încăpere, căutându-l pe contele Durand. Până în acel moment nu îl văzuse pe francez, dar acest lucru nu o liniștea neapărat. Poate bărbatul era în salonul de jocuri. Sau poate o privea pe ascuns din galerie. Ar fi fost un lucru specific stilului său.

– Vă doriți să fi avut un partener mai bun, Lady Clarissa? întrebă morocănos maiorul Wilkins.

Forțându-se să își întoarcă atenția asupra maiorului, Clarissa îi oferi cel mai priceput zâmbet ușuratic al ei.

– Cu siguranță, nu. Sper să evit unul rău mai târziu.

Bărbatul se învioră, simțind în mod evident oportunitatea de a-i fi de folos.

– Vă gândiți la cineva în mod special?

În timp ce se despărțiră pentru o clipă pe ritmul dansului, ea se gândi să îi spună adevărul. Nu ar strica să aibă un spion în societate, care să o avertizeze când francezul era prin preajmă.

– De fapt, este vorba despre contele Durand. L-ați văzut aici în această seară?

– Nu. Nu cred că s-a prezentat. Francezul acela afurisit e prea inteligent ca să înfrunte o sală de bal plină cu ofițeri englezi ranchiunoși.

Din moment ce era imposibil ca partenerul ei să fi avut mai mult de zece ani când războiul se sfârșise, Clarissa fu nevoită să își înăbușe un râset.

– O, domnule maior, cred că ai dreptate. Nu ar îndrăzni să își asume riscul de a înfrunta un tovarăș atât de aprig ca dumneata.

Ofițerul se înfoie puțin în timp ce se aplecă mai aproape de Clarissa decât se cuvenea.

– Dacă ar face-o, v-aș apăra viguros onoarea.

Clarissa se trase ușor înapoi.

– Foarte galant din partea dumitale! Dar ea nu credea un cuvânt. Pentru soldați în vremuri de pace precum maiorul Wilkins, un pumnal era mai degrabă un accesoriu decorativ decât o armă.

În timp ce se despărțiră din nou pe ritmul muzicii, ochii Clarisei zăboviră pe locul opus al încăperii, unde Edwin stătea cu mama ei, expresia lui fiind înșelător de amabilă. *Acela* era un bărbat care putea folosi cu succes un pumnal dacă era nevoie. Deși Clarissa se îndoia că Edwin avea unul la el. Fără îndoială, Edwin detesta violența. Încăierarea în public nu era adecvată, la urma urmei.

Ofițerul urmări privirea Clarissei.

– Acela este contele de Blakeborough?

– În carne și oase.

– Credeam că nu îi place să iasă în societate. Se spune că este un individ plictisitor.

Edwin era în multe feluri, dar „plictisitor" nu era printre acestea.

Ea și maiorul se rotiră în jurul cuplului de lângă ei, iar când ajunseră din nou unul lângă altul, Clarissa spuse:

– Contele își caută o soție. Simți o nevoie încăpățânată de a-l apăra. Nu este nimic neobișnuit în asta.

– Atunci ar trebui să danseze. Cum ai putea mai bine să ajungi să cunoști o femeie? Privirea maiorului Wilkins căzu pe pieptul ei și rămase acolo în timp ce făcu un pas de dans la dreapta. Iar femeile preferă un bărbat care știe să danseze.

După pasul lor de dans la stânga, Clarissa îl călcă pe bombeuri, atrăgându-i atenția înapoi spre chipul ei.

Ea zâmbi vag.

– Și eu care credeam că femeile preferă un bărbat care poate da dovadă de bune maniere. Naiva de mine!

Insulta trecu direct pe lângă maior.

– Sper că un bărbat poate da dovadă de ambele calități.

– Într-adevăr. Să îmi spuneți când intenționați să începeți.

El clipi.

– Poftim?

– Nimic.

Slavă *Domnului* că dansul se apropia de final, iar ea se putea elibera. Până și pălăvrăgeala mamei ei era de preferat comportamentul dezgustător al acestui purcel umflat.

Ambii făcură plecăciuni, iar el o conduse spre însoțitorii ei. Pe măsură ce se apropiau, Edwin o privea cu o expresie enigmatică. Continuă să o facă și în timp ce maiorul salută pe toată lumea, iar Clarissa așteptă ca ofițerul să treacă la următoarea pereche de sâni.

Dar bărbatul zăbovea la palavre. Minunat. Acum trebuia să facă schimb de politeţuri. Şi Edwin, evident, care acum bea cu stoicism din şampania lui, nu avea să îi fie de nici un ajutor.

Din fericire, mama era întotdeauna dispusă să intervină.

–Aşadar, maior Wilkins, sunteţi fiul cel mic al ducelui de Hastings, nu-i aşa?

El dădu încordat din cap. Evident, nu îi plăcea să i se amintească faptul că se afla pe ultimul loc în linia de moştenire.

–Şi sunteţi căsătorit? insistă mama ei.

Probabil că întrebarea nu îl deranjase prea mult, întrucât strecură o privire spre Clarissa.

–Din păcate, nu, doamnă. Deşi nu sunt împotriva acestei idei.

–Sper că nu, spuse mama. Un ofiţer de rangul dumitale are nevoie de o soţie, de preferat una frumoasă, care să îl ridice mai sus în societate.

–Da, mormăi Edwin, una frumoasă este întotdeauna de preferat uneia cu minte.

Clarissa nu se putu abţine să nu îl întărâte.

–Nu crezi că este posibil ca o femeie să le aibă pe amândouă?

Edwin ridică din umeri.

–Posibil? Da. Un lucru obişnuit în cercurile noastre? Nu.

–Atunci, probabil că *mă* consideri o femeie foarte neobişnuită. Sau mă crezi fie urâtă, fie proastă.

–Ştii că nu te consider nici una, nici alta. Privirea lui Edwin se întâlni cu a ei. Şi încep să mă simt ca într-o capcană.

–O capcană pe care ai întins-o tu însuţi, glumi Clarissa. Nu eu am fost cea care a spus că este de preferat ca o femeie să aibă frumuseţe în loc de minte.

–Nu am spus...

–Aveţi grijă. Maiorul îl înghionti pe Edwin. Domniţa vă va îmbrobodi înainte să vă daţi seama.

–Iar Clarissa este foarte pricepută la broderii, spuse veselă mama. Recent a brodat cea mai splendidă poşetă pentru monezi pe care aţi văzut-o vreodată. Are un nasture frumos pe...

Pentru prima dată, Clarissa aprecie aberaţiile mamei sale. O salvă de la o discuţie în contradictoriu din ce în ce mai aprinsă cu Edwin, care nu părea să îşi dea niciodată seama când ea îl tachina. Chiar şi acum, el stătea drept ca bradul, bărbia parcă fiindu-i sculptată în piatră. Oare cum reuşea să o bărbierească, fiind atât de rigidă?

– Îmi este foarte ușor să cred că fiica dumneavoastră excelează în artele feminine, spuse maiorul Wilkins într-o tentativă de a intra în grațiile mamei ei. Este evident că Lady Clarissa este înzestrată cu toate virtuțile feminine.

– Ca să nu mai vorbim de zestrea considerabilă, spuse Edwin, ușor tăios.

Maiorul păru nesigur, neștiind cum să răspundă acelui comentariu într-un mod elegant.

– Deși sunt convins că acest lucru este adevărat, ar trebui să... Adică... Îi luă un moment ca să se orienteze. O avere nu are nici o importanță în chestiuni de-ale inimii, la urma urmei.

Edwin ridică o sprânceană, iar Clarissa își înăbuși râsetul.

– Nu fi naiv, spuse mama. O avere este întotdeauna importantă. De aceea răposatul meu soț s-a asigurat că ai noștri copii sunt bine întreținuți. *Foarte* bine. O înghionti pe Clarissa, nu prea subtil. Nu, draga mea?

O, Dumnezeule! Probabil că mama ar renunța la cea mai bună blană a ei pentru a o vedea pe Clarissa înhățându-l pe fiul unui duce, fie el și cel mai mic dintre fii, fie nu. Mai ales de când Clarissa tot refuza cererile fiilor mai mari.

Din fericire, Clarissa fu salvată de la pețire de sunetul valsului.

– Iertați-mă, maior Wilkins, spuse ea grăbită, dar i-am promis lordului Blakeborough primul vals.

– Norocos într-adevăr, spuse ofițerul încruntându-se.

– Norocos, într-adevăr.

Edwin știa prea bine că ea mințea, dar, din fericire, nu o dădu de gol. Pur și simplu îi oferi brațul și o conduse la dans.

De îndată ce ajunseră pe ringul de dans, Clarissa începu să se scuze.

– Îmi pare rău pentru șiretlic, dar...

– Este în regulă. Edwin o conduse în pași de dans cu o precizie caracteristică. Presupun că voi avea mai mult noroc să îmi găsesc o soție dacă exersez dansurile obișnuite ale balurilor.

– Nu ai nevoie să exersezi.

Privirea lui se înăspri.

– Nu este nevoie să mă flatezi. Îmi cunosc limitele.

Evident, încă era iritat din pricina micului lor schimb de replici.

– Vorbesc serios, Edwin. Nu ești cel mai însuflețit dansator, dar știi bine ritmul, nu mă calci pe picioare și nu ratezi vreun pas. Este mai mult decât pot spune despre majoritatea bărbaților.

– Ai grijă, spuse el tărăgănat. M-ai putea face să cred că mă placi, de fapt.

– Te plac. Uneori. Clarissa înălţă mândră bărbia. Dar, totodată, nu mă pot abţine să nu te provoc. Îmi place când te enervezi. Şi iei remarcile mele mult prea în serios.

Un zâmbet crispat se aşternu pe buzele lui.

– Warren mi-a spus cam acelaşi lucru.

– Nu l-ai crezut?

Edwin răsuflă adânc.

– Niciodată nu ştiu ce să cred când vine vorba de tine.

– Ei bine, atunci să crezi măcar asta. Eu cred că eşti un dansator expert. Cu siguranţă te prefer pe tine în locul maiorului.

Cuvintele ei îl reintroduseră în starea morocănoasă obişnuită.

– Nu ştiu cum de îl suporţi pe neghiobul ăla.

– Din păcate, o femeie trebuie să suporte neghiobi ca să se distreze puţin.

Mâna lui se încordă pe talia ei.

– Ai o idee stranie despre ce înseamnă distracţia. Nu ai prefera o conversaţie liniştită la cină sau o plimbare la un muzeu în loc să dansezi cu toţi neghiobii?

– Întâmplător îmi place să dansez. Şi, din păcate, am nevoie de un partener pentru asta. Slavă Domnului că şi neghiobii pot fi nişte dansatori buni.

Edwin privi spre locul în care maiorul Wilkins încă stătea cu mama ei.

– Eşti sigură că *el* ştie că tu doar te distrezi pe seama lui?

– Păi, dacă mama nu ar fi început să trăncănească despre zestrea mea, ar fi aflat asta când am refuzat să dansez din nou cu el. Este hotărâtă să mă mărite şi se pare că orice neghiob ar fi bun de soţ.

– În acest caz, sper să o ignori.

– Nu-ţi face griji. Nu mă voi căsători cu un bărbat care nu ştie când să se oprească din a-mi privi sânii.

Gura lui se încleştă.

– Se uita la sânii tăi?

– Of, nu te transforma iar în câine de pază. Bărbaţii se uită tot timpul la sânii femeilor. O femeie poate purta cea mai inofensivă rochie, că un individ tot se va holba la pieptul ei de parcă ar aştepta ca hainele să îi fie smulse şi să îi dezvăluie goliciunea. Iar când poartă o rochie de bal...

Glasul i se stinse treptat, amintindu-și de o noapte pe care ar fi preferat să o uite.

Mâna lui se încleștă pe a ei.

– Eu nu fac asta, nu?

Forțându-se să își reîndrepte atenția asupra lui, Clarissa zâmbi.

– Desigur că nu. Tu ești un gentleman. În plus, nu ai nici un interes față de sânii mei.

– Nu aș merge *atât* de departe. Nu sunt mort, să știi. Parcă pentru a o dovedi, Edwin își plecă privirea pentru o secundă.

Dacă ea ar fi citit în privirea lui fugară chiar și o frântură de lăcomie, ceva ce ar fi putut indica faptul că el se gândea la ea într-un mod nerespectuos, ar fi fost dezamăgită. Dar privirea lui era, mai degrabă, apropiată de foame. Nu, nu foame – *dorință*. De parcă Edwin văzuse ceva ce își dorea, dar totuși știa că nu putea avea.

Dumnezeule, Clarissa se arunca acum în fantezii. Edwin doar își demonstra punctul de vedere, ca de obicei. Indiferent ce „dorință" văzuse ea în privirea lui era doar în mintea ei. Iar Clarissa nu voia ca el să simtă vreo dorință, oricum. Pentru că acest lucru putea cu ușurință să ducă într-o direcție complet neplăcută, așa cum știa prea bine.

– Ei, hai, spuse ea, trebuie să recunoști că nu îmi arăți niciodată o atenție de acest fel. De aceea sunt forțată să accept oferte de la bărbați precum maiorul. Tu participi rar la baluri, și chiar dacă o faci, nu mă inviți să dansez cu tine, spuse Clarissa, zâmbind afectată. Deci, vezi tu, este vina ta că trebuie să mă distrez cu neghiobi.

Chipul lui se întunecă.

– Te-am *invitat* să dansezi cu mine.

– O dată. La debutul meu. Dar niciodată de atunci.

Cuvintele ei părură să îl uimească, întrucât Edwin își feri privirea.

– Chiar a trecut atât de mult timp de când am dansat împreună?

– Șapte ani. Ultima dată a fost la primul meu bal. Și chiar și atunci a fost din milă.

Edwin se încruntă la ea.

– Nu a fost din milă.

– Nu? Nu te-a pus Yvette să o faci? Nu te-a implorat să nu mă lași stând acolo, așteptând să mă invite cineva?

– Nu a fost nevoie să mă implore, bombăni el. Am fost de acord imediat.

– Nu-mi pot închipui de ce, spuse ea voioasă. Sunt convinsă că un dans cu o fetiță naivă ca mine ți s-a părut complet plictisitor.

–*Asta* este de-a dreptul neadevărat. Ceva indescifrabil licări în ochii lui, trimițând un fior minunat pe spinarea ei. Poate că te găsesc provocatoare, pripită și nesăbuită uneori, dar niciodată nu te-am considerat plictisitoare.

Brusc, Clarissa nu mai putu respira, reamintindu-și debutul ei. Agitată și neliniștită după toate „sfaturile" pe care i le dăduse mama ei, stătuse tremurând la marginea ringului de dans, convinsă că nimeni nu avea să o invite vreodată. Așadar, când fratele celei mai bune prietene a ei o invitase, Clarissa aproape că îl sărutase pe loc. Atunci văzuse o nouă parte a lui Edwin – cea care îl făcea un gentleman bun de însurătoare, nu doar o planetă frățească enervantă de pe orbita prietenei ei.

Acum, în timp ce pluteau din nou pe ritmul muzicii, perfect sincronizați, era ca și cum ar fi retrăit acea noapte. Muzica răsunase pentru amândoi, potrivindu-și ritmul cu pulsul ei agitat din pricina primului ei dans cu un bărbat adevărat. Mirosul a o sută de lumânări din ceară de albine plutise în salon, împreună cu mulțimea sclipitoare de tinere frumoase și amorezii lor.

Ochii lui străluciseră mai blânzi ca niciodată înainte, privind-o. Așa cum străluceau acum.

De data aceasta, când privirea lui argintie coborî din nou, poposi asupra gurii ei. *Gura* ei. O, Cerule! O senzație se trezi la viață în stomacul ei, senzație pe care nu se gândise niciodată să o simtă pentru Edwin. Neliniștitoare. Provocatoare.

Absolut inacceptabilă.

– Deci, spuse ea, încercând să rupă vraja, te-ai decis ce femeie vrei să curtezi?

Chipul lui se întunecă, nemaidezvăluind nimic.

– Nu încă.

– Nu ai pe *nimeni* în minte? Nici măcar o singură persoană?

– Păi, când pui problema așa... Presupun că Lady Hortia Wise este o posibilitate.

– Fina amiralului Nelson? Este un aisberg. Nu ai dori-o, fii sigur. Ai îngheța cu ea în pat.

Edwin ridică o sprânceană.

– Atunci, domnișoara Trevor.

– O stâncă. Încăpățânată ca un catâr, sau așa mi s-a spus. V-ați da cap în cap până v-ați sparge capetele și apoi ce-ai mai obține?

Cu aceste cuvinte, Clarissa câștigă un alt zâmbet rar din partea lui Edwin.

– Atunci, pe cine propui *tu*? Lady Anne? Lady Maribella?

– Culmea grozăviei! Lady Anne poartă pălării ridicole. Iar Lady Maribella are cel mai stupid râs pe care l-am auzit vreodată. Te-ar înnebuni în mai puțin de-o lună.

Edwin aplecă ușor capul.

– Cum a rămas cu jocul de-a pețitoarea? Ești, mai degrabă, opusul unei pețitoare.

– Presupun că ai dreptate. Clarissa nu putea recunoaște că ideea ca el să se însoare cu cineva – cu oricine – părea cumva greșită. El era destinat să fie pentru totdeauna burlac. Așa cum ea intenționa să fie fată bătrână.

Valsul luă sfârșit, iar el o conduse de pe ringul de dans, permițându-i Clarissei în acest timp să studieze femeile bune de măritiș din salon.

– Lasă-mă să văd, spuse ea. Ce zici de Lady Jane Walker? Și-a pierdut recent mama și ar putea fi dornică să fugă de amintirile pe care casa ei probabil că i le trezește.

– Am fost logodit cu o Jane. Nu mai vreau alta.

– Atunci, Lady Beatrice. Deși Niall avea niște cuvinte interesante la adresa ei înainte ca ea să facă acea mezalianță și să sfârșească văduvă, este foarte drăguță.

– Prin urmare, va aștepta multe complimente. Lucru la care, după cum știi, nu mă pricep.

– Domnișoara Lamont?

– Prea franțuzoaică. Nu prea le înțeleg pe femeile franceze. Sau pe bărbații francezi, de fapt. În loc să o ducă înapoi lângă mama ei și maiorul Wilkins, Edwin o coti brusc spre salonul cu răcoritoare.

– Vorbind de francezi, ai văzut vreo urmă de Durand?

– Nu. Și maiorul Wilkins spune că nu a venit.

– Slavă Domnului!

Clarissa îl privi cu atenție.

– În această situație, este în regulă dacă vrei să pleci acasă. Știu cât de mult detești evenimentele astea.

– Nu plec de aici fără tine și mama ta, iar pentru tine încă este devreme. Edwin îi întâlni privirea. Dar, dacă nu te deranjează, se poate să evadez puțin în salonul de jocuri.

– Desigur că nu mă deranjează. Clarissa privi înapoi, peste umăr, spre locul unde maiorul aștepta întoarcerea ei lângă mama sa. Iar eu mă voi retrage să-mi pudrez nasul.

În clipa următoare se despărțiră. Din fericire, până când Clarissa termină să își pudreze nasul și să își împrospăteze respirația, maiorul Wilkins începuse să danseze cu altcineva.

Următoarea oră trecu lipsită de evenimente. Clarissa dansă un dans scoțian, două cadriluri și încă un vals, apoi făcu o pauză pentru a bea puțină șampanie. Nevăzând-o pe mama sa prin preajmă, decise să meargă din nou pe ringul de dans și să aștepte să o invite cineva la următorul dans. Șampania o ameți puțin, iar ea se bucura doar privindu-i pe dansatori, când un lacheu veni lângă ea.

– Mă iertați, milady, spuse el, dar mi s-a cerut să vă informez că mama dumneavoastră s-a simțit rău și este întinsă în salon.

Vai, Doamne! Crizele de boală false ale mamei ei se petreceau, de obicei, doar când femeia voia să scape de a face ceva. Prin urmare, era posibil ca mama chiar să se simtă rău de data aceasta.

Clarissa își luă săculețul de unde îl lăsase, pe o masă, și se grăbi spre salon, pregătită să administreze sărurile necesare. Dar când dădu buzna pe ușă, nu văzu pe nimeni acolo.

Oare mama își revenise deja și se întorsese în sala de bal? Sau se simțise atât de rău, încât gazda o mutase într-o cameră mai confortabilă?

De-abia după ce ușa se închise în urma ei, adevărul deveni limpede pentru ea.

– Bună seara, Lady Clarissa.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Putea recunoaște oriunde acel glas cu un ușor accent. Blestemat să fie, cu șiretlicurile lui!

Îmbărbătându-se, Clarissa se întoarse și îl fixă pe contele Geraud Durand cu cea mai rece privire a ei.

– Apelați la șiretlicuri acum, domnule? Cu siguranță, este prea josnic pentru dumneavoastră.

Trăsăturile lui chipeșe se posomorâră.

– Cum altfel te-aș putea vedea singură? Trucul meu nu ar fi funcționat dacă gărzile tale ar fi aflat că sunt prezent la bal.

– *Gărzile* mele?

– Prietenii și familia ta te supraveghează ca niște șoimi. Un licăr sălbatic sclipi în ochii lui albaștri în timp ce se apropie de ea. Dar era și ceva calculat în ei, care o pusese mereu pe gânduri. Care o făcuse întotdeauna să fie precaută.

Deși stomacul i se învolbură, Clarissa rămase pe loc. Fără îndoială, era o greșeală să dai dovadă de slăbiciune în fața bărbaților. Dacă ar fi fost mai puternică acum câțiva ani, fratele ei nu ar fi fost în exil.

Așadar, trebuia să fie fermă. Să îl pună pe conte la locul lui o dată pentru totdeauna.

– Familia mea nu ar fi nevoită să mă supravegheze dacă ați înceta să mă hărțuiți.

– Să te hărțuiesc? Nu te-am văzut de trei luni!

– Am fost plecată. Îndreptându-și mănușile elegante cu o nonșalanță simulată, Clarissa măsură cu privirea distanța până la ușă. Nu vă puteați aștepta să rămân în Londra când nimeni important pentru mine nu este aici. Prefer un regim cu petreceri și veselie, după cum bine știți.

– Poate că asta preferi, dar nu pentru asta ai fost plecată. Bărbatul își trecu degetele prin coama blondă care îl transformase în fantezia multor fete britanice. Dar nu și a ei, nu după ce îl cunoscuse mai bine. Ai fost în Shropshire.

Inima Clarissei începu să bubuie. Ea alesese Shropshire pentru că acea cabană de vânătoare a lui Warren nu era prea cunoscută. Totuși, cumva, Durand aflase.

– Și spui că nu mă hărțuiești.

El ridică din umeri într-un mod specific franțuzesc.

– Am făcut câteva cercetări discrete, atâta tot. La început am crezut că poate ai plecat în străinătate, după fratele tău.

Clarissa se încordă.

– De ce ai crede asta?

– Mi-ai spus cândva că îți dorești să îl poți vizita. Am presupus că poate ai decis să faci acest lucru.

– Și să conduc autoritățile britanice direct la el, în caz că mă urmărea cineva? Nu sunt proastă.

– Nu, dar ești manipulată de restul familiei tale. Închipuie-ți șocul pe care l-am avut când am aflat că ești chiar aici, în Anglia, ținută departe de mine de către vărul tău. Durand păși mai aproape de ea. Knightford știa prea bine că nu puteam părăsi Londra în timp ce ambasadorul era plecat.

– Da. Știa. Clarissa îl privi cu asprime, hotărâtă să nu îi permită să capete un avantaj asupra situației. La fel și eu. El doar a făcut ce i-am cerut eu să facă.

– Nu te cred. În timp ce ea își înăbuși un blestem, el adăugă: Știu că, în adâncul sufletului tău, simți legătura noastră. Poate că spui altceva, dar îți dai seama că suntem meniți să fim împreună.

O, Dumnezeule, și-acum? Durand chiar credea ce spunea. Clarissa merse lângă fereastră și dădu draperia la o parte, parcă pentru a privi pe stradă, în noapte. Spera ca Durand să nu își dea seama că fereastra era, de fapt, un set de uși franțuzești deschizându-se spre un balcon ce dădea în salonul de jocuri.

– Recunoaște, spuse el din spatele ei, mult mai aproape decât îi convenea Clarissei. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Dacă aș fi crezut acest lucru, ți-aș fi acceptat cererea în căsătorie. Clarissa întinse pe furiș mâna spre clanță.

– Mi-ai refuzat cererea în căsătorie pentru că așa ți-a poruncit vărul tău.

Ea încercă mânerul ușii. Era încuiată.

Teama urcă în pieptul ei. Era captivă. Iar ultima dată când fusese captivă, singură cu un bărbat...

Nu, nu avea să cedeze în fața unei crize de isterie. Nu trebuia! Contele Durand nu trebuia să o vadă tremurând în fața lui. Frica era dușmanul.

Forțându-se să zâmbească, se întoarse spre el, descoperind panicată că Durand era la doar câțiva centimetri de ea.

– Ți-am refuzat cererea în căsătorie pentru că sunt îndrăgostită de altcineva. În clipa în care rosti minciuna, o regretă. Contele Durand ar putea fi genul de bărbat pentru care o asemenea declarație ar înrăutăți lucrurile.

Dar el doar râse.

– Este absurd. Spionii mei nu au văzut nici o dovadă a acestui lucru.

Furia se învolbură înăuntrul ei, iar Clarissa se agăță cu disperare de ea, sperând să alunge astfel teama.

– Spioni? M-ai *spionat?*

– Ți-am spus, nu te voi lăsa niciodată să scapi de mine.

Clarissei îi îngheță sângele în vene. „Fii tare", își spuse în sinea ei. „Poți să ieși basma curată din treaba asta."

Adoptă cea mai arogantă atitudine a ei.

– Dacă încerci să mă convingi de dragostea ta, nu ai ales un mod foarte bun. Pufnind, se strecură rapid pe lângă el.

Dar nu fu suficient de rapidă. Prinzând-o de braț, Durand o trase înapoi și o lipi de perete.

– Atunci va trebui să te conving altfel, mormăi el înainte să îi acopere gura cu a lui.

O părticică din ea țipă *Luptă!* Dar restul trupului ei încremeni. Amintiri urâte din urmă cu atâția ani o asaltară. O noapte într-o oranjerie. Săruturi blânde transformându-se în unele dure. Mâinile aspre ale unui bărbat pipăind-o, rupându-i hainele...

Urechile începură să îi țiuie. Vederea i se înceţoșa acum, iar capul începu să i se învârtă... O, Dumnezeule, nu, nu, nu! Nu putea leșina. Nu acum. Nu cu el!

Apoi ușa se deschise violent în spatele lor, iar prin ceață, Clarissa îl auzi pe Edwin spunând:

– Dă-i drumul, ticălosule, altfel te omor în bătaie!

Capitolul 4

Edwin avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se duce glonț la Durand ca să-l pocnească. Dar să îl lase lat pe însărcinatul cu afaceri al ambasadei franceze ar stârni multe bârfe, iar ultimul lucru de care aveau nevoie erau niște bârfe despre Clarissa și Durand. Bărbatul s-ar folosi de ele ca să o oblige să se mărite cu el.

Simpla idee îi îngheța lui Edwin sângele în vene. Mai ales când Clarissa stătea încremenită, tremurând, albă la față. Îl zgudui să o vadă atât de afectată. Dacă Durand nu ar fi încetat să o sărute în acel moment, poate că Edwin l-ar fi îndepărtat cu pumnii de ea, oricum.

– Pleacă de lângă ea! Edwin deja își încleștase pumnii spre Durand, adoptând poziția unui boxer. Acum!

Ochii lui Durand se mijiră, privindu-l pe Edwin.

– Nu te băga, Blakeborough! Nu este treaba ta.

– Pe naiba, nu este. Edwin spuse primul lucru care îi trecu prin minte. Este logodnica mea.

La naiba! Chiar spusese asta? Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar această minciună era una colosală.

Dar nu avea să dea înapoi acum. Erau prea multe în joc.

– Așa că ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai lua mâinile de pe ea, doar dacă nu cumva vrei să rămâi lat pe podea.

Părând speriată, Clarissa se grăbi să se posteze între cei doi bărbați.

– Ajunge, terminați amândoi! Apucă brațul încordat al lui Edwin și trase de el până când Edwin își coborî pumnul, fără tragere de inimă. Nu va exista nici o încăierare. Nu *trebuie* să existe vreo încăierare. Privirea ei rugătoare spunea: „Treaba asta trebuie să rămână privată".

La naiba! Avea dreptate.

– Ai auzit-o pe domniță, spuse Durand pe un ton îngâmfat. Nu este nevoie de încăierare. Mai ales când știm amândoi că minți când spui că este logodnica dumitale.

Clarissa se întoarse brusc spre Durand cu o privire sălbatică.

– Nu minte, spuse ea, apoi luă mâna lui Edwin într-a ei. Tocmai ți-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva. Dar ai refuzat să asculți.

Chiar și faptul că știa că mergea la cacealma spunând că este îndrăgostită nu diminua puterea acelor cuvinte. Sau senzația stranie de a simți degetele Clarissei agățându-se atât de intim de mâna lui. De parcă ar fi avut nevoie de el.

Dumnezeu să-l ajute, Edwin avea să fie acolo pentru ea, indiferent câte minciuni trebuia să mai îndruge. Clarissa încă era afectată, el își putea da seama de asta.

Acest lucru trezi din nou furia în el.

– Îți sugerez să pleci, Durand, altfel nu voi răspunde de faptele mele. *Aceasta*, în mod sigur, nu era o minciună.

Francezul râse nepăsător.

– Și ce crezi că ai putea face?

Mâna liberă a lui Edwin încă era încleștată în pumn pe lângă corp.

– Nu degeaba fratele meu și-a petrecut timpul cu pugiliști. L-au învățat să se lupte, iar el m-a învățat pe mine. Aș fi bucuros să-ți demonstrez ce am învățat.

De-a dreptul dornic, de fapt. Edwin nu putea explica în cuvinte violența furiei lui, dar era o creatură palpabilă, învolburată înăuntrul lui. Dacă Durand făcea vreo mișcare spre Clarissa, Edwin avea să îl pocnească bucuros pe ticălos în față.

Mijind ochii, Durand își îndreptă privirea spre Clarissa.

– Logodnicul tău, zici? Dacă este adevărat, de ce este prima dată când aud acest lucru?

– Îl ținem secret până se întoarce vărul meu. Clarissa vorbise mult mai calmă decât o simțea Edwin, deși forța surprinzătoare cu care

îi strângea mâna îi trăda tonul vocii. Edwin nu a avut ocazia să îi ceară formal mâna mea lordului Knightford.

– De ce nu? Durand își încrucișă brațele la piept. Knightford te-a adus în oraș acum vreo două zile, nu-i așa?

Edwin simți cum stomacul i se încordează. Bărbatul știa atât de bine când pleca și când se întorcea Clarissa?

– Nu că ar fi treaba ta, dar Knightford a fost nevoit să plece imediat cu treburi.

Edwin o privi pe Clarissa cu ceea ce spera că este o expresie convingătoare a unui iubit, în timp ce se pregătea să mintă de să înghețe apele.

– În plus, voiam să vorbesc întâi cu ea înainte de a-l aborda pe el. Și am făcut-o. Ieri. Din păcate, el era deja plecat.

Francezul se încruntă.

– Nu vă cred. Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Ignorându-l complet pe Edwin, Durand se apropie de ei, iar Clarissa se lipi de Edwin instinctiv, făcându-i sângele să înghețe. Knightford a trebuit să plece cu treabă, continuă Durand, și se temea că, dacă o lasă singură pe domniță, aș putea să o conving să îmi acorde o șansă. Așa că l-a rugat pe bunul său prieten să îi țină locul, drept gardian.

– Și de ce aș fi de acord cu asta? întrebă Edwin.

– Da, spuse Clarissa grăbită. De ce ar fi de acord – sau ar inventa o poveste despre logodnă? Și de ce eu aș susține-o, în loc să îi spun lui Edwin să ne lase singuri?

Durand o fixă cu privirea.

– Pentru că te-au întors împotriva mea. Dar nu îți face griji. Nu voi abandona lupta doar pentru că ticălosul ăsta încearcă să te țină departe de mine.

Edwin se postă între ea și Durand.

– Dacă te mai apropii de ea, te voi face să regreți.

Durand râse.

– M-a *lăsat* să o sărut, prostule.

– Nu este adevărat! strigă Clarissa.

– Iar în secunda în care îți vei întoarce spatele, continuă Durand, ignorând-o, nu va putea să se abțină să nu mă caute. Vei vedea. Tot complotul ăsta al tău nu face altceva decât să amâne inevitabilul.

Un fior rece îl străbătu pe Edwin. Bărbatul acesta era nebun. Iar nebunii erau întotdeauna periculoși.

– Ieși! Afară! Edwin îl țintui cu privirea. Înainte să mă hotărăsc să îți fac demonstrația aia de pugilism, la urma urmei.

Ticălosul ridică mâinile.

– Cum dorești, milord. Voi aștepta cu nerăbdare să îți dovedesc faptul că te înșeli în privința mea și a Clarissei. Îi aruncă încă o privire galeșă Clarissei, apoi plecă.

Ea se prăbuși pe canapea ca o mașinărie ce se dezmembrează. Îl sperie pe Edwin. Nu îi plăcea paloarea ei. Sau teama din ochi. Ar fi trebuit să ia mai în serios îngrijorarea lui Warren. Dar ce naiba era în neregulă cu Durand? De ce voia o femeie care, într-un mod atât de evident, nu îl voia?

După ce merse la ușă pentru a se asigura că francezul plecase de-a binelea, Edwin umplu un pahar cu coniac dintr-o carafă din apropiere și se întoarse lângă ea.

– Bea ăsta!

– Nu este puțin cam devreme după logodna noastră să mă îndemni la alcool? glumi ea, dar luă paharul cu mâini tremurânde. Luă o gură de coniac și se strâmbă. Dumnezeule! Domnii beau poșirca asta zilnic?

Edwin recunoștea o tentativă disperată de a ascunde suferința când vedea una. Cu oarecare dificultate, încercă să adopte tonul ei ușor relaxat, sperând să o încurajeze să vorbească despre ceea ce tocmai se întâmplase.

– O bem la micul dejun. Și sunt convins că gazda noastră ar fi uimită să te audă numind poșircă acest fin coniac franțuzesc.

Clarissa mai bău puțin, evident descoperindu-i puterea de a o ajuta să uite, iar Edwin îi luă paharul din mână.

– Nu prea mult, o să ți se facă rău. Și nu vreau să fiu nevoit să te scot de aici pe brațe și să pricinuiesc un scandal.

– Nu, deși probabil că asta l-ar convinge pe Durand că suntem logodiți. Clarissa privi în gol în capătul încăperii.

– Te simți mai bine acum? întrebă el, împotrivindu-se dorinței de a o strânge în brațe. Ea *nu* ar aprecia gestul.

– Sunt bine. Se forță să afișeze un zâmbet timid. Serios. El doar... m-a prins cu garda jos, atâta tot.

Poate că Edwin nu se pricepea să citească oamenii, dar știa un lucru. Clarissa *nu* era bine.

– Poate ar trebui să o chem pe mama ta.

– Să nu îndrăznești! Un râset amar îi scăpă printre buze. Mama nu ar fi de nici un ajutor. Și oricum, ea este motivul pentru care am ajuns aici, în primul rând. Un servitor mi-a spus că mama se simte rău și că avea nevoie de mine în salon, așa că am venit.

– Cu alte cuvinte, Durand te-a ademenit aici.

Frecându-și brațele parcă pentru a-și încălzi sângele înghețat, ea încuviință din cap.

– Nu pot să cred că m-am lăsat păcălită. Rămase din nou tăcută, pentru un moment îndelungat. Apoi începu să vorbească, întorcându-și brusc privirea spre el: Edwin, nu l-am lăsat să mă sărute, să știi.

– Nu am crezut asta.

De parcă nu l-ar fi auzit, Clarissa continuă grăbită:

– Când și-a dat seama că nu îi voi cădea în brațe, el... el...

– Te-a sărutat cu forța, spuse încordat Edwin, dorindu-și să îl fi luat pe Durand cu forța de lângă ea.

O expresie bântuită se strecură în ochii ei.

– Ar fi trebuit să... îl plesnesc sau să îl zgârii, sau ceva, dar... am încremenit. Nu m-am putut opune, nu am putut face nimic. Eu...

– Ți-era frică. Te încolțise.

– Da! Recunoștința din ochii ei îl distruse pe Edwin. Clarissa se ridică și îl privi. El a confundat rigiditatea mea cu consimțământul. Dar nu a fost consimțământ. Și nu am încurajat acel sărut. Chiar nu am făcut-o!

– Te cred. Îmi dau seama când o femeie evită un bărbat. Edwin se apropie de ea. Iar acest incident dovedește că el încă este obsedat de tine. Într-un mod foarte deranjant.

– Da. Clarissa începu să pășească agitată, pașii ei mărunți și neliniștiți potrivindu-se cu răsuflarea ei sacadată. Sperasem că netrebnicul a uitat de mine până acum.

Cum putea cineva să o uite pe Clarissa? Era plină de viață, energică. Tot ce își doreau majoritatea bărbaților de la o femeie.

Majoritatea bărbaților. Nu el.

„Mincinosule!"

– Este evident că nu a uitat, spuse Edwin privind-o ferm. Mereu a fost așa?

Clarissa scutură din cap.

– La început, nu. Pur și simplu m-a curtat ca orice alt gentleman. Presupun că a luat frivolitatea mea ca pe o încurajare.

– Nu, spuse el ferm. Cuvintele acelea îi aminteau prea mult de cele pe care le folosea mama lui pentru alinare. Un gentleman acționează întotdeauna cu precauție până este sigur de acceptare.

– Este francez. Poate nu știe cum să se comporte.

Edwin pufni.

– S-a născut și a crescut aici, nu-i așa? Cunoaște regulile. Pur și simplu alege să le ignore. Doar nu te gândești că mituirea unui lacheu ca să mintă cu privire la faptul că mama ta este bolnavă și apoi să te acosteze singură, fără însoțitor, este considerat un comportament acceptabil oriunde, aici *sau* în Franța.

– Nu, presupun că nu. Totuși, când m-a cerut în căsătorie, și eu l-am refuzat, m-a acuzat că l-am întărâtat. Clarissa ridică privirea spre Edwin. Jur că nu am făcut-o.

– Desigur că nu. Edwin ezită înainte să abordeze un subiect delicat. *De ce* l-ai refuzat totuși, dacă până în acel punct se comportase onorabil?

Clarissa își frământa buza cu dinții.

– Tot încerca să mă prindă singură și îmi trimitea bilețele private. Nu îmi place genul ăsta de... comportament. Mereu a fost ceva, ei bine, *ciudat* la el. Nu tocmai normal, știi?

– Știu. Edwin mai cunoscuse un bărbat asemănător. Cel care îi distrusese viața mamei lui. Lucru pentru care este imperios necesar să nu mai pleci nicăieri singură, din nici un motiv. Ia-mă cu tine dacă trebuie să ieși în oraș. Este mai bine să fim mai prudenți decât este cazul, din moment ce este evident că bărbatul acela se poartă irațional.

Neliniștită și încruntată, Clarissa se întoarse spre el.

– Adevărat, dar nu ar fi trebuit să îi spui că suntem logodiți. Nu am nici o intenție să mă mărit cu tine.

Edwin se încordă.

– Desigur că nu.

De parcă ea tocmai își dădu seama de ceea ce spusese, tresări.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa...

– Este în regulă. Știu ce simți în privința mea. El era Edwin morocănosul, individul a cărui companie nici o femeie nu o putea suporta prea mult. Bărbatul care știa că iubirea este o minciună.

Edwin s-ar fi simțit jignit de această reputație, doar că era complet adevărată.

– N-nu este vina ta, spuse ea grăbită. Nu am nici o intenție să mă mărit cu *cineva*. Acesta este celălalt motiv pentru care nu m-am gândit să accept cererea lui Durand.

– Corect.

Ea doar încerca să îi mângâie orgoliul. Clarissa era prea miloasă pentru binele ei.

– Sunt sinceră, insistă ea. Nu are nici o legătură cu tine sau...

– Încercam doar să îl îndepărtez de tine, la naiba! Nu am intenționat nimic din ce am spus. Edwin își frecă ceafa. Nu știu de ce faci atâta caz.

Clarissa înghiți greoi în sec.

– Pentru că Durand le va spune tuturor, iar noi doi vom fi puși într-o situație dificilă...

– Nu ar face asta. Nu ar fi bine pentru planul lui.

Clarissa îl privi cu gura căscată.

– Ce plan?

– Să te câștige. Dacă spune lumii că suntem logodiți, își reduce șansele de a te lua înapoi.

– Nu are *nici o* șansă să mă ia înapoi.

– Știu, dar este evident că *el* nu știe asta. Sau nu o acceptă. Și trebuie să își dea seama că ar fi rău pentru noi să punem capăt public unei logodne; va presupune că mai degrabă ne-am căsători decât să provocăm un scandal. Așa că este mai bine pentru el să păstreze secretul, în speranța că va putea să îi pună capăt în privat, câștigându-te de partea lui. Aceasta este cea mai bună strategie.

– Întotdeauna gândești în termeni strategici?

Edwin ridică din umeri.

– Sunt un jucător de șah. În viață, ca și în șah, strategia este totul. Durand știe asta. Așadar, atât timp cât îi oferim dovezi suficiente ca să creadă că spunem adevărul, fără să alertăm restul lumii în privința asta între timp, o să fie bine.

– Sugerezi ca noi să...

– Ne prefacem că suntem logodiți „în secret" de dragul lui Durand. Da.

Clarissa păli.

– Nu va funcționa.

– De ce nu? Edwin ridică o sprânceană. Sigur poți fi amabilă cu mine suficient cât să îl convingem. Și nimeni nu se așteaptă ca *eu* să fiu amabil. Tot ce trebuie să fac este să fiu curtenitor.

– O, Dumnezeule, doar lucrul acesta îi va face pe oameni să speculeze cu privire la intimitatea noastră. Iar din moment ce ar fi ca și cum aș cere probleme dacă i-aș spune mamei orice fel de secret, ea ne va construi un viitor bazându-se pe lucrurile pe care le vede și va începe să insinueze că avem o înțelegere, și apoi mă voi trezi captivă în...

– Pentru Dumnezeu, izbucni Edwin, devenind iritat din pricina aversiunii ei evidente față de simpla idee de a se căsători vreodată cu el. Dacă cineva va pierde ceva în caz că presupusa noastră „logodnă" este dată în vileag, acela voi fi *eu*. Ai spus că nu te-ai căsători niciodată cu mine. Așa că va trebui să mă părăsești ca să ieși din treaba asta.

Clarissa clipi.

– Păi... da. Exact.

– Și cum am mai fost deja părăsit o dată, continuă el nervos, dacă voi fi părăsit iar, îmi va fi și mai greu să îmi găsesc o soție. Așa că dacă *eu* nu sunt îngrijorat cu privire la consecințele dezvăluirii „logodnei" noastre, să fiu al naibii dacă știu de ce ai fi *tu* îngrijorată.

– Eu doar nu... nu văd cum ar putea funcționa.

– Ai o idee mai bună? L-aș provoca la duel pe ticălos, dar aproape sigur asta i-ar face pe oameni să presupună că este ceva serios între noi doi.

Spre surprinderea lui, groaza străbătu trăsăturile Clarissei.

– *Nu* te duelezi cu ticălosul acela. Nici măcar să nu te gândești la asta!

– Știu să mânuiesc un pistol. La naiba, ea îl considera incapabil să câștige un duel?

– Nu asta este ideea.

– Bine. Care este planul *tău*?

Clarissa oftă prelung.

– Bine. Să spunem că ne prefacem că suntem logodiți „în secret" în preajma lui Durand. Cum se presupune că îl vom convinge că este adevărat, dacă nu ne putem comporta ca un cuplu logodit?

– Habar nu am. *Tu* ești experta în comportamentul social. Poate ar trebui să ne asigurăm că ne vedem ținându-ne de mână în privat sau chiar sărutându-ne, sau...

– Ești așa un *bărbat*, interveni Clarissa. Toți săriți direct la partea fizică.

El o privi pieziș.

– Atunci, ar trebui să îl facem să ne citească gândurile?

– Foarte amuzant. Clarissa își țuguie buzele. Dar putem fi mai subtili. Putem să creăm iluzia că ești pe punctul să mă ceri în căsătorie. Putem flirta, ne putem tachina, dansa... Când Edwin oftă, Clarissa adăugă, ridicând din sprâncene: Da, trebuie să dansăm cât de des este adecvat, fără să ne dăm de gol. Asta îți spun sigur.

– La naiba, bombăni el.

– Încetează cu blestemele. În plus, ești un dansator mai bun decât lași să se înțeleagă. O să fii bine. Expresia ei se îmblânzi. Cine știe? Ai putea chiar învăța cum să fii mai poetic în *poussette*[1].

– Din moment ce nu știu sau nu îmi pasă ce este *poussette,* nu sunt sigur că aș putea fi mai poetic în raport cu asta. Și chiar nu văd cum ar putea dovedi ceva cuiva faptul că mă învârt bățos printr-o sală de bal cu tine.

– Dovedește că ești dispus să suporți o activitate care nu îți place doar pentru șansa de a mă atinge și a de a mă ține în brațe. În plus...

În timp ce ea continuă să descrie avantajele zbenguielii în public, Edwin se strecură în spatele unui scaun pentru a ascunde efectul provocat de cuvintele ei. Edwin rămase blocat asupra părții „a mă atinge și a mă ține în brațe". Pentru că voia să o atingă și să o țină în brațe.

În urmă cu câțiva ani, Samuel, fratele lui priceput în ale seducției, îi spusese că femeile reacționau foarte bine la obișnuitele săruturi în locurile obișnuite, dar și la cele în locuri strategice ale corpului. Fratele lui chiar pretinsese că unele femei puteau atinge orgasmul doar din asemenea mângâieri.

Deși Edwin era sceptic în privința ultimei variante, întotdeauna își dorise să încerce să stârnească o femeie așa cum descrisese Samuel. Iar ideea de a o face cu Clarissa îl preocupa. Își închipui cum o sărută pe Clarissa pe braț, trecându-și limba peste pielea fină a gâtului ei, plimbându-și mâna peste mica ei adâncitură din...

– Edwin? îl înghionti ea. Ești de acord?

– Aaa... da, desigur. Dumnezeu știa cu ce era de acord. Asta primea dacă era cu capul în nori –, asta și o erecție ce devenea din ce în ce mai proeminentă cu fiecare minut care trecea.

Ce naiba? Nu i se mai întâmplase asta de când era doar un flăcău, tânjind după târfe de taverne.

– Dar va trebui să mă ajuți cu flirtul. Nu este punctul meu forte.

– Nu îți face griji. Doar ia-te după mine și ascultă-ți instinctele. Sunt convinsă că le ai. Doar le ignori.

Sau le înăbușea când venea vorba de ea, ceea ce trebuia să continue să facă. Pentru că instinctele lui îi spuneau să o ia în brațe și să o sărute așa cum ar fi *trebuit* să o sărute Durand – ca un iubit,

[1] Mișcare de dans în care partenerii se țin de mâini și se învârt în semicerc (n.tr.)

nu ca un hărțuitor. Instinctele lui îi spuneau că ea s-ar putea bucura de un asemenea sărut.

Instinctele lui, firește, se înșelau.

De parcă ea i-ar fi putut citi gândurile, îl privi cu asprime:

– Ești sigur că vrei să faci asta? Nu este prea drept față de tine. Clarissa se apropie încet de el. Adică, pentru cât timp discutăm să continuăm înșelătoria asta?

Edwin se luptă să își limpezească mintea de imagini erotice.

– Oricât este nevoie ca Durand să priceapă mesajul.

– Dar ar putea dura o veșnicie. Dacă va trebui să petreci întreg sezonul curtându-mă, pentru Durand? Cum te va ajuta asta să îți găsești o soție?

– Lasă-mă pe mine să îmi fac griji în privința asta.

– Nu întinerești, să știi.

Dumnezeule, ce credea Clarissa – că el își târa picioarele pe marginea mormântului?

– Mulțumesc pentru că îmi reamintești.

– Serios, Edwin...

– Sunt sigur că scamatoria noastră nu va continua prea mult. Gândește-te în felul acesta: dacă mă ajuți cu flirtul și curtatul, și toate aberațiile astea până vom scăpa de prostul ăla de Durand, voi fi atât de priceput la aceste strategii, încât nu îmi va fi greu deloc să îmi găsesc o soție.

Clarissa privi spre cer.

– O, Dumnezeule! Chiar va trebui să muncesc din greu, nu-i așa?

– Poftim?

Venind lângă el, Clarissa își strecură mâna în scobitura brațului său.

– Păi, în primul rând, nu mai vorbi despre flirt și curtare ca fiind „aberații" în fața oricărei femei de care ești interesat. Și în al doilea rând, trebuie să încetezi să te mai gândești la strategii și să „găsești o soție". Lucrul important pe care trebuie să ți-l amintești este...

Mintea lui rătăci din nou în timp ce Clarissa îl conduse afară din salon, instruindu-l în tot acel timp. Dar de data aceasta Edwin nu se gândea la cum o dezbracă. De data aceasta nu se putea gândi decât la faptul că își găsise încă o logodnică care nu avea să se căsătorească niciodată cu el.

Era suficient că Jane îl părăsise. Deși ei nu fuseseră niciodată mai mult decât prieteni și singurul lucru pe care i-l rănise Jane era mândria lui, încă îl durea să o vadă lăsându-se păcălită

de minciunile despre „iubirea adevărată" ale altui bărbat. Fusese și ceva neașteptat, de asemenea, din moment ce ea era, de altfel, o femeie rațională.

Dar Clarissa nu era Jane. Ea nu lua nimic foarte în serios – în afară de obsesia lui Durand, se pare. Și chiar dacă ea ar fi *vrut* să se mărite cu Edwin, el nu s-ar gândi niciodată să se însoare cu ea. Dacă el s-ar apropia vreodată de flacăra care era Lady Clarissa Lindsey, ea l-ar arde de-a binelea. Mai degrabă ar prefera să fie singur decât să se însoare cu ea și să descopere că pasiunea ei era temporară.

Edwin refuza ca inima să îi fie frântă când ea avea să își piardă interesul pentru soțul ei și să treacă la următoarea cucerire. Refuza să se trezească într-o zi, ca mama lui, și să descopere că mariajul său era o minciună. Că soția lui nu fusese de partea lui. Că iubirea sau pasiunea Clarissei, sau oricum voiai s-o numești, nu putea ține piept vremurilor grele ale unei căsnicii.

Edwin își privise mama murind cu numele tatălui lui pe buze și cu inima frântă, și totul din cauză că tatăl său fusese plecat la un club privat din Londra, bucurându-se de opiu, viciul lui preferat, pentru a șterge amintirile trecutului. Nici măcar „dragostea" nu îl împiedicase pe tatăl lui să cadă în acel abis.

Înainte ca Edwin să riște să i se întâmple lui însuși același lucru, s-ar mulțumi cu o uniune perfect convențională și plictisitoare cu o femeie oarecare și responsabilă, care era fericită să ducă viața obișnuită a unei doamne bine-crescute – purtându-i copiii și având grijă de casa lui, fără să îl facă să gândească sau să simtă.

Pentru că liniștea confortabilă cu o femeie oarecare era, în mod sigur, de preferat unei dureri nemăsurate lângă o anumită frumusețe frivolă.

Capitolul 5

Probabil că Muzeul Mecanic Meeks nu cunoscuse niciodată nu asemenea aflux de oameni. Dar fiind închiriat de părinții domnișoarei Trevor pentru cea de-a douăzecea ei aniversare, era invadat de înalta societate care se minuna de creații precum o trăsură minusculă, cu

mecanism de ceasornic, trasă de doi cai și de un cântăreț mecanic la flaut care, odată pornit, distra o întreagă sală.

Clarissa își îndreptă atenția asupra lui Edwin, care se încrunta în timp ce studia un păianjen mecanic în mișcare.

– Nu pari foarte încântat, spuse ea. Aș fi crezut că vei fi încântat să poți participa la un eveniment social de care chiar să te poți bucura măcar o dată.

– Aș fi mai bucuros dacă Meeks ar fi adăugat ceva nou de când am fost ultima dată aici.

– Când a fost asta?

– În urmă cu două luni. I-am adus pe băieți.

Ah, da, de la Școala Caritabilă Preston pentru Băieți, instituție pe care Edwin o susținea. Datorită lui Yvette, Clarissa și mama ei donaseră și ele cauzei nu numai o dată.

– Sunt convinsă că le-a plăcut foarte mult.

– Așa se pare. De obicei, le place.

– De obicei? Cât de des vii aici, pentru Dumnezeu?

El ridică din umeri.

– De câteva ori pe an. Mai des, dacă aud că a fost adus ceva nou. Oferă un excelent punct de sprijin pentru lecțiile de fizică și matematică ale băieților.

– Și presupun că de aici îți iei și ideile pentru propriile tale creații, îl tachină ea.

Un zâmbet palid se așternu pe buzele lui Edwin.

– Și asta.

– Sper să văd mașinăriile acelea ale tale într-o zi.

– Ca să poți râde de eforturile și munca mea, așa cum face Yvette? Nu, mulțumesc.

Ea îl bătu pe braț.

– Eu nu aș face asta.

– Ți-ai petrecut ultimele trei zile criticând modul în care vorbesc, comportamentul meu față de doamne și părerile. Nu prea văd ce te-ar opri să râzi de activitatea mea preferată.

– Dacă ai fi cu adevărat atent la criticile mele, spuse ea pufnind, nu ar fi nevoie să continui cu ele.

Edwin ridică o sprânceană.

– Mă îndoiesc de asta. Am bănuiala că îți place să dai instrucțiuni.

– Doar când sunt luate în seamă.

– Le iau în seamă când pot. Dar mă îndoiesc de faptul că voi reuși vreodată să am un stil de a vorbi suficient de „amiabil" cât să îți

satisfac cerințele stricte. Glasul i se înăspri. Și *nu* îmi voi schimba părerile despre viață și lume doar pentru a obține o soție.

– Nu vreau să ți le schimbi. Doar să nu le dai glas în fața doamnelor.

– Ca să îmi surprind soția în noaptea nunții, când va afla ceea ce cred cu adevărat? Nu prea pare un plan bun.

Clarissa răsuflă frustrată.

– *Tu* ești cel care m-a rugat să îl ajut. Am presupus că acest lucru însemna că îmi vei accepta ajutorul.

Edwin ocărî în barbă.

– Încerc. Aruncând o privire în jur, schimbă subiectul. Cel puțin nu văd nici urmă de Durand. Pentru o perioadă, părea să fie la fiecare eveniment la care am participat.

Iar Edwin își arătase colții de fiecare dată când bărbatul se aventurase prin preajma Clarissei. Într-adevăr, modul aprig cu care lordul o proteja o luase prin surprindere, venind ca un șoc. Niciodată înainte nu păruse să îi pese atât de mult de ceea ce i se întâmpla Clarissei.

– Poate că planul tău funcționează, spuse ea.

– Sau poate că ticluiește o cale mai ocolită de a ajunge la tine.

Un fior o învălui pe Clarissa înainte de a putea să și-l înăbușe. O înfurie. Muncise ani întregi ca să lase acel sentiment de frică în urma ei, să alunge coșmarurile și anxietatea. Acum afurisitul ăla de Durand amenința să îi zădărnicească toată stăpânirea de sine cu greu câștigată.

Clarissa refuza să îi permită acest lucru.

– Dumnezeule, sper că Durand a abandonat interesul față de mine. Dacă nu a făcut-o, îi va provoca mamei o criză mai gravă decât cea din prezent.

Mama ei rugase să fie scuzată că nu participă la această petrecere din pricina unei indispoziții. În secret, Clarissa bănuia că mama încerca, pur și simplu, să îi dea o șansă să fie singură cu Edwin, dar Clarissa nu îi spusese lui nimic despre asta și doar îl rugase să ia faetonul lui deschis de dragul bunei-cuviințe.

Domnișoara Trevor și Lady Maribella veniră grăbite lângă ei.

– L-ai văzut pe desenator, pe băiatul acela care desenează schițe, Lady Clarissa? întrebă domnișoara Trevor. Trebuie să vii să îl vezi! Este în sala următoare.

Femeile încercară să o tragă pe Clarissa de lângă Edwin, dar ea îl apucă de braț.

– Voi veni împreună cu Excelența Sa. Este foarte bine informat cu privire la mașinării. Poate ne-ar putea explica modul în care funcționează.

– Ar fi minunat, spuse domnișoara Trevor fără entuziasm, în timp ce îi conduse în celălalt salon. Evident, femeia cunoștea reputația lui Edwin de era așa reticentă.

Dar probabil că Lady Maribella nu o cunoștea, pentru că era de-a dreptul încântată.

– Sunt și un scriitor, și un pianist acolo. Toate cele trei mașinării sunt uimitoare, spuse ea.

– Opusul pentru uimitori în mod negativ, presupun, mormăi Edwin în barbă, urmând-o la pas lejer.

– Șșșt, îl mustră Clarissa, deși își înăbuși un râset. Este tânără.

– *Tu* ești tânără. Dar tot știi să folosești limba română.

– Vai, Lord Blakeborough, spuse mieros Clarissa, cred că îmi faceți un compliment. Vezi? Nu este atât de greu.

– Nu am niciodată probleme la a face complimente femeilor pe care le admir.

Pulsul ei își intensifică ritmul. Edwin o admira? Serios?

Domnișoara Trevor se oprise în fața lor suficient de repede cât să audă ultimele lui cuvinte, de care se agăță.

– Ce admirați, Lord Blakeborough? Vă rog, spuneți!

Când Edwin se încruntă, Clarissa spuse grăbită:

– Spunea doar cât de mult îi place rochia ta, domnișoară Trevor. Este o operă de artă.

Tânăra domniță îi aruncă o privire, parcă pentru a primi confirmarea.

Edwin zâmbi amabil.

– O operă de artă. Într-adevăr.

– Vai, vă mulțumesc, milord. Se fâstâci puțin, apoi se grăbi să îi șoptească lui Lady Maribella la ureche.

– O operă de artă dintre cele mai proaste pe care le-am văzut vreodată, bombăni Edwin.

– Edwin! rosti Clarissa printre dinții încleștați.

– Nu-mi spune că îți place nebunia aia de dungi, pătrate și funde înfiorătoare.

Clarissa se opri, captivă între a-i mărturisi adevărul sau a-i descuraja grosolănia. Dar nu voia ca el să o creadă complet lipsită de creier.

– Voi recunoaște că rochia ei este... ușor regretabilă.

– „Ușor regretabilă" este o descriere mai blândă decât merită.

– Adevărat. Clarissa îl înghionti. Și totuși cele două domnițe te privesc acum cu mai multă duioșie, nu-i așa?

Într-adevăr, domnișoara Trevor și Lady Maribella discutau însuflețite în șoaptă în capătul sălii, aruncându-i priviri fugare lui Edwin.

El își dădu ochii peste cap.

– Asta doar pentru că ai mințit-o pe domnișoara Trevor, lucru pe care eu nu îl voi face niciodată.

– Nu trebuie să o faci. Pur și simplu, caută părțile bune ale ei, ale tuturor femeilor, și concentrează-te asupra acestora. Sigur poți găsi un lucru bun pe care să îl complimentezi la fiecare femeie pe care o întâlnești.

– Mă îndoiesc.

– Încearcă.

Lady Anne și Lady Jane li se alăturau acum domnișoarei Trevor și lui Lady Maribella, iar cele patru se apropiară de Clarissa și de Edwin cu zâmbete sfioase.

– Ce părere ai despre mașinării, Lady Clarissa? întrebă Lady Anne.

– Nu știu, spuse Clarissa. Trebuie să le văd de aproape.

Ea și Edwin se apropiară de cele trei personaje acționate mecanic împrejmuite cu frânghii: o tânără domniță care cânta la ceea ce era, de fapt, o orgă, judecând după tuburile atașate, un băiat care schița imagini și încă unul care scria pe hârtie adevărată, folosind cerneală adevărată și pană. Toți erau cu puțin mai mici decât un copil real și erau perfect proporționați. Pe pancarta de lângă acest trio scria: „Muzicanta, Desenatorul și Scriitorul, de Monsieur Jacquet-Droz".

Edwin încuviință din cap spre un individ aflat dincolo de frânghia din mătase, iar bărbatul răsuci supus cheița scriitorului, care începu să scrie ceea ce părea a fi o scrisoare.

– Nu este uimitor? spuse entuziasmată Lady Maribella în timp ce urmărea cu privirea pana mașinăriei.

Edwin șopti în urechea Clarissei:

– Ar fi mult mai uimitor dacă ar scrie ceva demn de a fi citit.

Clarissa șopti:

– Repetă ce ai spus, dar mai tare, ca să te audă și ele.

Edwin se încruntă la ea, dar spuse mai tare:

– Ar fi mult mai impresionant dacă ar fi scris un tratat de fizică.

Domnițele chicotiră.

– *Acum* le-ai atras atenția, spuse Clarissa în barbă. Când el ridică o sprânceană, ea ridică glasul și întrebă: Ce părere ai despre acea figură? Arătă spre Desenator, care schița o imagine complexă.

– Aţi observat ce schiţează? întrebă Edwin.

Întrebarea lui le îndemnă pe celelalte domniţe să meargă şi să privească în timp ce maşinăria îşi termina opera.

– Este o trăsură condusă de Cupidon şi trasă de un fluture, spuse Edwin în timp ce domniţele încă încercau să îşi dea seama. Un desen absurd, cu siguranţă. De ce ar folosi Cupidon o trăsură în loc să zboare cu propriile aripi şi să facă orice doreşte?

– Poate a obosit, spuse Lady Maribella.

– Sau poate nu este foarte deştept, spuse Edwin.

Ochii domnişoarei Trevor licăriră.

– Exact, milord. Şi, oricum, cum înhami un fluture? Gândiţi-vă doar cât de mici şi de subţiri ar trebui să fie hamurile.

– Şi nu ar fi suficient de puternice să tragă o trăsură, sublinie Edwin.

Lady Maribella ridică bărbia.

– Voi doi nu aveţi pic de imaginaţie. Eu cred că este un desen foarte drăguţ.

– La fel cred şi eu, îi spuse Clarissa pe un ton mângâietor tinerei femei. Foarte excentric.

Edwin o privi pieziş.

Domnişoara Trevor îi surprinse privirea şi rânji.

– Ce părere aveţi despre „Muzicantă", milord?

– Mecanismul de ceas este ingenios. Cred că Jacquet-Droz a folosit o serie de came cu... Când Clarissa se încruntă la el, Edwin răsuflă exasperat, apoi încheie posomorât: Este foarte complex.

– Priviţi aici! spuse Lady Anne, arătând spre pieptul maşinăriei, care urca şi cobora. Chiar respiră, de parcă ar fi vie!

– Multe lucruri respiră, spuse scurt Edwin. Un altar poate respira „miresme ambroziace", dar asta nu înseamnă că va pleca din templu.

Domniţele tresăriră, apoi chicotiră.

– Vai, Lord Blakeborough, spuse domnişoara Trevor, luându-i celălalt braţ cu un zâmbet mieros, sunteţi surprinzător de amuzant.

Edwin părea să fi ajuns într-un impas. Clarissa era convinsă că nimeni nu îi mai spusese vreodată că este amuzant, iar expresia lui comică o făcu să îşi reţină un zâmbet.

– Spuneţi-mi, domnule, acea referinţă despre „miresme ambroziace" nu este un vers din *Paradisul pierdut?*

Privirea lui se întoarse asupra ei.

– Credeam că citeşti doar romane gotice.

– Citesc, spuse Clarissa, tachinându-l cu privirea. Din fericire, poemul lui Milton era citat într-unul dintre romane.

– Asta se cheamă trișat. Este ca și cum ai folosi un acord dintr-o operă muzicală drept cântec de leagăn.

Domnițele râseră fățiș, iar el chiar zâmbi. Poate aceasta era soluția – ca ea să fie ținta atacurilor pentru ca Edwin să își poată exersa abilitățile asupra ei.

– Și care este, te rog a binevoi să îmi spui, problema dumitale cu romanele gotice, în fond?

– Că există, spuse el sec.

Domnișoara Trevor izbucni în hohote de râs. Clarissei nu i se păru atât de amuzant, mai ales din moment ce, fără îndoială, și celelalte femei citeau aceste romane.

– Acesta *nu* este un răspuns.

– Aștepți un răspuns serios la o întrebare frivolă? spuse Edwin.

– De ce este mai frivol să te bucuri de o aventură bună într-o carte decât să urmărești o poveste asemănătoare pe scenă? întrebă Clarissa.

– Ultima dată când am verificat, nu existau guvernante hoinărind prin castele în piesele de teatru.

– Nu, dar există fantome în *Macbeth*. Și în *Hamlet*.

– V-a prins aici, Lord Blakeborough, interveni domnișoara Trevor.

El o ignoră.

– Este Shakespeare, îi spuse el Clarissei. Doar nu vei compara *Călugărul*[1] cu Shakespeare.

Din moment ce ea ura *Călugărul*, acest lucru nu era posibil. Simțindu-se încolțită, își împreună brațele la piept.

– Când a fost ultima dată când ai mers la o piesă de teatru?

Ia de-aici, domnule O-Atât-De-Sigur-De-Părerile-Tale.

– Merg ocazional, spuse el, ușor defensiv.

– *Eu* merg cu regularitate, așa că ar trebui ca părerea mea cu privire la subiect să cântărească mai mult.

– Cu siguranță cântărește mai mult cu *tine*, spuse el. Deși nu sunt sigur cât de mult cântărește cu altcineva.

Domnițele chicotiră din nou și formară un grup în jurul lui, parcă pentru a-l proteja de ea. Ironia situației nu îi scăpă Clarissei. Dumnezeule, crease un monstru.

---

[1] Roman gotic, aparținând prozatorului englez Matthew Gregory Lewis (n.tr.)

Clarissa era pe punctul de a-l pune la locul lui, când mama domnișoarei Trevor intră în sală pentru a anunța că ceaiul și prăjiturile erau servite în grădină.

De îndată, domnițele porniră într-acolo, dar când domnișoara Trevor încercă să îl tragă pe Edwin după ea, el bâigui o scuză și se întoarse în compania Clarissei. Încruntându-se, Clarissa trecu grăbită pe lângă el.

Dar asta nu funcționă. Blestemați fie pașii lui mari. Edwin ținea ușor pasul cu ea.

– Jur că habar nu am ce tocmai s-a întâmplat, șopti el.

– Eu da, spuse ea îmbufnată. Ți-ai adunat un grup de lingușitoare ca să îți aplaude fiecare cuvânt.

– Făceam doar ce m-ai sfătuit tu.

La naiba cu el!

– Știu.

– Dar nu mă așteptam chiar să funcționeze.

Clarissa oftă.

– Oamenii se bucură de critica la adresa oricui sau a orice, dar nu la adresa lor înșiși. Atât timp cât îți îndrepți înțepăturile dincolo de persoanele din jurul tău, le vei impresiona pe domnițe.

– Dar nu pe tine.

– Ți-ai îndreptat înțepăturile spre *mine*, așa că nu. Dar nu contează. Nu încerci să mă impresionezi pe mine.

Ei doi erau ultimii care ieșeau din clădire, astfel că Edwin o opri înainte ca ea să iasă în grădină.

– Și dacă aș face-o? Spune-mi, ce trebuie să facă un bărbat ca să te impresioneze?

Întrebarea directă îi trezi bănuieli Clarissei. Lui Edwin nu îi stătea în fire să vorbească despre ea de parcă ar putea fi o femeie care îl interesa în sens romantic.

– Așa cum faci tu cu mașinăriile tale, nu îți voi spune ca să risc apoi să râzi de mine.

Un licăr brusc de remușcare aprinse ochii lui Edwin.

– Nu ar fi trebuit să râd de gusturile tale în materie de cărți de față cu celelalte femei.

Scuza lui neașteptată provocă o reacție stranie înăuntrul ei.

– De ce nu? spuse Clarissa, urând umbra de emoție din glasul ei. Mereu râzi de gusturile mele în materie de cărți.

– La fel cum râzi și tu de ale mele. Dar când se întâmplă în fața unui public, capătă o notă diferită. Seamănă mai puțin cu un „război

vesel", ca să folosesc termenii lui Shakespeare, și mai mult cu un atac personal. Deși poate că le-am distrat pe domnițe, e ceva ce ar face un idiot grosolan – iar eu încerc să învăț să nu mă comport ca unul.

Cuvintele lui îi oferiră Clarissei o perspectivă mai clară decât se aștepta asupra relațiilor lui personale.

– Ești prea dur cu tine însuți. Când privirea lui se îmblânzi, ea simți o panică ciudată. Edwin se dovedea a fi mai atrăgător decât își dăduse ea seama. Grăbită, adăugă: În plus, eu sunt obișnuită cu modul tău grosolan.

– Ah. Dar Edwin zâmbi. Nu căzu în capcană. Obișnuită sau nu, știi că trebuie să învăț să îmi schimb stilul în cazul de față. Așadar, lasă-mă să mă asigur că am înțeles strategia. Pot spune lucruri tăioase atâta vreme cât sunt îndreptate către alte persoane, și nu către domnițele pe care vreau să le impresionez.

– Exact.

– Nu voi înțelege niciodată femeile.

Deși Edwin și Clarissa îi puteau vedea pe toți ceilalți umblând prin grădină, mâncând și bând la câțiva metri de ei, interiorul muzeului era pustiu. Cumva, faptul că se aflau de această parte a pragului le dădea iluzia că erau retrași, deși tot ce trebuia să facă cineva pentru a-i auzi era să vină aproape de ușă.

De parcă Edwin își dădu seama de acest lucru, coborî glasul.

– Măcar nu trebuie să mai îndrug o mulțime de complimente ridicole.

– Desigur că trebuie. Ai nevoie de ambele aspecte – perspicacitate ca să îți dovedești inteligența și complimente ca să îți dovedești amabilitatea.

– Of, pentru Dumnezeu, nu are nici un sens.

– De ce?

Edwin ridică din umeri.

– Nu am nici un interes să le curtez pe femeiuștile astea nătângi. Bine, poate domnișoara Trevor ar fi potrivită, dacă nu ar avea gusturi vestimentare așa de proaste. Cât despre restul, aș prefera să mor burlac decât să mă însor cu vreuna dintre ele. Așadar, de ce să mă sinchisesc să le complimentez?

– *Tocmai* pentru că nu te interesează nici măcar una sunt perfecte ca să exersezi cu ele. Nu ai nimic de pierdut.

– Și nimic de câștigat.

– Uite cum facem. Dacă vei putea oferi câte un compliment fiecăreia dintre cele patru însoţitoare ale noastre până plecăm, îţi voi oferi o recompensă.

Interesul sclipi în ochii lui.

– Ce fel de recompensă? Spune-mi, te rog, că nu va fi un dans.

Clarissa râse.

– Te voi lăsa să alegi. Orice dorești tu.

– În regulă. Oare Clarissa își închipuise sau răsuflarea lui devenise brusc mai rapidă? Edwin își luă privirea de la ea. Deci o recompensă. Accentuă atât de tare ultimul cuvânt, încât un fior de nerăbdare o străbătu pe Clarissa.

Dumnezeule! Poate că nu ar fi trebuit să îi acorde atât de nesăbuit libertatea de acţiune.

Nu, Edwin nu ar abuza niciodată de acel privilegiu cerând ceva... neadecvat. Nu ar face-o.

„Dar ți-ai dori să o facă."

Obrajii Clarissei se înfierbântară. În mod sigur, nu. Era ridicol.

– Roșești, obraznico, spuse el în barbă.

Acum nu doar obrajii Clarissei se înfierbântară, ci și alte părți ale corpului. Trecuseră ani întregi de când se întâmplase asta. Totuși, în ultimele patru zile, Clarissa simţise acea căldură blestemată în stomac din ce în ce mai des. Dacă Edwin nu ar fi atât de exasperant, ea chiar ar putea crede că ajungea să îl placă.

Pur și simplu nu s-ar cuveni.

– Tragi de timp. Încă ai de oferit patru complimente, să știi. Sau îţi pierzi recompensa.

El o privi cu hotărâre.

– Prea bine. Să terminăm odată cu asta.

Înainte ca ea să poată protesta că lui îi scăpa esențialul, Edwin ieși cu pași mari în grădină și merse lângă Lady Anne.

– Aceasta este cea mai interesantă pălărie pe care am văzut-o vreodată, spuse el răspicat.

Clarissa își stăpâni un râset frustrat. Edwin putea fi atât de direct.

Din fericire, Lady Anne acceptă „interesant" drept un compliment.

– Credeți? Este preferata mea. Radiind, tânăra domniță își mângâie cu afecţiune boneta care semăna cu un platou cu fructe mucegăite și începu să turuie despre pălării.

Edwin îi suportă monologul pentru câteva minute, apoi spuse:

– Iertați-mă, am uitat că trebuie să discut ceva important cu Lady Maribella. După ce făcu o plecăciune înaintea lui Lady Anne, Edwin îi

aruncă un rânjet obraznic Clarissei în timp ce se îndrepta spre Lady Maribella și Lady Jane, care stăteau lângă masa cu răcoritoare.

Clarissa se încruntă la el, lucru care nu păru să îl deranjeze câtuși de puțin. Hotărâtă să audă ce urma să spună Edwin, Clarissa merse cu pași șovăielnici să își ia un pahar cu vin fiert cu mirodenii, de parcă acela ar fi fost singurul scop pentru care se apropia de masă. Oare Edwin chiar avea de gând să își lanseze complimentele la foc continuu către țintele sale doar ca să obțină o recompensă?

Oo, era ceva atât de caracteristic lui. Nu îi plăcea deloc să stea la taclale.

– Lord Blakeborough! exclamă Lady Maribella înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt. Nu este aceasta cea mai frumoasă grădină mititică pe care ați văzut-o vreodată?

Clarissa pufni. Era evident că femeia avea o înclinație spre hiperbole și observații stupide. Avea să îi încerce din plin răbdarea lui Edwin.

– Este o grădină mică foarte frumoasă, da, spuse el. Vi se potrivește.

Hmm. Oare Clarissa ar trebui să îl pună și pe acesta la socoteală? Urma de ironie din glasul lui Edwin îi spunea că nu era în *totalitate* un compliment.

Dar Lady Maribella îl luă ca atare, întrucât chicoti, roși și spuse:

– O, sunteți așa un lingușitor, domnule.

Când ridicola afirmație o făcu pe Clarissa să se înece cu vinul, ochii strălucitori ai lui Edwin se îndreptară spre ea, peste capetele celor două femei.

– Este ușor să fiu lingușitor cu o asemenea sursă strașnică de inspirație aflată înaintea mea.

Clarissa încremeni. Evident, Edwin *nu* se referea la Lady Maribella și la Lady Jane, așa că acel compliment nu ar trebui să conteze. Totuși aplombul cu care îl spusese și căldura din expresia lui înainte de a-și întoarce privirea spre cele două domnițe îi înmuiară genunchii Clarissei. Dacă acest lucru nu dovedea că el era *capabil* să flateze o femeie, ea nu știa ce altceva ar fi dovedit-o.

Apoi Lady Jane spuse:

– Care flori vă plac mai mult, domnule? Mie îmi plac narcisele pentru că îmi amintesc de mama. Ea le iubea foarte mult.

Clarissa simți un nod în gât. Oricât de mult îi punea propria ei mamă răbdarea la încercare, nu își putea închipui cum ar fi fost să o piardă la o vârstă atât de fragedă cum o pierduse Lady Jane.

Edwin îi zâmbi blând fetei.

– Sunt convins că nu le iubea nici pe jumătate din cât iubea zâmbetul acesta al dumitale. Ar lumina orice încăpere.

Era evident că vorbea serios, iar acest lucru doar îngroșă nodul din gâtul Clarissei. De fiecare dată când Edwin își arăta partea prietenoasă, pe care o ținea adânc îngropată, o făcea să se îndoiască de propriile ei presupuneri la adresa lui.

Până când Edwin vorbi din nou:

– Ah, o văd pe domnișoara Trevor acolo. Iertați-mă, dar trebuie să îi vorbesc. Apoi porni din nou la drum, traversând grădina cu pași mari.

Ce era asta, o cursă contra cronometru? Ca de obicei, deloc cinstit, bărbatul își îndeplinea sarcina în cel mai scurt timp și fără să își dea silința, iar Clarissa nu la asta se referise când îi ceruse să le complimenteze pe domnițe. Îl urmări de la distanță, destul de dornică să vadă ce avea să născocească el drept compliment pentru acea tânără îndrăzneață.

Fără vreo altă introducere, Edwin spuse:

– Domnișoară Trevor, nu m-am putut abține să nu observ că aveți un excelent simț al umorului.

– Mulțumesc, milord. La fel și dumneavoastră. Domnișoara Trevor aruncă o privire curioasă pe lângă el, în direcția Clarissei, care zâmbi și apoi se întoarse, prefăcându-se că admiră o plantă. Una destul de urâtă. Cu țepi. Pe care își dorea să o folosească împotriva domnișoarei Trevor.

Dumnezeule, de unde venise dorința *aceea*?

„Păi, poate că domnișoara Trevor ar fi potrivită."

A, da, probabil că de aici venise. Dar doar pentru că ea ura să îl vadă pe Edwin căsătorindu-se cu cineva care era într-un mod evident nepotrivită pentru el. Nu pentru că era geloasă pe orice femeie care chiar îi câștiga interesul lui Edwin. Nici măcar puțin.

– De îndată ce vom fi singuri, intenționez să îmi revendic recompensa.

Clarissa tresări, apoi se încruntă la Edwin.

– Dumnezeule, nu mă mai lua așa prin surprindere. Credeam că încă vorbești cu domnișoara Trevor.

– Nu este nevoie. Am complimentat-o deja.

Clarissa privi în jur, văzând-o pe domnișoara Trevor mergând acum spre Lady Jane, probabil pentru a discuta despre stilul foarte abrupt al lordului Blakeborough. Coborî glasul:

– *Nu* asta a fost ideea exercițiului. Trebuia să te angajezi în discuții politicoase și să strecori complimentul printre ele.

În ochii lui se zări un licăr amuzat.

– Nu ai spus asta. Ai spus să ofer patru complimente sincere. Și am făcut-o.

– Dar...

– Îți retragi oferta de a-mi oferi o recompensă? întrebă el, ridicând o sprânceană.

Edwin ar privi-o ca pe o renunțare.

– Desigur că nu, bombăni ea.

– Bun. Pentru că am decis ce vreau. Mai târziu, când vom avea ocazia să fim singuri, vreau să îți sărut antebrațul, pe interior.

Stomacul Clarissei se învolbură.

– Este o cerere foarte stranie.

– Ai spus „orice".

– Dar... dar de ce *asta*?

– Nu ai spus că trebuie să explic. Nu ai stabilit parametri pentru recompensă. Dacă voiai un alt rezultat, ar fi trebuit să fii mai precisă. Pur și simplu, ai cerut ca eu să ofer...

– Bine, spuse ea pentru a preveni monologul lui despre logică. Dacă asta îți dorești, poți să îmi săruți antebrațul pe interior. O dată.

Privirea lui era fierbinte fixată asupra ei.

– Brațul *gol*, o corectă el.

Ea răsuflă exasperată.

– Da, desigur. Brațul *gol*...

– Excelent.

În timp ce Edwin intră din nou în muzeu, Clarissa își spuse în sinea ei că un sărut pe braț nu însemna nimic. Nu era ca un sărut pe buze. Nici măcar nu era așa de intim.

Atunci, de ce pulsul i se zbătea de nerăbdare ca un pește zburător?

Capitolul 6

Edwin nu se putu abține să nu observe tăcerea deloc specifică Clarissei în drumul lor spre casă. De obicei, ea pălăvrăgea cu mama ei despre fiecare eveniment la care participaseră – cine purta ce, cele

mai amuzante comentarii pe care le auziseră, ultimele bârfe pe care le aflaseră în sala de toaletă. Iar el le lăsa să trăncănească în voie, mulţumit să se adâncească în propriile sale gânduri.

Dar mama ei nu îi însoţise, astfel că drumul spre casă părea mai intim ca de obicei, chiar şi cu pajul lui cocoţat pe banchetă în spatele lor. Se lăsa noaptea, corpul ei aluneca spre al lui de fiecare dată când faetonul lua o curbă.

Uneori, Edwin lua dinadins curbele brusc, tocmai din acel motiv. Nu degeaba avea cunoştinţe vaste despre fizică şi despre cum se comportau corpurile în mişcare.

După o asemenea curbă, Clarissa blestemă în barbă.

– Sunt uimită că deţii un faeton. Şi că îl conduci atât de repede. M-aş fi aşteptat să fii mai... ei bine...

– Plictisitor? spuse el încordat.

– Precaut. Ca regulă generală, tu nu eşti nesăbuit.

– Atâta vreme cât evaluezi puterea vehiculului ca să îi determini limitele, nu este nesăbuit să îl conduci la capacitatea lui maximă.

– Evident, când ai făcut evaluarea, mormăi ea, nu ai luat şi pasagerul în calcul. Dar, la urma urmei, este tipic ţie.

Desigur că îşi luase şi pasagerul în calcul. De aceea lua acele curbe strânse, deşi nu îi putea dezvălui acel lucru Clarissei.

Privi spre Clarissa şi o văzu ţinându-şi în loc boneta din mătase cu o mână şi sprijinindu-se de marginea faetonului cu cealaltă. Arăta chiar atrăgătoare în timp ce făcea asta, cu rochia ei în nuanţe pale de albastru şi roşu fluturând în vânt.

– Se pare că ai multe păreri despre mine care nu au deloc de-a face cu adevăratul meu caracter.

– Aş putea spune acelaşi lucru. Deşi nu este vina *mea* că nu ne cunoaştem reciproc mai bine. Tu tinzi să fugi de fiecare dată când sunt prin preajmă.

– Pentru că tu şi Yvette pălăvrăgiţi neîncetat. Cât să îndure un bărbat?

– Păi, dacă tu crezi că *noi* suntem mori stricate, ar trebui să o vezi pe domnişoara Trevor. Clarissa îi aruncă o privire piezişă. Da, chiar cred că ar trebui să te avertizez în privinţa ei. Este inteligentă, îţi garantez, dar nu cred că v-aţi potrivi.

Edwin îşi reţinu un zâmbet.

– Cu alte cuvinte, *tu* nu vrei să te căsătoreşti cu mine, dar nu vrei nici ca altcineva să o facă.

Judecând după modul în care ea își readuse brusc privirea înapoi la drum, Edwin atinsese un punct sensibil.

– Nu este vorba că nu vreau să mă mărit cu tine, în special, spuse ea. Ţi-am zis, nu am nici o intenţie să mă mărit cu cineva.

– Și de ce, mă rog?

Chipul ei deveni aspru.

– Nu sunt genul romantic, atâta tot.

– Nu trebuie să fii genul romantic pentru a te căsători.

– Nu, dar trebuie să fii cel puţin afectuos. Clarissa privea absentă la drum. Iar eu nu sunt nici genul afectuos.

– Înţeleg. Dar Edwin nu înțelegea deloc. Nu și-o putea închipui o femeie rece, insensibilă, indiferent de ceea ce părea ea să creadă.

Clarissa continuă să trăncănească:

– Bărbaţii își doresc soţii afectuoase. Le merită, așa cum femeile merită soți afectuoși. Din moment ce eu nu pot oferi afecţiune, nu cred că ar fi drept să mă căsătoresc cu un bărbat din motive false.

– Dacă spui tu. Dar acesta este încă un motiv pentru care nu ar trebui să încerci să îmi dictezi cu cine ar trebui să *mă* căsătoresc.

Nu că ar fi ales-o vreodată pe domnișoara Trevor. Edwin nu ar fi putut suporta o soţie care se îmbrăca precum un circar. Dar nu avea să îi spună Clarissei acest lucru. Se distra prea mult privind-o cum încerca să îi dirijeze viitorul.

– Nu încerc să îţi dictez asta. Doar cred că tu... și domnișoara Trevor... Clarissa aruncă o privire spre el și îl văzu zâmbindu-i compătimitor, apoi bombăni: Ah, las-o baltă!

– Nu, continuă! Mi-ai spus că este încăpăţânată ca un catâr, dar în afară de asta, nu mi-ai spus exact *de ce* nu ne-am potrivi. Doar dacă nu cumva motivul este simplu: nu o placi.

– O plac destul de mult. Dar nu pentru tine.

– Pentru că?

Împreunându-și mofturoasă mâinile în poală, Clarissa bâigui:

– Nu ar fi politicos să spun.

– Ceea ce înseamnă că nu ai nici un motiv.

– Cred că știu ce gen de femeie cauţi tu.

– A, știi, nu-i așa? spuse el râzând. Și ce gen de femeie caut?

– Genul de femeie care nu face mofturi. Care este un stâlp al societăţii și urmează toate normele sociale. Care să îţi satisfacă toate poftele.

Și astfel amuzamentul lui Edwin pieri. Încruntat, viră faetonul pentru a ocoli o groapă.

– Eu nu am „pofte".

– Știi la ce mă refer, spuse ea, evident exasperată. Cauți o femeie care să danseze după cum îi cânți tu.

La naiba, Edwin era sătul ca oamenii să îl acuze de un asemenea lucru. Mai întâi Warren, acum Clarissa. Imaginea pe care ea și-o formase despre el, aceea de ticălos superior din punct de vedere moral, începea să îl deranjeze.

Tocmai de aceea ceruse acea recompensă – ca să îi arate Clarissei că și el putea să trezească dorința într-o femeie. În *ea*. Că era capabil să satisfacă o femeie, nu doar să se poarte grosolan cu ea. Era o chestiune de orgoliu.

„O chestiune de dorință, vrei să spui", îi transmise conștiința lui.

Și asta. Deși Edwin știa că situația aceasta nu putea duce nicăieri. Nu *trebuia* să ducă nicăieri.

Totuși, trebuia să o lămurească pe Clarissa în privința unui lucru.

– Nu sunt un hărțuitor, orice ai crede tu despre mine.

– Nu am spus...

– Vreau un partener de viață, pe cineva cu propriile idei și păreri. Dar da, vreau o femeie care să fie liniștită și responsabilă. Dacă vrei să o iei ca pe o soție care „nu face mofturi", n-ai decât. Eu văd asta ca pe un lucru calmant.

Calmant ar putea fi puțin plictisitor, așa cum spusese Warren, dar era mult mai bine așa decât furtuna clocotitoare care fusese căsnicia părinților lui.

– Ei bine, domnișoara Trevor nu va fi niciodată așa, spuse Clarissa triumfătoare. Nu ai avea un moment de liniște cu ea.

Probabil că avea dreptate.

– Bine, spuse el tăios. Ți-ai demonstrat punctul de vedere. Era absurd să se contrazică din pricina unei femei pe care el oricum nu intenționa să o curteze vreodată.

Continuară drumul în tăcere.

– Deci, spuse ea în cele din urmă, ce plănuiești să faci în seara aceasta?

„Să îmi revendic recompensa." Nu, asta voia ea ca el să răspundă, ca să îi poată cere să îi spună când și unde avea să se întâmple. Edwin nu juca acel joc. Dacă ea voia să știe, putea să îl întrebe direct. Într-adevăr, era surprins că nu îl întrebase deja. De obicei Clarissa vorbea pe șleau.

– Probabil voi merge la club, voi bea ceva, voi citi o carte. Nu știu. Nu m-am gândit atât de departe. De ce?

– Eu doar... mă întrebam dacă vei rămâne la cină.

Edwin îi aruncă o privire piezișă. Nu îi mai văzuse niciodată obrajii atât de îmbujorați. Evident, Clarissa dansa în jurul chestiunii recompensei, iar el era tentat să prelungească acel dans, să vadă cât de departe ar merge ea.

– Cu mama ta fiind bolnavă, spuse el, nu cred că se cuvine.

Clarissa pufni.

– Mama nu este bolnavă. Încearcă într-un mod foarte evident să ne aducă împreună pentru a-și îndeplini propriile scopuri.

– Ah. Ea știe că refuzi să te căsătorești?

– Nu știe. Și aș prefera să rămână astfel.

– Încă un motiv pentru care nu ar trebui să rămân la cină, spuse el sec. *Eu* aș prefera să nu mint.

– Nu trebuie să minți. Doar să nu îi oferi voluntar informația. Clarissa își îndreptă umerii. Și desigur că ar trebui să rămâi la cină. Mama va fi dezamăgită dacă nu rămâi.

Edwin *voia* să rămână. Pentru că ideea de a-i săruta brațul și de a-i vedea reacția îl mistuise jumătate de zi.

Traseră în fața casei, iar pajul lui Edwin sări de pe banchetă și preluă frâiele de la el.

– Voi rămâne la cină, îi spuse Edwin pajului. Așa că ai putea să iei cina cu grăjdarii.

– Vă mulțumesc, milord. Un grăjdar veni în fața trăsurii și trimise caii la trap spre grajduri.

De îndată ce intrară în casă, fură întâmpinați de un lacheu care îi informă că mama ei, contesa, se retrăsese.

– O! spuse Clarissa, evident uimită. Atât de devreme? Și fără să cineze?

– A cerut să îi fie dusă o tavă în cameră, milady, spuse servitorul în timp ce luă boneta și pelerina Clarissei.

Edwin fu mai degrabă mulțumit de dezamăgirea care învălui chipul Clarissei, mai ales că dezamăgirea ei o oglindea pe a lui. Clarissa își mușcă buza.

– Bine, atunci... vai de mine...

– Ar trebui să plec, spuse el. O cină intimă, doar între el și Clarissa, i-ar putea scandaliza pe servitori, indiferent de ce urmărea mama ei.

– Presupun că ar trebui. Brusc, se învioră. Dar în timp ce aşteptăm să ţi se aducă faetonul, vreau să îţi arăt ceva în bibliotecă.

Edwin se abţinu să nu râdă. Clarissa putea fi atât de transparentă. Iar el nu ceda deloc.

– Da? Ce anume?

Arătând de parcă şi-ar fi dorit să îl lovească în cap, Clarissa spuse:

– O carte, desigur. Una plină de *recompense*.

– Ah. În ceea ce privea indiciile, acesta fu unul direct. Desigur.

– Nu va dura mult, spuse ea vioaie.

Edwin spera să dureze mai mult decât se aştepta ea. Pentru că el aşteptase ore întregi acest moment. Şi intenţiona să se bucure în voie.

– Prea bine, spuse el, gesticulând spre coridor. Te urmez, milady.

În clipa în care intrară în bibliotecă, un nod se formă în stomacul Clarissei. Era ciudat, de-a dreptul, că se simţea atât de nervoasă în preajma lui Edwin. Deşi îi luase mult timp după debutul ei dezastruos să înceteze să se mai panicheze de fiecare dată când un bărbat o atingea, de atunci mai sărutase doar de câteva ori câte un peţitor ocazional, parţial doar pentru a-şi dovedi în sinea ei că putea suporta.

Dar nici unul dintre acele săruturi nu fusese mai mult decât simple exerciţii. Nu o interesase nici unul dintre acei bărbaţi. Acesta era Edwin. El era diferit. Aşa că probabil era un lucru bun că voia doar să îi sărute braţul.

Totuşi, pentru mai multă siguranţă, îl conduse într-un colţ al bibliotecii care nu putea fi văzut din uşă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un servitor să dea peste ei şi să interpreteze greşit ceea ce vedea.

Invocând o expresie calmă şi liniştită, se întoarse şi îi aruncă în faţă lui Edwin propriile cuvinte:

– Să terminăm odată cu asta, bine?

Edwin îi aruncă o privire enigmatică.

– Cu ce anume?

– *Recompensa*, pentru Dumnezeu! Clarissa se încruntă la el. Ştii la ce mă refer.

Spre groaza ei, Edwin chicoti.

– Ştiu, dar este mai amuzant să te privesc luând-o pe ocolite.

Dându-şi ochii peste cap, Clarissa întinse braţul.

– Tu, domnule, știi să tachinezi. Nu m-aș fi gândit la asta.

– După cum am spus, nu mă cunoști așa de bine precum crezi. Întorcându-i mâna cu palma în sus, pentru ca nasturii perlați ai mânecii ei să fie la dispoziția lui, Edwin începu să îi descheie cu interes lent și intens.

Foarte lent. Foarte intens. Era diferit de orice mai experimentase ea. Erau doar trei nasturi și totuși Edwin nu se grăbi, până când Clarissa fu pe punctul de a țipa la el să termine mai repede. Pentru că atenția pe care el o acorda dezgolirii încheieturii ei, milimetru cu milimetru, provoca senzații stranii în stomacul ei. Senzații necunoscute.

În urmă cu mulți ani, bărbatul pe care ea îl numea Seducătorul Mârșav, acum mort de mult, îi distrusese brutal interesul mocnit pentru bărbați. Totuși Edwin, cu degetele lui capabile, care o făceau să tremure la fiecare atingere, aprindea o scânteie undeva în adâncul ei.

Ceva ce Clarissa nu crezuse că avea să mai simtă vreodată.

Când Edwin termină cu nasturii, făcu o pauză, mâna lui încercuindu-i ușor încheietura. De parcă i-ar fi putut descoperi sângele clocotindu-i sălbatic în vene, Edwin șopti:

– Pentru o femeie care pretinde că nu este afectuoasă sau romantică, ești ciudat de agitată. Îi întâlni privirea. Nu voi mușca, să știi.

– Desigur că nu, izbucni ea.

Edwin mijì ochii, care îi sclipeau precum zăpada în camera luminată de lumânări.

– Nu e nevoie să te enervezi. Ai fost de acord să faci asta, mai știi?

Clarissa se forță să respire, să zâmbească.

– Desigur.

Dar ea nu se așteptase să fie un festin de senzații atât de copleșitor. În timp ce Edwin se aplecă asupra brațului ei, mirosul părului său – brăzdat cu mosc și cuișoare – pluti spre Clarissa, vag, dar clar aparținându-i lui Edwin. El împinse mâneca în sus, dezgolindu-i pielea delicată de după scobitura cotului, iar cea mai ușoară atingere a degetului său mare îi puse sângele pe jar.

Apoi buzele lui ajunseră pe brațul ei. Pe brațul ei dezgolit. Clarissa putea simți atingerea aspră a mustății lui, putea auzi secundele ceasului bătând, care părea să încetinească în timp ce gura lui apăsa pe pulsul ce se zbătea frenetic doar *acolo*.

Sărutul fu tandru, dar ferm și mult mai intim decât și-ar fi putut închipui ea. Genunchii i se înmuiară, mai ales când Edwin zăbovi

– L-ai văzut pe aici prin preajmă pe contele Durand?

– Nu, milord. Am supravegheat străzile, așa cum ați poruncit, dar nu l-am văzut pe francez.

Ușurat că ticălosul nu apăruse pe lângă casă, Edwin goni din Mayfair în Pall Mall de parcă l-ar fi alergat niște dulăi din iad. „Recompensa" lui decursese mai bine decât se așteptase. Dacă nu era precaut, se putea trezi însurat cu Clarissa. Și acesta ar fi un dezastru.

Simți din nou sângele ei clocotind sub buzele lui în timp ce îi sărutase brațul. Văzu din nou expresia ei când el se ridicase – o privire de o conștiență și de o poftă intense, care îl făcuse să îi sărute gura minunată. Să o prade, să o guste și să își dorească să poată continua să bea zile întregi din buzele ei.

Un blestem îi scăpă din gură. „Să bea din buzele ei", auzi! Edwin nu voia să fac un lucru așa de ridicol. Ce voia era să o aibă în patul lui. Lucru care nu se putea întâmpla dacă nu se căsătoreau.

Amintindu-și reacția ei față de el la sfârșit, Edwin scrâșni din dinți. Când o femeie se ferea de îmbrățișarea unui bărbat cu panica din ochii ei, era un semn clar că nu voia să se mărite cu individul.

Până în acel moment, Clarissa păruse să îl placă. Desigur, era recunoscută pentru cochetăria ei, așa că uneori era greu de deslușit diferența dintre flirt și simpatia sinceră. Poate că doar se jucase cu el înainte.

Dar atunci, de ce nu încheiase sărutul lor cu un râset și nu îl tachinase cu vreo remarcă de-ale ei? Sau cu un refuz sfios, așa cum poate ar fi făcut alte femei?

Edwin scutură din cap. Nu avea să o înțeleagă niciodată și nu exista nici un motiv pentru care să încerce măcar. Treaba asta avea să se încheie de îndată ce se întorcea Warren. Dacă ar fi după Edwin, s-ar încheia mai repede.

„S-ar putea încheia mâine dacă Durand ar fi înlăturat."

Gândul îi răsări în minte cu o claritate uimitoare. Da, poate că ar trebui să abordeze lucrurile din acea perspectivă. Cu siguranță francezul avea slăbiciunile lui, vreun secret din trecutul său cu care ar putea fi amenințat pentru a-l face să înceteze să o urmărească pe Clarissa. Iar Edwin știa exact persoana pe care să o întrebe despre acest lucru.

Merse direct la club, sperând că baronul Fulkham, subsecretar de stat la Ministerul pentru Război și Coloniile britanice, avea să apară în acea noapte. Baronul devenise recent membru, întrucât

cumnata lui văduvă era intens curtată, iar el trebuia să se asigure că femeia nu ajungea pe mâini rele. Deși rar era prezent acolo în timpul zilei, venea seara pentru a se bucura de un trabuc și de un joc de cărți cu prietenii.

Din fericire, sala jocurilor de cărți fu exact locul în care îl găsi Edwin. Din păcate, Fulkham era în toiul unui joc de cărți cu Lord Rathmoor, bărbatul care se căsătorise cu fosta logodnică a lui Edwin.

Fulkham ridică privirea înainte ca Edwin să aibă ocazia să se retragă.

– Bună seara, Blakeborough, spuse baronul, aruncând o privire fugară lui Rathmoor. Cineva a spus că ești la petrecerea domnișoarei Trevor. Nu ne așteptam să te vedem prea curând.

Probabil de aceea bărbatul se simțise confortabil să îl invite pe Rathmoor la club drept oaspete. Între timp, Rathmoor părea oricum, mai puțin confortabil. La naiba! Avea să fie mai greu decât crezuse Edwin.

– Am fost la petrecere, dar nu am stat până la sfârșit, răspunse el.

– Vino să joci cu noi, spuse Fulkham. Rathmoor mă măcelărește la „douăzeci și unu" și are nevoie de ceva competiție.

Edwin ezită. Oricum trebuia să fie precaut când avea să îl interogheze pe baron, din moment ce de-abia îl cunoștea. Cu Rathmoor acolo avea să fie și mai dificil.

Totuși, probabil oricât de mult nu îl putea suporta Rathmoor pe Edwin pentru că încercase să se însoare cu Jane, Edwin știa că vicontele era discret.

De aceea Edwin prefera să aibă de-a face cu bărbați. Un bărbat punea întrebări directe, primea răspunsuri directe și nimeni nu îl presa pentru mai mult. În relațiile dintre ei nu existau aberațiile acelea despre complimente și altele asemenea.

În plus, din postura de fost polițist, Rathmoor putea face ceva lumină în cazul lui Durand. Atât timp cât Edwin nu dezvăluia că treaba asta avea vreo legătură cu Clarissa, nu exista nici o șansă ca reputația ei să fie afectată dacă cei doi bărbați vorbeau.

Un joc de cărți ar putea fi momentul perfect pentru a adresa întrebări care să pară nonșalante. Mai ales un joc de cărți *franțuzesc*. Era o breșă evidentă.

– Cred că *voi* juca. Edwin luă loc pe un scaun între cei doi bărbați. Care sunt mizele?

– Cinci lire de început. Fulkham ridică o sprânceană. Doar dacă nu cumva este prea mult pentru dumneata.

– Este în regulă. Lui Edwin îi plăcea să joace cărți în mare parte a timpului, mai ales din moment ce rar pierdea, dar în acea seară avea să îi fie greu să se concentreze asupra jocului.

Hotărâră ca Rathmoor să fie dealerul. Cu o expresie îndârjită, bărbatul amestecă pachetul de cărți, mișcările fiindu-i rigide. Poate că Edwin ar trebui să abordeze direct situația dificilă dintre ei doi înainte de a trece la subiecte mai productive.

– Ce face Jane? Edwin nu o mai văzuse de când se măritase cu Rathmoor, în urmă cu câteva luni, așa că trebuia să fie o întrebare perfect acceptabilă.

Având în vedere modul în care se încordă Rathmoor, poate că nu.

– Este bine, răspunse scurt bărbatul, apoi împărți câte două cărți la fiecare.

Edwin își studie cărțile și făcu rapid câteva calcule în minte, apoi gesticulă că mai vrea o carte.

– Am înțeles că renovați Rathmoor Park.

Privirea lui Rathmoor se ațintì asupra lui, încă precaută.

– Da, renovăm.

Ceilalți doi bărbați luară și ei o a treia carte.

Edwin alese să se retragă la nouăsprezece.

– Sunt convins că Jane va fi de mare ajutor în acest proces. Are un spirit întreprinzător în ceea ce privește decorarea eficientă.

Rathmoor se relaxă puțin.

– Într-adevăr. De unde știți?

– După ce a murit tatăl meu, iar eu am vrut să renovez casa din oraș, ea mi-a dat câteva sugestii utile. Yvette i-a fost foarte recunoscătoare pentru sfaturi, din moment ce pe ea am însărcinat-o cu mobilarea.

– Jane se pricepe la asemenea lucruri. Rathmoor își studie cărțile și alese să se retragă la șaptesprezece. Se pricepe să dirijeze oamenii.

Fulkham ceru o altă carte, apoi alese și el să se retragă.

– Se pricepe, cu siguranță. În timp ce întoarseră toți cartea pe care o țineau cu fața în jos, lui Edwin îi trecu prin minte că Jane încercase să îl dirijeze și pe el din când în când, iar el se enervase din pricina asta. Ea fusese foarte fermă și încăpățânată în această privință, cam la fel cum făcuse întotdeauna și sora lui.

Dar Clarissa îl tachina și îl provoca, lucru care lui i se părea mult mai agreabil. Probabil că ar fi fost mult mai epuizant decât crezuse el să trăiască cu Jane. Rathmoor părea destul de fericit cu ea, dar asta doar pentru că bărbatul se credea „îndrăgostit".

Cel puțin Yvette nu mai încerca să îi dirijeze viața lui Edwin. Deși uneori lui îi lipsea acest lucru.

– Felicitări, Blakeborough, spuse Rathmoor, tu câștigi mâna asta.

– Hm? Edwin coborî privirea și văzu că întorsese un doi care să meargă cu nouăsprezece. Douăzeci și unu.

Rathmoor avea douăzeci, iar Fulkham pierduse.

Dar baronul nu părea deranjat de acest lucru, pentru că râse.

– Mintea îți este la milioane de kilometri distanță, nu-i așa?

– Îmi cer scuze. Edwin trase monedele pe partea lui de masă. Mă gândeam la sora mea.

– Sigur nu mai trebuie să îți faci griji pentru ea, acum că este căsătorită. Rathmoor vorbi mai relaxat decât înainte în timp ce luă cărțile și le amestecă.

– Nu, răspunse Edwin. Keane este un om bun. S-a dovedit a fi mult mai de nădejde decât mă făcuseră zvonurile să cred. Iar până să apară el, ea a fost nevoită să țină mulți ticăloși la distanță. Îi aruncă o privire piezișă lui Fulkham. Vorbind de ticăloși, cineva m-a întrebat despre caracterul contelui Durand.

Era aproape adevărat.

– Însărcinatul cu afacerile ambasadorului?

– Da. Edwin tăie cărțile pentru Rathmoor, care începu să le împartă. Ați auzit ceva despre el? Pare genul care știe să vorbească.

– Este un lucru necesar pentru un bărbat cu profesia lui diplomatică, spuse Fulkham.

– Dacă este însărcinat cu afacerile, nu ar trebui să se concentreze să își facă datoria față de ambasador, în loc să se plimbe de colo-colo, curtând femei? Edwin ceru încă o carte. Persoana care mi-a cerut această informație era supărată din pricina faptului că el urmărea o relație cu o anumită femeie.

– Durand este un francez tipic, atâta tot, spuse Rathmoor nepăsător. Convingător cu doamnele. Cam ca fratele meu, care are destul sânge francez în el cât să fie periculos.

Edwin nu voia să permită ca discuția să se abată de la subiect spre rudele lui Rathmoor.

– Dar Durand nu are o reputație cum că, să spunem, ar seduce domnițele aristocrate, nu?

Se gândi că ambilor bărbați avea să li se pară firească întrebarea, din moment ce *acela* era scopul clubului, la urma urmei – să separe grâul de pleavă în materie de peţitori.

– Nu, din câte știu eu. Fulkham ceru o altă carte. Omul *este* necăsătorit, la urma urmei. Probabil își caută o soţie.

– Deci nu are fantome din trecutul lui, insistă Edwin.

Rathmoor îi dădu încă o carte baronului.

– Nu ar conta dacă ar avea. Presupun că, dacă ar fi comis câteva indiscreţii, l-ai putea face de râs în societate cu ele, dar asta este tot ce ai putea face.

– Și nici măcar acesta nu ar fi un lucru recomandat, adăugă Fulkham. Situaţia este destul de încordată în acest moment între Franţa și Anglia. Ultimul lucru de care avem nevoie este agitaţie din pricina fantomelor însărcinatului cu afacerile, indiferent care ar fi acestea. În plus, dacă faptele lui nu ar fi de cea mai joasă speţă, de natură criminală, ar fi imun în faţa acuzării din poziţia de diplomat.

Acest lucru nu îi trecuse prin minte lui Edwin. Și până atunci bărbatul nu comisese nici un act criminal de care să știe Edwin. Ceea ce însemna că avea să fie foarte greu să îl alunge pe Durand din Londra.

Fulkham îi aruncă o privire piezișă.

– L-aș sfătui pe prietenul tău curios să nu se pună cu un bărbat precum contele. Durand are legături cu câţiva gentlemeni puternici din Franţa și are câteva relaţii importante și în Anglia.

„Oare ei știu că este pe jumătate nebun?" aproape întrebă Edwin. Dar nu putea spune acest lucru. Ar fi nevoit să le explice, iar asta ar însemna să riște reputaţia Clarissei.

– Atunci, presupun că asta este, spuse nonșalant Edwin. Vă mulţumesc pentru informaţii. Prietenul meu va fi ușurat.

Edwin era nevoit să spere, pur și simplu, că absenţa lui Durand de la petrecerea domnișoarei Trevor însemna că bărbatul înţelesese în sfârșit mesajul și stătea deoparte. Pentru că nu părea o opţiune viabilă ca el să intre în ofensivă cu diplomatul. Ceea ce însemna că trebuia ca Edwin să petreacă mai mult timp cu Clarissa.

Când pulsul i se agită la acel gând, se blestemă în sinea lui. Se ruga la Dumnezeu să scape cât mai curând de Durand. Altfel, pe Edwin îl aștepta un sezon lung și dificil.

– Mai bine te-ai îmbrăca pentru cină, draga mea, spuse mama Clarissei. Excelenţa Sa va ajunge aici într-o oră.

– Este timp suficient, bombăni Clarissa.

Salonul era confortabil în acel moment al zilei, soarele amiezii târzii strecurându-se pe fereastră, iar ea nu se grăbea. Într-adevăr, îi era groază de seara care o aștepta. Aproape că își dorea ca Edwin să nu vină la cină într-o asemenea noapte rară, când ea și mama ei nu aveau alte evenimente.

Cu o zi în urmă, când Edwin le însoțise la slujbă, fusese țeapăn ca un stâlp și de-abia scosese două cuvinte. Fără îndoială că ultima ei reacție la sărutul lui de sâmbătă noapte îl insultase. Dumnezeu știa cât de posomorât avea să fie la cină.

Dar înainte ca ea să se gândească să meargă să se îmbrace, majordomul apăru în pragul ușii salonului, anunțând sosirea lui Edwin.

Clarissa sări în picioare, netezindu-și grăbită părul. Dumnezeule, ajunsese devreme! Iar când Edwin intră în încăpere, ea observă că era îmbrăcat destul de formal pentru o cină informală. Purta chiar și o mantie cu multe straturi și, aparent, nu îi permisese lacheului să i-o ia.

– Nu vă așteptam încă, domnule. Clarissa încercă să tragă cu ochiul la propria reflecție în oglinda din capătul încăperii. Fără îndoială, arăta ca o sperietoare.

Dacă era așa, el nu păru să observe.

– Mă tem că a avut loc o schimbare de planuri, doamnelor, spuse tulburat Edwin.

Mama sări în picioare.

– Nu s-a întâmplat nimic cu Warren sau cu Niall, nu?

Edwin păru uimit.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta.

– Warren a plecat de-abia de o săptămână, mama, spuse Clarissa. Probabil că încă este pe vas, spre Portugalia. Cu siguranță, nu s-a întâlnit cu Niall încă. Deși ea se temea de ceea ce ar putea afla el când avea să îl întâlnească pe fratele ei – că *ea* era motivul pentru care Niall fusese exilat. Era o sursă constantă de rușine și de vină pentru ea.

Dar Niall nu ar dezvălui niciodată acest lucru. Îl ținuse secret față de mama și de vărul ei în toți acești ani; de ce l-ar dezvălui acum?

– O, da, ai dreptate. Mama se cufundă înapoi în fotoliul ei. Deci care este această „schimbare de planuri", Edwin?

– Am uitat complet că sunt obligat să particip la inaugurarea unui nou proiect în seara aceasta. Nu voi putea rămâne la cină. Sunteți bine-venite să mă însoțiți, dar dacă preferați să nu mergeți, voi înțelege. Este destul de brusc, știu.

O spuse de parcă aproape ar fi sperat ca ele să nu îl însoţească. Fără îndoială, se sătura să își îndeplinească promisiunea făcută lui Warren, acum că interesul contelui Durand faţă de Clarissa părea să se fi stins.

Bine. Ea nu voise să cineze cu el, oricum. De-abia aștepta să petreacă o seară minunată singură cu mama. Sincer.

– Pentru ce este inaugurarea? întrebă mama.

– Sunt convinsă că nu este nimic ce ne-ar putea interesa pe noi, mama. Clarissa merse la fereastră cu o nonșalanţă exersată. Probabil că este o sală de conferinţe sau o expoziţie de maşinării, sau ceva la fel de plictisitor.

– De fapt, Lady Gură-Mare, spuse el, este redeschiderea Teatrului Olimpic.

Clarissa încremeni, apoi se răsuci spre el.

– Teatrul Olimpic al lui Madame Vestris?

– Știi de el?

– Eşti nebun? *Toată lumea* ştie de el! Dacă nu aş fi fost sechestrată împreună cu mama la ţară timp de luni întregi, aş fi cumpărat bilete la *Banchete olimpice* de îndată ce s-au pus în vânzare.

Miji ochii și îl privi.

– Nu am mai găsit nici unul, pentru toţi banii din lume, în ultimele săptămâni. Deci cum ai făcut rost de ele?

Edwin ridică din umeri.

– Sunt investitor acolo. De fapt, am trei bilete, dar cu Keane și Yvette în America...

– Eşti investitor. Clarissa nu își putu ascunde scepticismul din glas. La Teatrul Olimpic.

– Nu este nevoie să pari atât de şocată. Când Madame Vestris m-a abordat, am fost de acord să investesc bani în compania ei, cu condiţia ca ea să angajeze câţiva băieţi promiţători de la Școala Caritabilă Preston pe câteva posturi în biroul ei.

– O cunoşti pe Madame Vestris? icni Clarissa. Cea mai celebră cântăreaţă de operă, dansatoare și actriţă din Londra?

Cu un licăr brusc în ochi, Edwin flutură cele trei bilete în aer.

– I te-aş putea prezenta.

Clarissa privi biletele cu gura căscată, apoi o închise brusc.

– Dă-mi douăzeci de minute să mă pregătesc. Ridicându-și poalele rochiei, porni grăbită spre uşă. În mod sigur mergem cu tine.

– Douăzeci de minute? Edwin pufni. Ar trebui să facem un pariu. Aș câștiga detașat.

Clarissa se opri pentru a scoate limba la el, apoi ieși grăbită pe coridor.

– Dar, Clarissa, strigă mama în urma ei, cum rămâne cu cina?

– Astă-seară ne vom hrăni cu muzică! strigă Clarissa, fluturând teatral brațul.

– Muzica nu este foarte sățioasă, draga mea! strigă mama.

Dar Clarissa deja alerga în sus pe scări, strigându-și servitoarea. Madame Vestris! Orașul vuise în ultima lună în legătură cu afacerea actriței – cum renovase ea întreg teatrul, cum intenționa să ofere spectacole impresionante. Renumita contralto și o altă actriță erau partenere în acest proces și lumea aștepta cu nerăbdare să vadă ce pregătiseră.

Clarissa aproape că plânsese când își dăduse seama că nu putea cumpăra bilete. Iar Edwin intenționase să meargă *fără* ele? Ea avea să îl pedepsească pentru asta. Avea și rochia perfectă pentru ocazie, de asemenea. Dacă Edwin îi observase sânii, așa cum spusese la bal, atunci ea avea să îl facă să îi observe și în această seară. Și să își înghită și dezaprobarea față de ținuta ei, totodată.

Când, o oră și jumătate mai târziu, ea și mama coborâră scările în ținutele lor regale, completate de mantii din satin, Clarissa îl surprinse pe Edwin aruncând o privire la ceasul de buzunar.

– Nu da vina pe *mine* dacă suntem în întârziere, îi spuse ea aruncând o privire la mama ei. Nu eu am fost cea care a insistat să mănânce cina în timp ce se ne îmbrăcam.

Și îi luase servitoarei Clarissei o jumătate de oră să îi aranjeze coafura, o aglomerare de pene, bucle și panglici, aranjate corespunzător.

– Sunt o femeie bătrână, spuse mama ei, strâmbând din nas. Mi se face foame repede.

– *Nu* ești atât de bătrână, mama.

– Nu contează, Lady Margrave, spuse blând Edwin și îi oferi brațul său. Nu suntem încă în întârziere. De îndată ce mi-am dat seama că trebuie să îmi schimb planurile pentru această seară, am venit destul de devreme cât să vă ofer suficient timp să vă pregătiți, în caz că voiați să mă însoțiți la *Banchete olimpice*. Știu cât de mult pot dura asemenea pregătiri. Nu degeaba am o soră de vârsta Clarissei.

Coborând treptele spre trăsură în urma lor, Clarissa își dădu ochii peste cap.

– Faci să pară de parcă aș fi de zeci de ori mai tânără decât tine. Sunt doar opt ani între noi.

Edwin o ajută pe mama să urce în trăsură, apoi se întoarse spre Clarissa, privirea lui licărind în lumina felinarelor cu gaz.

– Opt ani pot fi o diferență imensă.

Descurajată de tonul lui rece, Clarissa ridică bărbia.

– Încerci să te convingi pe tine însuți? Sau pe mine?

Edwin îi luă mâna într-a lui cu o privire precaută.

– Pur și simplu constat realitatea.

– Nu este nevoie să îmi amintești, spuse ea în timp ce Edwin o ajută să urce în trăsură. Știu deja că suntem complet nepotriviți unul pentru celălalt.

– Clarissa, să îți fie rușine, șopti mama în timp ce se așezară pe banchetă, iar Edwin îi spuse birjarului să pornească. Excelența Sa este foarte amabil, însoțindu-ne prin oraș astfel. Ar trebui să fii recunoscătoare.

Clarissa oftă. Mama avea dreptate.

– Iartă-mă, Edwin. Era întotdeauna dispusă să recunoască dacă sărise calul. Am avut o stare groaznică întreaga zi, dar nu ar trebui să mi-o revărs asupra ta.

Edwin se încruntă.

– Sper că nu are nimic de-a face cu Durand.

– Nu, desigur că nu. Ți-aș fi spus imediat. Adevărul era că sărutul lor mistuitor din urmă cu două nopți o debusolase. Acum Edwin părea să o dorească, iar în secunda următoare era rece și distant, ca de obicei. Clarissa își petrecuse ultimele două zile încercând să îl înțeleagă, fără prea mare succes.

Cel mai rău era că ea nu voia să îi pese că el părea să bată în retragere, dar îi păsa, iar simpla idee o scotea din sărite.

– Conform instrucțiunilor tale, continuă Clarissa, nu am părăsit deloc casa, nici măcar pentru a merge la cumpărături.

– Bun.

De parcă ceva îi trecu prin minte, Clarissa răsuci curelușa din mătase a săculețului ei.

– Nu crezi că va fi acolo în seara asta, nu?

– Ar putea. Dar într-o mulțime atât de numeroasă îi va fi greu să ne găsească. Doar stai aproape de mine, și ar trebui să fim bine.

Clarissa încuviință din cap, dar stomacul i se încleștă. Era absurdă; probabil că Durand își pierduse interesul față de ea odată ce Edwin îl înfruntase. Își făcea griji pentru nimic. Deși, dintr-odată, își dori să nu fi purtat o rochie *atât* de îndrăzneață.

Edwin păru să îi simtă încordarea bruscă, întrucât își îmblânzi glasul:

– Nu-i permite ticălosului ăluia să te împiedice să te simți bine. Dacă va fi acolo, lasă-l în seama mea.

– Da, draga mea, interveni mama ei. Sunt convinsă că Excelența Sa este perfect capabil să îl țină la distanță pe acel francez. Iar ție îți place opera, la urma urmei.

– Nu este operă, spuse ea în mod mecanic. Din câte am înțeles, va fi ceva burlesc.

– O, ador un spectacol burlesc de calitate! strigă mama ei. Anul trecut am văzut *Flautul fermecat* și aproape m-am prăpădit de râs. Mozart – ce flăcău amuzant!

– Mozart nu a scris opere burlești, mama, spuse Clarissa. El a compus opera originală, după care a fost făcută parodia. Iar acelui spectacol burlesc i-ar fi prins bine o doză din talentul lui Madame Vestris. Cântă în așa fel încât te face să zâmbești instantaneu. Nu ești de acord, Edwin?

– Cântă foarte bine, spuse el vag.

– Ei, hai, sunt convinsă că până și tu ești sensibil la talentul remarcabil al lui Madame Vestris de a cânta și de a dansa în opere comice. Clarissa se încruntă la el. Dacă dacă nu cumva rolurile ei masculine te fac să nu fii de acord.

– O femeie în pantaloni poate fi foarte amuzantă, interveni mama. Tu ai fost foarte comică anul trecut, când te-ai costumat ca Romeo pentru balul mascat, draga mea.

Clarissa observă cum umerii lui Edwin se încordară și nu se putu abține să nu îl tachineze.

– E greu să nu fii amuzantă în pantalonii vechi ai lui *papa*. Îmi veneau până la glezne, iar în talie îmi erau atât de largi, încât mi-a fost greu să îi țin pe mine.

– Am observat, spuse Edwin.

– Da?

– Este greu să nu observi când tu tot trăgeai de pantaloni în sus, până când... posteriorul tău era foarte proeminent... adică... Edwin bombăni o înjurătură în barbă. Da, te-am observat în pantaloni. Toată lumea te-a observat. Partea masculină, cel puțin. Nu pot să cred că Warren ți-a permis să ieși din casă îmbrăcată astfel.

– Să îmi *permită*? Vărul meu nu îmi poruncește ce să port. Oricum, era un bal mascat. Am purtat o mască. Nimeni nu știa cine eram.

– Nu știau pe naiba! Iar Warren consideră că este datoria lui să aibă grijă de tine. Ceea ce înseamnă să se asigure că nu atragi atenție nedorită.

– Warren nu a știut ce purtam până nu am sosit la bal. Am coborât din camera mea cu pelerina deja pusă. Când Edwin mijii ochii, aparent trecându-i prin minte că ea făcuse același lucru în această seară, Clarissa adăugă grăbită: De aceea noi doi nu ne-am potrivi niciodată, să știi. Nu ai simțul distracției.

Cuvintele ei îl înghiontiră pe Edwin, care își încrucișă brațele la piept.

– Nu este adevărat. Nu ai auzit-o pe domnișoara Trevor la muzeu? A spus că sunt surprinzător de amuzant.

– A fost o singură întâmplare – nu este suficient cât să se formeze un tipar. Clarissa își aranjă mănușile. Serios, nu poți sta nici măcar zece minute fără să mă certi pentru ceva.

– Prostii! Dacă aș vrea, aș putea petrece o seară întreagă fără să te cert.

– Ai putea? Dovedește-o! În clipa în care rosti cuvintele, Clarissa se îndoi de propria ei sănătate mintală. Nu ajunsese să regrete tentativa ei anterioară de a-i trasa o sarcină lui Edwin?

Evident, el nu uitase acest lucru, întrucât ochii i se aprinseră.

– Și dacă o fac? Ce primesc drept recompensă?

Când privirea lui coborî pe brațul ei, Clarissa înghiți în sec, amintindu-și ultima recompensă cerută de el. Cel puțin nu ar îndrăzni să aleagă un asemenea premiu scandalos astă-seară, din moment ce mama asculta destul de atentă schimbul lor de replici.

Deși probabil că mama ar aproba orice premiu ar cere Edwin. Femeia nu era recunoscută drept o însoțitoare strictă.

– Deci? insistă Edwin.

– Obții satisfacția de a ști că faci progrese.

– Acesta nu este tocmai un stimulent. Licărul brusc din ochii lui îi tăie avântul Clarissei. Ce spui de asta? Dacă reușesc să petrec o întreagă noapte fără să te critic măcar o dată...

– Sau să îmi critici ținuta sau manierele, sau...

– Orice legat de tine, spuse el irascibil.

– Doar mă asigur că ne punem de acord asupra regulilor de la bun început. După ultima dată, Clarissa nu avea de gând să îi mai lase mână liberă în privința cererilor.

– Bine. Dacă mă port conform instrucțiunilor tale, următoarea dată când voi veni la cină, trebuie să porți pantaloni întreaga seară. Tăcu, apoi rectifică: Pantaloni pe măsura ta, ai grijă!

O, Doamne, Edwin scoase sunetul acela... foarte răutăcios. Nu îi stătea deloc în fire. De fapt, o șoca faptul că el ar sugera un asemenea lucru, iar Edwin rar provoca șocuri.

Totuși, mama ei nu părea să considere deloc șocantă cererea lui, întrucât bătu din palme.

– O, ar fi foarte amuzant!

– Mama! Este mult prea rușinos!

– Ptiu, spuse mama, fluturând din mână. Dacă suntem doar noi la cină, nu îi va păsa nimănui.

Clarissei i-ar păsa. Ca de obicei, mama era mai mult decât dispusă să ocolească regulile dacă stăteau în cale distracției ei – sau a hotărârii ei de a o căsători pe Clarissa. Uneori, Clarissa se bucura de libertate. Alteori, își dorea ca mama ei să nu mai fie atât de... ei bine... curtenitoare.

Acesta era unul dintre acele momente. Deși poate că nu era *prea* riscant să te îmbraci în haine de bărbat pentru un bal mascat, unde toată lumea purta costume scandaloase, lucrurile ar putea merge prea departe dacă ar face-o într-un cadru mai intim cu Edwin, mai ales când mama era atât de distrată. Vai, simpla idee ca el să îi privească posteriorul...

– Servitorii vor bârfi, protestă ea.

– De când îți pasă de bârfele servitorilor? spuse sec Edwin.

Mama interveni:

– Și nu vor crede nimic despre asta, oricum, dacă ne costumăm toți. Am putea face un joc din asta. Iubesc jocurile.

– Da, bineînțeles, să facem un joc din asta, spuse Edwin, privirea lui sclipitoare coborând și fixându-se pe gura Clarissei.

Urma de provocare din glasul lui o întărâtă pe Clarissa.

– Deja presupui că vei câștiga, Edwin, dar este posibil să nu se întâmple acest lucru. Și dacă nu vei câștiga...

– Îți voi da eu *ție* ceva, spuse el. De ce să nu fie un pariu adevărat? Dacă eu câștig, porți pantaloni la cină. Dacă *tu* câștigi, îți dau... ce? Va trebui să alegi ce vrei de la mine. Asta *dacă* voi da greș, lucru care nu se va întâmpla.

Aroganța afirmației lui o scoase din sărite.

– Bine. Sunt de acord să pariem. Își bătu ușor bărbia cu degetul, gânditoare. Lasă-mă să mă gândesc ce aș putea vrea de la tine.

Clarissa trebuia să aleagă cu grijă, din moment ce era aproape sigură că Edwin nu putea petrece o seară întreagă fără să o instruiască în privința *vreunui* aspect al comportamentului ei. Doar rochia ei era suficientă pentru a-l face să-și iasă din fire. Așa că ea avea să câștige, ceea ce însemna că voia ca premiul să fie ceva care să aibă un impact puternic asupra lui, care să îl facă să regrete că nu se comportase mai mult ca un gentleman politicos.

– O bijuterie, poate? o îndemnă el. O pălărie nouă?

– Pot doar să îmi imaginez ce fel de pălărie mi-ai dărui, spuse ea.

În plus, Edwin nu fusese niciodată zgârcit, așa că nu ar fi tocmai o pedeapsă pentru el să cheltuie bani. Într-adevăr, singurele lucruri care păreau să conteze pentru el, în afară de familie, proprietățile sale și reputația lui, erau mașinăriile sale, pe care el nu îi permisese niciodată să...

– Știu! spuse ea triumfătoare. Dacă pierzi, trebuie să îmi dai o mașinărie de-a ta.

Edwin clipi.

– Vrei o mașinărie?

– Nu orice mașinărie. Una construită de tine. Clarissa își îndreptă umerii. Nu vreau să încerci să mă păcălești cu vreo mașinărie stricată deținută de tatăl tău.

Licărul de amuzament din ochii lui o surprinse.

– Nici nu aș visa să fac asta. Dar ești sigură că nu vrei o brățară cu smaralde sau alte prostii de genul acesta?

– Nu. Vreau o mașinărie.

– Prea bine. Sunt de acord cu condițiile tale.

Edwin întinse mâna acoperită de mănușă în spațiul dintre ei, iar Clarissa o acceptă, un fior straniu de nerăbdare străbătând-o când el îi strânse mâna. Dar Edwin nu i-o eliberă imediat. O ținu pentru o clipă în mâna sa, privirea lui arzând-o pe a ei, iar pentru un scurt moment Clarissa își dori să fi cerut un alt fel de recompensă. Ceva mai personal, chiar mai intim.

Un alt sărut.

Nu, era absurd. Ultimul lor sărut fusese suficient de vlăguitor.

Momentul trecu, ea își eliberă mâna dintr-a lui și îi aruncă un zâmbet arogant.

– În regulă, milord. Ne-am înțeles.

Edwin zâmbi.

– Bun. Să înceapă jocurile.

Capitolul 8

Mulțimea din fața Teatrului Olimpic împiedică trăsura să înainteze mai repede, având acum viteza unui melc. Era unul dintre motivele pentru care, până în urmă cu două ore, Edwin se temuse de această seară. Deși promisese să participe, nu așteptase cu nerăbdare evenimentul. Dar acum...

Acum de-abia aștepta. Avea să își țină gura astă-seară, chiar de-ar trebui să își taie limba, pentru că intenționa să câștige acest pariu.

De-abia avusese ocazia să o vadă pe Clarissa în costumația ei la balul mascat de anul trecut; fusese înconjurată de admiratori slugarnici tot timpul. Dar în propria ei casă, cu mama ei aprobând vizita, Edwin își putea delecta ochii cât de mult voia cu priveliștea posteriorului ei atrăgător, minunat strâns de o pereche de pantaloni bărbătești.

Singurul lucru mai bun ar fi să strângă acel posterior cu propriile lui mâini.

Edwin gemu. Mai bine să își alunge asemenea gânduri din minte acum, înainte ca trupul să îl trădeze. Trăsura ajungea în sfârșit în fața teatrului, iar ultimul lucru de care avea Edwin nevoie era să se dea în spectacol în fața privitorilor curioși, gândindu-se la Clarissa într-un mod nu tocmai frățesc.

Nici nu coborâră bine din trăsură, când un servitor veni lângă ei și spuse că fusese trimis de Madame pentru a-i conduce într-o lojă privată rezervată pentru ei. Servitorul luă brațul lui Lady Margrave pentru a o ajuta să meargă, lăsându-l pe Edwin să o conducă pe Clarissa.

În timp ce îl urmară pe individ în teatru și apoi în susul unei scări, Clarissa șopti:

– Evident, există avantaje când investești într-un teatru. Nici măcar nu a trebuit să îți rezervi tu o lojă.

– Este seara deschiderii. Mă îndoiesc că lucrurile vor continua astfel.

– Of, nu fi așa de negativist! Ochii Clarissei se grăbiră să se uite în jur, absorbind totul. Ai o lojă privată în noaptea inaugurării celui mai așteptat spectacol din Londra. Știi câți oameni ar ucide pentru asta? Iar eu și cu mama te însoțim. Cât de palpitant!

– Mă bucur că asta te face fericită, spuse el, vorbind serios.

În timp ce mama ei mergea cu greutate înaintea lor împreună cu escorta ei, Clarissa își saluta câte un prieten sau o cunoștință. Cu cât se apropiau mai mult de coridorul ce ducea spre lojă, cu atât zâmbetul ei se lărgea. Zâmbetul acela îți tăia respirația.

Ea îți tăia respirația.

În mod normal, Edwin ar observa doar cât de mulți oameni se înghesuiau în acel loc și cât de zgomotos era. Dar în acea seară nu se putu abține să nu vadă tot fastul și extravaganța evenimentului prin ochii ei. Entuziasmul ei era contagios.

De îndată ce intrară în loja în care servitorul o ajuta deja pe Lady Margrave să ia loc pe un scaun tapisat cu pluș, Clarissa scoase un mic țipăt de entuziasm.

– Nu doar că ai o lojă, dar este perfect plasată! O, este minunat!

– Lasă-mă să îți iau pelerina, spuse el.

Neastâmpărul licări în ochii ei înainte de a se întoarce cu spatele la Edwin și de a-și dezlega șnurul din satin. Edwin îi scoase pelerina, apoi încremeni la vederea priveliștii dinaintea lui.

Corsajul ei de-abia se ținea de umerii săi. Deși Edwin știa că aceste decolteuri erau la modă, materialul părea să coboare mult mai jos în spate decât era el obișnuit. Îi putea vedea omoplații, pentru Dumnezeu! Și dacă decolteul era atât de adânc în spate...

Clarissa se întoarse, iar lui Edwin i se tăie răsuflarea. Corsajul ei petrecut forma un V adânc, care îi scotea în evidență dulcile proeminențe ale sânilor catifelați, pentru ca toată lumea să îi poată vedea.

– Dumnezeu să mă ajute, spuse el răgușit. Nu părea capabil să își ia privirea de la ea.

– Este ceva în neregulă? întrebă ea cu un zâmbet viclean.

– Așa aș spune. Rochia ta... Edwin se opri când își dădu seama de ce zâmbea Clarissa. Pariul lor. La naiba!

– Da? Veselia dansa în ochii ei. Ce este cu rochia mea?

Edwin se strădui să găsească un răspuns pe care ea să nu îl considere o „critică".

– Cred că ți s-a desprins fișiul de la corsaj. Poate ar trebui să merg să îl caut pe coridor.

– Nu fi absurd, spuse ea, râzând veselă. Nu există nici un fișiu. Așa trebuie să arate rochia.

Clarissa împinse pieptul înainte – Edwin putea jura că o făcuse intenționat –, iar el fu nevoit să își înghită geamătul. Toată pielea ei feminină era suficient de aproape cât să o poată săruta, atinge.

Întorcându-se cu spatele pentru a-i agăța pelerina în cuier, Edwin se luptă să își recapete cumpătul.

– Nu îți place? insistă Clarissa.

Dacă îi place? Edwin își putea strecura cu ușurință mâna în acel decolteu. Poate chiar și în corset. Decolteul era tăiat prea jos pentru a putea îmbrăca un corset mai cuprinzător, așa că ar fi foarte ușor să îi strecoare o bretea de pe umăr și să își umple palma cu acei...

– Este minunată. În timp ce Edwin se întoarse din nou spre ea, fu nevoit să reziste tentației de a da frâu fanteziei sale chiar acolo, în teatru. O rochie foarte interesantă.

Clarissa îl sfidă cu un rânjet.

– Mă gândeam eu că îți va plăcea.

Femeie vicleană și obraznică.

Spectacolul începu, iar el spuse:

– Poate ar trebui să luăm loc.

– O, sigur. Dacă ai terminat să îmi complimentezi rochia.

– Nu rochia o complimentez, spuse el sec, ci ceea ce este în ea. Sau mai degrabă, jumătate din ceea ce este în ea.

– Aceasta este o critică? întrebă mieros Clarissa.

– O simplă observație. Edwin păși pe marginea pariului lor, dar nu îi păsa. Simplul gând că partea masculină a publicului îi vedea pieptul atât de vădit expus îi făcea stomacul să se încleștеze. Evident, o luase razna.

– Hm, șopti ea, dar, aparent alese să îl creadă pe cuvânt. Probabil presupunea că urma să aibă mai multe șanse de a-l prinde pe picior greșit.

Edwin începu chiar să creadă că ar putea. Clarissa ar face orice îi stă în putere ca să se asigure că va câștiga.

Între timp, el fu nevoit să își ferească privirea când o invită să ia loc pe scaunul de lângă cel al mamei ei. Altfel, ar putea rămâne încremenit acolo jumătate de noapte, holbându-se la sânii ei delicioși și întrebându-se cum ar putea mirosi, ce gust ar avea, cum s-ar simți la atingere.

Dumnezeule!

Edwin se așeză pe scaunul de lângă Clarissa, iar o mireasmă vagă de ulei de lavandă pluti spre el. De fiecare dată când o vedea pe Clarissa, ea purta un parfum diferit. Oare doar plictiseala era cea care o făcea să îl schimbe neîncetat? Sau o plăcere sinceră de a încerca lucruri diferite? Prima variantă ar dovedi că ea era capricioasă, a doua că era aventuroasă.

Nu era convins că voia aceste calități la o soție. Nu că ar fi contat. El nu se căsătorea cu ea, la urma urmei. Și de ce naiba își tot reamintea acest lucru? Afurisita asta de femeie îi intra pe sub piele.

Publicul izbucni în ropote de aplauze asurzitoare când însăși Lucia Bartolozzi Vestris ieși pe scenă pentru a ține un discurs introductiv. Actrița pe jumătate italiancă era considerată de toți o frumusețe, deși el întotdeauna o crezuse doar drăguță, cel puțin în comparație cu Clarissa. Dar în ciuda faptului că era cu un an sau doi mai tânără decât el, Lucia deținea grația și manierele unei femei mult mai în vârstă, motiv pentru care era atât de iubită printre iubitorii de teatru.

Îi luase luni întregi să pregătească Teatrul Olimpic pentru deschidere, iar asta se vedea. Nu era nici urmă de panglicile din catifea roșie obișnuite și înzorzonările greoaie și aurii din alte teatre, doar pasteluri aerisite și diafane, cu flori în relief și irișsi pe pereții lojelor. Decorurile erau rare, dar bine executate, iar Madame luminase teatrul cu lămpi cu gaz de ultimă generație. Cu locul plin ochi și cu oameni care încă încercau să intre din stradă, părea că femeia deja reușise să le ofere o primă noapte de neuitat.

Dură câteva momente până când publicul se liniști suficient cât ea să poată vorbi. Apoi, pe un ton înalt, își începu discursul introductiv:

Nobili și distinși – matroane – patroni – prieteni!
Înaintea voastră se pleacă o femeie aventuroasă!
O femeie războinică – ce-n luptă se-avântă curioasă,
Curajoasei Ioana D'Arc asemeni.
Aplaudați a mea îndrăzneață inițiativă!
Prima femeie care să conducă o firmă.

Clarissa se aplecă spre el și șopti:

– Este adevărat, să știi. Am citit în ziar că este prima femeie britanică din istorie care conduce un teatru. Și uite ce succes este evenimentul!

– Pentru seara asta, cel puțin. Încă o așteaptă un drum greu.

– Dar *tu* crezi în ea, nu-i așa? Ai investit în inițiativa ei.

Edwin zâmbi.

– De fapt, o cunosc de multă vreme. Tatăl ei, un dealer de artă și alte bunuri, i-a făcut rost tatălui meu de majoritatea mașinăriilor. Și mie, de asemenea, înainte de a muri. Eu și ea suntem prieteni din copilărie.

– *Prieteni?* Clarissa îl lovi peste braț. Ai uitat să îmi spui că o cunoști personal! Dumnezeule, ce alte secrete mai ai?

Nici unul pe care să i-l poată dezvălui ei.

– Am o înclinație spre femeile în pantaloni, spuse el voios. Dar tu ai descoperit deja acest secret.

– Fii serios, te rog! Cât de bine o cunoști pe Madame Vestris? Cum este ea? Clarissa mijì ochii. Stai – este faimoasă pentru rolurile ei masculine – de aceea vrei să port pantaloni? Pentru că ai un fel de... pasiune pentru ea?

– Șșșt! șuieră Lady Margrave. Nu îi pot auzi discursul! Și sigur va vorbi toată lumea despre el mâine.

– Vom termina mai târziu discuția asta, spuse Clarissa în șoaptă.

Fără îndoială că aveau să termine mai târziu discuția. După ce Clarissa îl avertizase cu privire la domnișoara Trevor și îl interogase în legătură cu Lucia, Edwin fu nevoit să se întrebe – oare era posibil să fie geloasă? Părea imposibil, dar semnele deveneau prea evidente pentru a le ignora.

Nu că el ar fi vrut ca ea să fie geloasă. Într-adevăr, nu voia. Dar măcar punea într-o lumină mai bună propriile lui reacții la vederea altor bărbați curtând-o.

Desigur, cauza comportamentului său era un instinct protector, nimic mai mult. Nu gelozia.

„Mincinosule!"

În timp ce acel cuvânt enervant răsună în gândurile lui, primul act din programul de patru acte începu, un spectacol burlesc ce îi înfățișa pe zeii Hercule, Jupiter, Neptun și Pluto cântând un cântec comic în timp ce jucau whist.

Parodiile muzicale sau de operă nu erau modalitățile lui preferate de distracție, dar, evident, erau ale Clarissei. În curând, Edwin se trezi privind-o pe *ea* în jumătate din timp, și nu spectacolul. Pentru că ea chiar se dăruise trup și suflet posturii de spectator. Râse, se încruntă, avu comentarii amuzante despre orice.

El nu mai văzuse pe cineva simțind atât de multă plăcere pentru un simplu spectacol de teatru. În timp ce mama ei era ocupată făcând cu mâna altor spectatori, șoptind la urechea fiicei sale și căutându-și ochelarii de operă pe care îi scăpase, Clarissa stătea fascinată, cu o bucurie sclipitoare pe chip, în timp ce privea ceea ce se întâmpla pe scenă. Edwin își dorea să poată capta cumva acea expresie.

Când veni momentul pentru intermezzo, Edwin aproape că nu își dorea ca primul act să se încheie. Dar nu avu ocazia să îi ceară

părerea despre spectacol, întrucât ușa lojei se deschise brusc, iar ei fură invadați de vizitatori.

Deloc surprinzător, nici unul dintre ei nu era acolo pentru Edwin. Câteva dintre prietenele lui Lady Margrave voiau să schimbe impresii cu contesa văduvă, dar majoritatea musafirilor erau tineri moștenitori ai unor nobili de seamă, care veniseră să flirteze cu Clarissa. Astfel că Edwin se retrase și observă scena, sperând să descopere care dintre tacticile lor obținea cea mai bună reacție din partea ei.

Își spuse în sinea lui că doar voia să vadă ce ar putea folosi pentru a curta *alte* femei. Dar adevărul era mai complicat. Edwin voia să o descifreze pe Clarissa. Ea era precum una dintre mașinăriile acelea minunate cu mecanisme complicate de la Muzeul Mecanic Meeks. El trebuia să știe neapărat ce o făcea pe ea să „ticăie".

Nu că și-ar fi putut da seama. Clarissa îi trata pe tinerii gentlemeni ca pe niște cățeluși zburdalnici, cu care să se joace, dar pe care să nu îi lase să se apropie prea mult.

Ce joc juca? Să îi atragă pe bărbați și apoi să îi țină la distanță? Oare jucase acel joc și cu *el* noaptea trecută? Sau era ceva legat de toți bărbații care o făcea să fie în alertă?

Chiar în timp ce Edwin simțea că era pe punctul de a face o descoperire importantă despre caracterul ei, maiorul Wilkins apăru și se alătură grupului ei de admiratori slugarnici.

La naiba! După ce Clarissa îi spusese că maiorul se uitase la sânii ei, Edwin adresase membrilor clubului St. George câteva întrebări discrete despre Wilkins. Conform spuselor bărbaților de acolo, fiind cel mai mic dintre fiii unui duce aproape falit, maiorul reprezenta cea mai vicleană formă de vânător de averi, ascunzându-și sărăcia în spatele titlului nobiliar. Tatăl său procrease mulți fii, ceea ce însemna că rămăseseră mai puțini bani pentru cel mai tânăr dintre ei. Probabil de aceea pusese Wilkins ochii pe Clarissa și pe averea ei.

– Porți o rochie de-a dreptul minunată, Lady Clarissa. Privirea ticălosului coborî pe trupul ei, iar Edwin simți o dorință absurdă de a-l pocni.

Mai ales când Clarissa își deschise evantaiul și începu să îl fluture, ascunzându-și în mod eficient pieptul de privirea maiorului.

– Ca întotdeauna, Lady Clarissa are gusturi foarte bune, spuse cu răceală Edwin.

– Într-adevăr, are, spuse Wilkins cu o privire pofticioasă.

Asta îi puse capac lui Edwin. Era timpul să folosească ceea ce aflase despre ticălos.

– Așadar, domnule, spuse fățiș Edwin, este adevărat că ți s-a cerut recent să îți părăsești regimentul?

– O, Dumnezeule, bombăni Clarissa în barbă.

Maiorul roși.

– Nu a fost atât de simplu.

– Mie mi s-a părut simplu. Am auzit că ai fost acuzat de comportament necuviincios pentru un gentleman. Ceva cum că ai încercat să fugi cu fiica unui general?

În timp ce cățelușii ceilalți stăteau acolo și chicoteau, Wilkins își îndreptă postura.

– Aceasta este o minciună scandaloasă!

Edwin miji ochii.

– Mă faci mincinos, domnule?

Wilkins arăta brusc de parcă și-ar fi dorit să fie în oricare altă parte, dar nu acolo.

– Nu. Pur și simplu spun că ați fost dezinformat.

– La dracu, cineva iar dezinformează oamenii, interveni unul dintre cățeluși. Mai bine ai înăbuși din față zvonul ăsta, Wilkins. Ar putea ajunge la urechile tatălui tău și te-ar putea dezmoșteni.

– Am auzit că a făcut deja asta, spuse unul dintre compatrioții săi. Dar poate că am fost dezinformat.

Cățelușii izbucniră în râs, dar se părea că maiorului nu i se păruse câtuși de puțin amuzant, întrucât se încruntă la toți.

Adunându-și rămășițele de demnitate rănită, încuviință din cap spre Clarissa.

– Cred că mă voi întoarce când nu veți mai fi atât de asaltată de vizitatori, milady. Apoi îi aruncă lui Edwin o privire tăioasă înainte de a părăsi loja.

Cățelușii continuară să se amuze și după plecarea lui.

– A plecat să îl caute pe mișelul care dezinformează lumea.

– Credeam că este un mincinos scandalos!

– Evident, nu este nici una, nici alta, din moment ce „minciuna" l-a gonit pe maior cu coada între picioare. Cum era zicala aceea despre foc și fum?

– Unde este fum este foc?

– Nu, unde se fumează, este foc, iar maiorul fuma, fără îndoială.

– Vezi ce ai declanșat? i se plânse Clarissa lui Edwin.

– Nu mă învinui pe mine dacă prietenii tăi sunt idioți, ripostă el.

– Hei! spuse cu o furie prefăcută unul dintre cățeluși. Eu nu sunt idiot. Sunt fraier.

– Măcar nu dezinformezi lumea, spuse un altul și se prăpădiră de râs.

– Vai, domnilor, sunteți prea răi, spuse Lady Margrave, chicotind pe înfundate cu ei, la fel și prietenele sale. Bietul maior! Și are și o pasiune pentru fiica mea.

– O pasiune pentru averea ei, vreți să spuneți, zise tăios Edwin, neavând starea necesară să suporte lipsa de discernământ a lui Lady Margrave.

Clarissa ridică o sprânceană.

– Sper că nu insinuezi că averea mea este singurul lucru atrăgător la mine, Edwin.

– Dacă da, este un orb, ciripi un cățeluș stând sprijinit de perete. Tu ești bijuteria din coroana Angliei, Lady Clarissa, cu ochii ca două smaralde și buzele de rubin, iar părul îți este din fire de aur.

– Bijuterii? Aur? spuse Clarissa cu asprime. Sună de parcă încă ai avea averea mea în minte, domnule.

Tânărul clipi.

– Am vrut doar să spun...

– Știe ce ai vrut să spui. Edwin întâlni privirea Clarissei, ai cărei ochi i se părură că seamănă mai degrabă cu jadul cald, decât cu smaraldul rece. Și știe prea bine și ce am vrut *eu* să spun. Doar se joacă cu noi, cu amândoi.

Clarissa zâmbi mieros.

– Asta fac? Detectez o urmă de criticism?

– Nu, pur și simplu fac o observație.

Zâmbetul ei se lărgi în timp ce veni lângă el.

– Ai grijă, domnule! Cu fiecare dintre „observațiile" dumitale despre mine, aluneci mai aproape de criticism.

Coborându-și glasul, Edwin îi privi chipul minunat.

– Nu vei câștiga pariul ăsta.

– Ah, dar o voi face, spuse Clarissa, lovindu-i ușor pieptul cu evantaiul ei, provocând un clocot lent în sângele lui. Nu poți înceta să mă critici, așa cum nu poți înceta să respiri.

– Este mai bine decât să te transform într-un morman de bijuterii.

El și Clarissa erau suficient de aproape unul de altul încât să se poată săruta, îmbrățișa, comporta în cel mai nepotrivit și mai sălbatic mod posibil. Edwin îi putea simți respirația cu aromă de scorțișoară, putea citi tachinarea din zâmbetul ei. Ceilalți dispărură pentru el și singurul lucru la care se putea gândi era cât de mult își dorea

să o înșface și să îi sărute gura aceea obraznică iar și iar, până când ar ajunge la adevărata Clarissa, oricine ar putea fi ea.

Zâmbetul Clarissei tremură ușor, iar o umbră de vigilență licări în ochii ei, de parcă i-ar fi citit gândurile și ar fi ghicit exact toate modurile în care el voia să o guste, să o mângâie și să o posede.

Apoi o voce feminină se auzi din pragul ușii:

– Întrerupem ceva?

Clarissa tresări, apoi privi peste umăr și își reînnoi zâmbetul.

– Intră, Lady Anne. Mă bucur să te văd.

– Sper că nu vă deranjez, spuse tânăra domniță, dar am adus un prieten cu mine.

– Desigur că nu...

Pe măsură ce cuvintele ei se stinseră, Edwin văzu cum schimbarea pune stăpânire pe Clarissa. Când ea începu să își fluture din nou evantaiul în fața pieptului, iar postura i se încordă până când arătă ca o căprioară pe punctul de a o rupe la fugă, clocotul din sângele lui se răci brusc.

Edwin se întoarse pentru a-l vedea pe Durand stând acolo, cu Lady Anne.

La naiba!

Capitolul 9

Stomacul Clarissei se învolbură când contele Durand o răscoli cu o privire lentă, lacomă. Probabil că Edwin observă, întrucât Clarissa îl auzi înjurând în barbă și îl simți pornind către Durand.

Prinzându-l de braț, ea îi șopti:

– Nu acum. Nu aici.

El se opri, slavă Domnului, deși ea putea simți tensiunea de-abia controlată din mușchii lui, chiar și prin mâneca hainei.

Clarissa se forță să vorbească din nou.

– Îți place spectacolul acesta burlesc, Lady Anne? Refuză să i se adreseze direct lui Durand.

– Este foarte absurd, dar îl ador! Astă-seară, Lady Anne purta una dintre pălăriile ei ciudate, care era mai absurdă decât orice ar fi putut folosi Madame Vestris pe scenă. Loja contelui nu este departe

de a voastră, astfel că ne-am gândit să venim să vedem ce părere aveți *voi* despre spectacol.

– Înțeleg că dumneata și contele vă cunoașteți foarte bine, îi spuse Edwin lui Lady Anne, glasul lui aspru fiind o batjocură pentru amabilitate, la fel ca zâmbetul Clarissei.

– Ne-am cunoscut în această după-amiază, răspunse contele pentru ea, dar desigur că am invitat-o pe această domniță adorabilă și pe mama dumneaei să mi se alăture în loja mea în această seară. Durand o bătu ușor pe mână. Cum aș fi putut rezista?

Obrajii lui Lady Anne deveniră de un roz aprins.

– Vai, sunteți așa un lingușitor, domnule.

Durand afișă acel zâmbet viclean pe care Clarissa ajunsese să îl deteste. Din păcate, când zâmbi, ochii lui erau fixați asupra *ei*, nu asupra lui Lady Anne.

Apoi se apropie de mama Clarissei, care se ridică însoțită de foșnetul de tafta al rochiei.

– Lady Margrave, mă bucur să vă revăd. Arătați foarte bine.

Mama fusese impresionată de Durand la început, până începuse să observe cât de mult o supăra bărbatul pe Clarissa. După aceea, încercase întotdeauna să îl țină la distanță de Clarissa.

Dar astă-seară femeia se purta straniu, chiar și pentru ea, fiind nefiresc de prietenoasă.

– Vai, vă mulțumesc, conte Durand, este foarte amabil să spuneți acest lucru. Mă simt puternică în această seară. Nu am avut nici măcar o dată nevoie de sărurile mele.

Apoi îi aruncă o privire lui Edwin, iar Clarissa își dădu seama ce urmărea mama ei – femeia pusese ochii pe el drept soț pentru Clarissa și intenționa să îl folosească pe Durand ca armă în misiunea ei.

– Mă bucur să aud acest lucru. Contele își aruncă privirea în lojă, apoi spuse, suficient de tare cât să se audă cel puțin până la lojele din stânga și din dreapta: Presupun că sunteți încântată de recenta logodnă a fiicei dumneavoastră cu Lord Blakeborough.

Tăcerea se așternu în lojă, iar toate privirile se întoarseră spre Edwin și Clarissa. În timp ce mama ei rămase cu gura căscată, Clarissa încremeni. Cum îndrăznea Durand? Avea să-l ucidă!

De data aceasta, *ea* fu cea care porni spre conte, iar Edwin fu cel care îi înșfăcă mâna.

– Nu acum, nu aici, șopti el, folosindu-se de propriile ei cuvinte.

Era evident din expresia lui Durand că nu crezuse minciuna pe care i-o spuseseră Clarissa și Edwin. Așa că intenționa să îi încolțească,

să îi forțeze fie să îi confirme bănuiala, fie să își recunoască în public logodna.

Dacă nu recunoșteau, Durand avea să se întoarcă și să o urmărească pretutindeni. Dar dacă recunoșteau, Edwin...

– Logodiți? se miră mama ei în timp ce își recăpătă cumpătul. Se întoarse spre Clarissa și Edwin. Sunteți logodiți, dragii mei? Minunat! Știam eu că se va întâmpla – *știam* eu! Merse șchiopătând lângă Clarissa. Ce a spus Edwin? Ce ai spus *tu?* Cum s-a întâmplat? Vai, spune-mi totul!

– Nu știați despre logodnă, Lady Margrave? întrebă Durand, cu o privire furișă spre Clarissa.

– Desigur că nu. Mama își plecă într-o parte capul. De-abia s-a întâmplat, nu-i așa?

În timp ce Clarissa stătea încremenită, Edwin profită de momentul de tăcere.

– Nu tocmai. Iertați-ne, dar așteptam să se întoarcă Warren ca să îi cerem binecuvântarea odată cu permisiunea dumneavoastră.

Glasul lui se înăspri.

– Contele Durand știa acest lucru, dar se pare că nu ne-a putut respecta dorința de a păstra tăcerea cu privire la acest subiect.

Fruntea mamei Clarissei se încruntă ușor.

– De cât timp, mai exact, ați făcut înțelegerea aceasta? Și de ce i-ați spune contelui Durand, și nu *mie?*

– Nu i-am spus. A descoperit întâmplător. Edwin îl țintui pe Durand cu o privire rece. Iar acum dorește să ne stânjenească, fiind probabil supărat din pricina faptului că propria lui cerere în căsătorie a fost refuzată de Clarissa.

Pentru prima dată, Clarissa se bucură de francheța lui. Deși un icnet vădit se auzi dinspre musafirii lor, care păreau scandalizați de divulgarea în public a motivului contelui Durand, roșeața care urca pe gâtul francezului furibund o făcu să vrea să îl sărute pe Edwin.

„Înghite asta, conte! Poate data viitoare te vei gândi de două ori înainte să ne înfrunți pe mine și pe Edwin."

Deși Clarissei îi părea rău pentru Lady Anne, care păli în timp ce își dădu, se pare, seama că fusese pur și simplu folosită de conte pentru a ajunge în loja Clarissei.

– Edwin, ce rușine, spuse mama, țâțâind din buze. Sunt de acord că omul nu ar fi trebuit să divulge secretul, dar nu este nevoie să

încerci să te impui în faţa dumnealui pentru că tu ai câştigat mâna fiicei mele, iar dumnealui nu.

Dacă ea nu ar fi fost încă furioasă pe francez, Clarissa ar fi râs de expresia lui încruntată la auzul cuvintelor mamei sale.

– Sunt logodiţi de aproape o săptămână, ripostă contele Durand, evident hotărât să continue să provoace probleme. Nu-mi pot închipui de ce fiica dumitale nu ţi-ar fi spus măcar dumitale, madam.

Dar mama înţelesese în cele din urmă că fiica ei avea să se căsătorească în sfârşit, iar insinuările contelui nu îi puteau distruge bucuria.

– O săptămână, spuneţi? Ei bine! O bătu uşor pe Clarissa pe umăr. Mi-aş fi dorit să îmi spuneţi mai devreme, draga mea, ca să putem începe mai din timp pregătirile pentru nuntă. Dar nu contează. Aţi discutat despre data nunţii? Şi unde va avea loc?

– Mama, spuse Clarissa, te rog să discutăm mai târziu despre asta, dacă binevoieşti.

– De ce? Nu avem timp de pierdut. Trebuie să începem să ne gândim la toate detaliile. Începu să mediteze cu voce tare: V-aţi putea căsători la Catedrala St. Paul. Dar ar trebui ca nunta să aibă loc în vară, pentru că locul acela este foarte umed, chiar şi primăvara. Sau poate la St. James? Nu, este prea mică. Se întoarse spre prietenele ei. Voi ce credeţi? S-ar putea mărita acasă, dar aş prefera o nuntă londoneză.

Prietenele mamei ei fură de acord cu ea, firește. O nuntă londoneză într-o biserică impunătoare ar fi ultima modă.

Între timp, restul musafirilor şuşoteau despre Clarissa şi Edwin, şi logodna lor secretă. Stomacul Clarissei se învolbură. Până când ea şi Edwin aveau să părăsească teatrul la sfârşitul serii, toată lumea de acolo va fi auzit deja despre asta.

Şi totul din cauza băgăciosului de Durand. Următoarea dată când contele avea să se mai întoarcă cu spatele, Clarissa era dispusă să îl împingă de la balcon!

Dar ea nu voia să-l lase să-i vadă adevăratele sentimente. Având în vedere privirea lui pătrunzătoare, contele aştepta ca ea să izbucnească, să se dea de gol. Clarissa *nu* avea să îi ofere acea satisfacţie.

– Ei, bine, spuse ea de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Probabil că este o binecuvântare mascată că secretul ne-a fost dezvăluit de conte. Cu un zâmbet dulce, ridică o privire adoratoare spre Edwin. A fost atât de greu să ne ascundem de toată lumea, nu este aşa?

Edwin coborî privirea spre ea, expresia fiindu-i tandră.

– Da, foarte greu.

– Iar acum nu mai trebuie să o facem. Clarissa se forţă să zâmbească spre duce. Vă mulţumesc pentru asta, domnule.

Durand îi privi cu ochii mijiți. Ha! Dacă el credea că ea avea să facă o criză de isterie din pricina intrigilor lui, era nebun.

Din fericire, muzica începu chiar în acel moment.

– Începe al doilea act, spuse ea voioasă. Mai bine v-aţi grăbi să ajungeţi în lojele voastre, altfel îl veţi rata. De-abia *aștepta* să scape de conte, ca să poată vorbi cu Edwin între patru ochi.

Desigur că mama nu voia să permită așa ceva.

– Prostii, Edwin are destul spațiu aici. Pot rămâne toți. De ce nu? Este o celebrare a nunţii voastre iminente.

Înăbușindu-și un geamăt, Clarissa spuse pe un ton plin de înţeles:

– Sunt sigură că dumnealui, contele Durand, este nerăbdător să o conducă pe Lady Anne înapoi la mama dumneaei.

Când mama păli, deveni evident că nu intenţionase să îl includă pe conte în invitația ei. Dar acum nu o mai putea retrage.

Mai ales că Lady Anne hotărâse, se pare, că pierderea Clarissei putea fi câștigul ei.

– Nu este nevoie. Voi merge doar să îi spun mamei unde suntem eu și contele. Sunt convinsă că ne va plăcea să stăm aici. Își strecură mâna la brațul contelui. Nu este adevărat, domnule?

– Nu aș rata asta pentru nimic în lume, spuse tărăgănat nemernicul.

– Fără îndoială, scrâșni din dinţi Edwin.

Dumnezeule, ce dezastru! În timp ce ea și Edwin își ocupară locurile, Clarissa observă cum mama încerca să remedieze situația invitându-i pe conte și pe Lady Anne să ia loc lângă ea. Dar contele Durand nu accepta așa ceva, iar el și Lady Anne se așezară chiar în spatele lui Edwin și al Clarissei.

Clarissa putea doar să stea acolo și să fiarbă. Cum ar putea să aibă ocazia să discute cu Edwin despre cum să se ocupe de „logodna" lor?

Probabil că Edwin îi intui starea de spirit, pentru că, de îndată ce începu actul al doilea, îi strânse într-un gest fugar mâna într-a lui.

Întâlnindu-i privirea, Clarissa mimă cuvintele:

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie, mimă și el. Va fi bine.

Ea nu era atât de convinsă.

Următoarea oră fu agonizantă. Fiind prea supărată din pricina amestecului contelui, Clarissa nu se putu concentra să asculte multitudinea de cântece și scenete comice care alcătuiră actul al doilea.

Oare doar își închipuia sau privirea contelui Durand era arzătoare pe spatele ei? Să îl aibă în spatele ei și să nu știe cu siguranță dacă ochii lui erau fixați asupra ei îi dădu fiori reci. Ceva era clar în neregulă cu acest bărbat.

Fie asta, fie Clarissa chiar emana un miros inexplicabil sau *ceva* care îi făcea pe bărbați să vrea să o posede cu orice preț. Întotdeauna încerca să țină la distanță gentlemeni care intrau cu forța în viața ei.

Cu excepția lui Edwin, desigur. Nu era nevoită să îl țină și pe *el* la distanță. De când cu sărutul lor, Edwin continua să păstreze o distanță discretă între ei doi.

Astfel, când aruncă pe furiș o privire în direcția lui, fu surprinsă să îl descopere uitându-se la ea cu expresia aceea misterioasă și gânditoare pe care o avea uneori, cea care îi stârnea un tremur straniu în stomac.

Nu avea nici un sens. El nu o plăcea. Nu era de acord cu ea. De ce trebuia să o privească astfel, de parcă ar fi încercat să o înțeleagă mai bine? Edwin nu voia să înțeleagă pe nimeni, în nici un caz pe ea. Oare?

Întrerupse schimbul de priviri și încercă să se concentreze asupra spectacolului. Dar îi fu imposibil. Din pricina oamenilor în plus din lojă, fuseseră nevoiți să aducă mai multe scaune și să le așeze aproape unele de altele, astfel că piciorul lui Edwin stătea lipit de al ei de la coapsă până la gambă.

Oare el își dăduse seama de asta? Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, Clarissa ar fi presupus că da, dar cu Edwin era imposibil să își dea seama. Bărbatul era atât de impenetrabil, încât putea întrece Sfinxul la capitolul mister.

Oricare ar fi fost motivul, senzația de a avea piciorul lui atât de aproape de al ei i se părea prea intimă pentru teatru. Mult prea intimă pentru orice loc.

Cât de ridicol! Era doar un picior – toată lumea avea picioare. Atunci, de ce sângele îi gonea prin vene asemenea unui tigru prin iarba înaltă? De ce îi era respirația sacadată?

Clarissa își trase cu nonșalanță piciorul de lângă al lui. Era mult prea conștientă de prezența lui Edwin din cauza contelui Durand. Din cauza francezului, Edwin avea să fie din nou părăsit, iar ea ura acest lucru.

A doua oră din *Banchete olimpice* se încheie după ceea ce păru a fi o eternitate. Dar o bătaie în ușă se auzi chiar în timp ce Edwin se ridică și o întrebă:

– Ți-ar plăcea să mergem la parter și să vedem cum a fost renovat foaierul?

Când ușa se deschise, intră același servitor care îi condusese mai devreme în lojă. Făcu o plecăciune înaintea lui Edwin.

– Milord, Madame Vestris m-a trimis să vă întreb dacă dumneavoastră și cei doi oaspeți care vă însoțesc doriți să îi faceți o vizită în cabină.

Clarissa trase adânc aer în piept. Aceasta era o onoare deosebită.

Edwin păru și el conștient de acest lucru, întrucât ridică o sprânceană, privind-o.

– Deci?

– Chiar trebuie să întrebi? *Desigur* că doresc să merg! O putea întâlni pe Madame Vestris *și* scăpa de conte.

Se întoarse către mama ei, care era ocupată vorbind cu prietenele ei despre planurile de nuntă.

– Mama, vrei să ne însoțești pe mine și pe Edwin? Madame Vestris ne-a invitat în cabina dumneaei.

– Este *foarte* amabil din partea dumneaei, spuse mama. Deși știi că nu pot merge. Toate urcușurile și coborâșurile pe scări sunt prea mult pentru bietul meu șold. Dar îmi dau seama că tu o admiri, așa că ar trebui să o vizitezi. Privirea îi poposi scurt asupra contelui. Iar acum că tu și Edwin sunteți logodiți, ei bine... cred că ar fi în regulă ca eu să rămân aici și să îi întreţin pe oaspeții voștri.

Clarissa se strădui să își ascundă ușurarea că mama rămânea în lojă. Așa că îl putea împiedica pe conte să îi urmărească, iar acest lucru i-ar oferi Clarissei șansa să vorbească între patru ochi cu Edwin.

– Da, sunt sigură că ar fi considerat un gest foarte respectuos, spuse Clarissa, deși nu era convinsă.

O singură privire în direcția lui Durand îi spuse că bărbatul nu era deloc fericit că ea și Edwin plecau împreună. Simplul gând o făcu să ia hotărârea de a accepta invitația.

Mama ei zâmbi.

– Dar vă rog să îi spuneți lui Madame Vestris cât de bucuroasă sunt că am putut veni și vedea noul ei teatru.

– Da, mama.

În timp ce Clarissa și Edwin îl urmară pe servitor spre ușă, mama ei strigă:

– Ah, și spuneți-i cât de mult îmi place spectacolul acesta burlesc.

– Desigur, spuse Clarissa.

Ajunseră aproape pe coridor când glasul mamei ei ajunse la urechile ei:

– Și rugați-o să îmi dea un autograf pe un afiș!

– Așa vom face! Plecăm acum! strigă Clarissa.

În timp ce închise ușa cu hotărâre, servitorul se opri.

– Sunteți siguri că nu dorește și Excelența Sa să ne însoțească?

– Suntem siguri, răspunse Edwin.

Glasul lui mormăit făcu inima Clarissei să tresară. Doar puțin. Nimic tulburător.

Nu, partea tulburătoare era cu câtă ușurință o ghida el prin coridoarele aglomerate. Pentru un bărbat care nu se pricepea prea mult la oameni, în mod sigur știa cum să își croiască drum printre ei.

De două ori, Edwin puse mâna pe spatele ei pentru a o îndruma, iar Clarissa simți căldura mâinii lui ca pe un tăciune aprins. La un moment dat chiar o trase mai aproape de el pentru a evita să se lovească de o servitoare grăbită, iar Clarissa se împiedică, forțându-l să o sprijine cu ambele mâini pe talie.

– Ești bine? o întrebă Edwin, privirea lui studiind-o, parcă verificând să nu se fi rănit.

Ea încuviință din cap.

Dar Clarissa nu era bine. Noaptea aceasta o răvășise. Mai întâi intervenția intenționată a lui Durand și acum efectul tulburător al lui Edwin asupra ei. Clarissa chiar nu știa ce să creadă și cum să acționeze.

În timp ce servitorul îi conduse printr-un labirint de coridoare spre zona din spatele scenei, Clarissa își dori să îl poată trage pe Edwin într-o cameră din apropiere și să discute despre situația lor din ce în ce mai primejdioasă. Dar Madame Vestris îi aștepta, iar Clarissa nu voia să își piardă șansa de a o cunoaște pe vestita actriță.

În plus, era curioasă în privința prieteniei lui Edwin cu această femeie. El încă nu îi explicase de ce i se ceruse să investească în teatru, în primul rând. Dacă fuseseră pur și simplu prieteni din copilărie...

Dacă fuseseră mai mult decât atât? Dacă Edwin ascundea vreo aventură secretă cu actrița? Se zvonea că Madame Vestris era destul de drăguță, la urma urmei, iar bărbații *erau* bărbați. Chiar și Edwin.

Of, Clarissa era absurdă. Edwin având aventuri secrete – simpla idee era ridicolă.

Totuși fu puțin neliniștitor să descopere că actrița era mai mult decât drăguță – era superbă. Cu buclele ei negre și sclipitoare, cu ochi mari, căprui, ten măsliniu și un chip perfect oval, avea înfățișarea unei seducătoare.

Iar când femeia îl întâmpină pe Edwin după numele lui de botez și îl sărută pe obraz, un junghi brusc și neașteptat înșfăcă pieptul Clarissei.

El încuviință nonșalant din cap.

– Mă bucur să te revăd, Lucia.

Lucia? I se adresa actriței după numele ei de botez? Păi, normal că da. Se cunoșteau din copilărie. Clarissa chiar își lăsa imaginația să o ia razna.

La urma urmei, femeia nu dăduse vreun semn că i-ar păsa că Edwin era însoțit de o altă femeie. Iar când Edwin i-o prezentă pe Clarissa, Madame Vestris fu mai mult decât amabilă, întrebându-i ce părere aveau de prestația actorilor și dacă loja era confortabilă.

Apoi servitorul ei se apropie de ea și îi șopti la ureche, iar Madame Vestris le aruncă un zâmbet larg.

– Mi s-a spus, Lord Blakeborough, că Lady Clarissa este logodnica dumitale. Vă rog să îmi acceptați felicitările.

Clarissa oftă. Vestea începea deja să circule. Uitase că servitorul o auzise pe mama vorbind despre logodna lor.

– Mulțumesc. Edwin luă mâna Clarissei într-a lui. Suntem foarte fericiți.

Nu *părea* foarte fericit.

Un sentiment de vinovăție o împunse. Când Clarissa fusese de acord cu planul, nu se așteptase ca Durand să provoace pagube așa de mari în viețile lor. Mai ales în viața lui *Edwin*.

Probabil că și Madame Vestris auzi reticența din glasul lui, întrucât o studie pe Clarissa cu o privire curioasă.

– Orice femeie care a reușit să câștige inima Excelenței Sale trebuie să fie excepțională, într-adevăr.

Cuvintele ei puseră din nou pe jar inima Clarissei. Oare femeia era geloasă? Avertizând-o pe Clarissa că ar trebui să muncească din greu pentru a-l merita pe Edwin? Evident, actrița îl admira pe Edwin nu doar pentru investiția în teatru, dar oare mersese atât de departe încât să fie intimi? Cum putea Clarissa să afle acest lucru fără să fie nepoliticoasă?

– Edwin vorbește frumos și despre dumneavoastră, spuse Clarissa. Iar eu însămi vă sunt de mult timp admiratoare. Nu există multe femei care să poată cuceri lumea teatrului atât de vertiginos.

Actrița își plecă ușor capul.

– Foarte amabil să spuneți acest lucru.

Servitorul ei îi șopti din nou ceva la ureche, iar ea îi spuse:

– Mergi și spune-le că voi veni imediat.

De îndată ce servitorul ieși din cabină, Clarissa spuse:

– Am înțeles că dumneavoastră și Excelența Sa sunteți prieteni buni, de multă vreme.

Observația îi ieși mai rece decât intenționase, iar acest lucru păru să o deruteze pe Madame Vestris, care o privi lung pe Clarissa.

– Mă întrebați dacă sunt amanta Excelenței Sale?

Cuvintele fățișe o luară pe Clarissa prin surprindere. Dar măcar femeia nu bătea câmpii.

– Păi, sunteți?

Când actrița nu răspunse imediat, Edwin izbucni:

– Nu, nu este.

Clarissa îi aruncă o privire.

– Mi-ar plăcea să aud răspunsul dumneaei, dacă binevoiești.

– Știi că am mințit eu vreodată? întrebă Edwin, mâna lui strângând-o mai tare pe a ei.

Dar Madame Vestris râse.

– Iertați-mă, milady, pentru că m-am jucat puțin cu dumneavoastră. Nu sunt, nici nu am fost vreodată amanta Excelenței Sale. Amuzamentul licări în ochii ei. Deși nu pentru că nu am încercat. La urma urmei, Lord Blakeborough este un gentleman rar – chipeș, generos *și* inteligent. Un bărbat inteligent merită o femeie inteligentă, nu sunteți de acord?

– Într-adevăr, merită, spuse Clarissa, înălțând bărbia. Din fericire, a găsit una. Deși știa că era absurd să susțină falsa lor logodnă, Clarissa se simțea ciudat de posesivă față de logodnicul ei fals. O plăcea pe Madame Vestris..., dar nu suficient de mult cât să o vadă pe femeie implicată în mod romantic cu Edwin.

Actrița își îmblânzi tonul vocii.

– Nu ai de ce să te temi de mine, Lady Clarissa. Excelența Sa îmi este, într-adevăr, un vechi prieten, dar niciodată nu a fost mai mult decât atât. Iar în prezent, prietenia noastră se centrează în jurul investiției sale în compania mea, nimic mai mult.

Servitorul ei apăru în pragul ușii, iar ea ridică privirea.

– Da, da, vin. Luă mâna Clarissei într-a ei și o strânse blând. Sper să te văd mai des, draga mea. Ești întotdeauna bine-venită în teatrul meu. Acum, iertați-mă, dar trebuie să pun actorii la locurile lor. Apoi ieși din cabină, straturile rochiei din mătase foșnind în urma ei.

Servitorul ei îl privi pe Edwin.

– Dumneavoastră și domnița vă puteți descurca să ajungeți la loja dumneavoastră, domnule?

– Da, spuse Edwin. Poți pleca.

După ce servitorul plecă grăbit după stăpâna sa, Edwin o conduse pe Clarissa pe coridor. Fură nevoiți să își croiască drum printre actori și actrițe ce se grăbeau în direcția opusă pentru a-și ocupa locurile pe scenă pentru actul final al *Banchetelor.*

Edwin se retrase lângă perete pentru a permite unui clovn să treacă, iar Clarissa spuse:

– Chiar știi unde mergem?

El îi zâmbi indulgent.

– Întotdeauna știu unde merg. Apoi o luă de mână și o trase pe un alt coridor.

Aici erau mai puțini oameni, iar în timp ce ea și Edwin traversară coridorul, ultimii actori dispărură pe celălalt coridor. Când Clarissa și Edwin trecură pe lângă o ușă deschisă spre o cameră pustie, ea îl opri.

– Trebuie să vorbim, iar acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul.

Aruncând o privire în ambele direcții ale coridorului, Edwin încuviință din cap și o trase în cameră, apoi închise ușa, astfel încât să aibă intimitate. Prin pereți puteau auzi voci înăbușite și muzica începând pe scenă, dar erau singuri aici.

– Deci, începu ea. Acum că Durand ne-a dat de gol, ce facem în continuare?

Capitolul 10

Edwin nu știa ce să îi răspundă. Între francezul ăla blestemat care îi hărțuia și reacția surprinzătoare a Clarissei față de Lucia, el era dezorientat. Dar Clarissa îl privea răbdătoare, iar Edwin trebuia să spună ceva.

– Ne purtăm de parcă am fi logodiți.

Clarissa pufni.

– De asta mi-am dat și eu seama. Dar pentru cât timp? Toată lumea va afla până la sfârșitul nopții și vom fi bombardați cu întrebări. Trebuie doar să știu ce să răspund. Am stabilit o dată pentru nuntă, de exemplu?

– Desigur că nu. Edwin își trecu mâna peste față și adăugă cu asprime: Iartă-mă, dar nu m-am gândit la detalii pentru nunta noastră falsă, doar la cele pentru presupusa noastră logodnă secretă. Nu mă așteptam ca Durand să insiste cu asta. Nu are sens.

– Da, îmi amintesc că ai spus că nu ar fi bine pentru planurile lui. Clarissa îl privi lung pe Edwin. Poate că ar fi trebuit să îi spui *lui* acest lucru. Pentru că, aparent, Durand crede că este foarte bine pentru planurile lui să ne dea de gol.

– Evident, scopul lui a fost să ne prindă cu garda jos și să ne facă să recunoaștem că totul este o minciună.

– Îmi dau seama de asta. Și deși mă bucur că nu ne-am purtat conform așteptărilor lui, asta nu schimbă faptul că acum suntem logodiți în public. Privirea ei deveni zdruncinată. Lucru pe care nu îl vrea nici unul dintre noi.

– Nu. Era aproape adevărat. Dar o parte din Edwin nu se putea abține să nu și-o închipuie pe Clarissa goală în patul lui, cu buzele ei senzuale zâmbind sfioase și brațele ei întinzându-se spre el, pentru a-l trage lângă ea. Sânii ei ar aștepta gura lui, iar coapsele ei minunate...

– Edwin?

La naiba! Ratase ce spusese ea.

– Scuze! Ai putea să repeți?

– Nici măcar nu mă asculți!

– Încercam să găsesc o soluție la problemă.

Clarissa îl privi pieziș.

– Nu *arătai* de parcă ai fi încercat să găsești o soluție la ceva. Arătai de parcă te gândeai la ceva mult mai atrăgător. Sau chiar la *cineva*. Poate la prietena ta *Lucia?*

Acum, *asta* era gelozie. Poate că el nu mai fusese înainte motivul geloziei cuiva, dar își dădea seama când cineva era gelos. Și avu cel mai straniu efect asupra lui, încălzindu-i sângele până dădu în clocot.

El nu era singurul care clocotea. Mergând ușor în jurul ei, Edwin observă îmbujorarea din obrajii Clarissei.

– Pari foarte interesată de legătura mea cu Lucia.

– Pari foarte *confortabil* cu ea. Și este foarte frumoasă, la urma urmei.

– Este, într-adevăr, spuse el, doar pentru a-i vedea reacția. În ciuda faptului că este aproape de vârsta mea, are un aer tineresc ce pare să nu se stingă deloc.

Gura Clarissei păru să se încordeze.

– Nu ești atât de bătrân, să știi.

– Tu ești cea care a spus că nu întineresc.

– Păi, nu întinerești. Dar acest lucru nu înseamnă că începi să te clatini. Clarissa îi ocoli privirea. Iar ea este doar cu puțin mai în vârstă decât fosta ta logodnică. Nu e de mirare că are un aer tineresc, spuse Clarissa, ridicând mândră bărbia. Este o cu totul altă chestiune dacă va reuși să și-l păstreze.

Abținându-și un zâmbet, Edwin spuse:

– Credeam că o admiri.

– O admir. Doar că... păi, nu cred...

– Că este potrivită pentru mine? spuse el, repetând vorbele ei din noaptea trecută, despre domnișoara Trevor.

– Nu fi absurd. Firește că nu este potrivită pentru tine. Este actriță.

– Și te-ar deranja dacă m-aș căsători cu o actriță.

– Să te căsătorești cu ea! Clarissa pufni. Nu ai face niciodată așa ceva. Ești prea circumspect pentru asta. Dar ai putea... ei bine...

– Deja ți-a spus că nu este și nu a fost amanta mea.

Clarissa merse să se privească în oglinda unei măsuțe de toaletă din cameră.

– Dar ai avut amante?

Întrebarea îl surprinse. Femeile bine-crescute nu întrebau asemenea lucruri. Doar dacă nu cumva erau foarte interesate de răspuns.

– Cred că aceasta este treaba mea, spuse el, încercând să o provoace să își recunoască gelozia.

Clarissa se răsuci spre el, expresia fiindu-i încordată.

– Asta înseamnă că ai *avut*. Altfel ai fi negat.

– Bine. Am avut. De ce îți pasă? Edwin își ținu răsuflarea. Brusc, părea foarte important să audă răspunsul ei.

– Nu te-am crezut niciodată... ei bine... genul acela de bărbat.

Cuvintele ei îl iritară.

– Ce gen de bărbat? Genul care are nevoi fizice? Edwin se apropie de ea. Genul pentru care frumusețea este amețitoare și inteligența provocatoare?

Când respirația ei începu să devină sacadată, el își coborî glasul.

– Genul care poate fi tentat să facă ceea ce nu ar trebui?

Clarissa încuviință din cap, privirea ei căzând pe lavaliera lui, de parcă s-ar fi temut să îl privească în ochi.

Vrând să îi vadă ochii, Edwin îi ridică bărbia.

– Nu sunt perfect, domniță, după cum prea bine știi. Iar anumite femei reprezintă o tentație foarte mare pentru mine.

Furia licări în ochii ei.

– Ca Lucia.

– Ca *tine*, fraieră naivă.

Edwin își plecă încet capul, dându-i Clarissei șansa să se retragă. Când ea doar ridică privirea spre el ca o căprioară speriată, o sărută.

Dumnezeule, cum putuse să uite cât de îmbătătoare era gura ei, cât de dulce era gustul ei? Când Clarissa se deschise către el de bunăvoie, Edwin jubilă și adânci sărutul. Voia să se cufunde în ea ca într-o baie fierbinte, să exploreze fiecare milimetru din buzele, limba și dinții ei.

Clarissa se ridică pe vârfurile picioarelor, iar Edwin își încleștă pumnii pe mânecile rochiei ei pentru a o trage mai aproape. Ea încremeni, la fel și el, temându-se să nu o sperie, așa cum se întâmplase ultima dată.

Dar apoi ea se înmuie în brațele lui, iar Edwin se pierdu de-a binelea. Nu mai putea să regăsească nici măcar o frântură din obișnuita lui stăpânire de sine – voia să o devoreze. Gura ei era o revelație, arătându-i diferența dintre a dori trupul unei femei și a-i dori mintea și sufletul. Îi prădă buzele iar și iar, absorbindu-i icnetele înăbușite, devenind mai excitat cu fiecare clipă.

Clarissa își eliberă gura și șopti:

– De ce faci asta? Știi că nu ar trebui.

Edwin se aplecă și o mușcă ușor de ureche.

– Vrei să mă opresc?

– Eu... eu... Nu. Dar vreau să înțeleg de ce... se întâmplă asta între noi. Își frecă ușor nasul de obrazul lui. Nu mă placi.

Stăpânindu-și un râset, Edwin șopti:

– Tu nu mă placi pe *mine*. Și totuși iată-ne aici.

În timp ce Edwin coborî cu buzele pe gâtul ei, Clarissa se înfioră.

– Te plac.

– Și este clar că eu te plac pe tine, altfel nu aș fi aici, cedând tentației. Limba lui se plimbă în scobitura gâtului ei, desfătându-se

cu geamătul ei înăbușit și cu modul în care Clarissa își strecură mâinile pe reverele hainei lui.

– Dar asta este... mai mult decât o simpatie.

– Da. Edwin puse din nou stăpânire pe gura ei.

Cu siguranță, nu doar se plăceau. Dorința îl înșfăcase pe Edwin în mrejele ei, iar el nu voia să se elibereze. Așadar, atât timp cât ea nu îl respingea, atât timp cât Clarissa își împletea limba cu a lui și își împreuna brațele pe după gâtul lui, Edwin avea să profite.

Clarissei nu îi venea să creadă că îi *permitea* lui Edwin să profite. Dar el tot continuase să o apere în fața lui Durand, chiar și când francezul îi distrusese planurile, iar acest lucru îl făcea pe Edwin atât de... de atrăgător.

Acesta era singurul motiv pentru care Clarissa se agăță și se lipi de el, singurul motiv pentru care sângele îi gonea în vene, inima îi bubuia și trupul începea să îi clocotească. Recunoștință pentru ceea ce făcuse Edwin, atâta tot.

Nici măcar ea nu era destul de naivă cât să creadă *acea* afirmație.

Întrerupând sărutul, Clarissa se întoarse cu fața spre oglindă și încercă să își recapete controlul.

– Trebuie să ne oprim. Cineva ne-ar putea vedea.

– Prostii! Nu ne poate vedea nimeni de pe coridor. Edwin își strecură brațul pe talia ei pentru a o trage din nou lângă el. Ar trebui să intre în cameră.

Edwin nu mințea, judecând după ce vedea Clarissa în oglindă.

– Și chiar de ne-ar vedea, șopti Edwin în părul ei, nu ar spune nimic nimănui. Sunt oameni de teatru – își văd de treburile lor.

Când el își croi un drum din sărutări pe umărul ei gol, panica trimise un fior brusc pe spatele Clarissei. Dar brațul lui o îmbrățișa blând, atât de blând, iar sărutările lui erau tandre, convingătoare. Pentru prima dată, sentimentul care puse stăpânire pe stomacul ei nu era panică sau teamă.

– În plus, adăugă el, suntem logodiți.

– Nu... chiar.

Privirea lui se fixă pe a ei în oglindă în timp ce își plimbă un deget pe marginea corsajului Clarissei.

– Am putea fi.

Ea era atât de concentrată pe ceea ce făcea Edwin cu degetul, încât nu acordă multă atenție cuvintelor lui.

– Ce am putea fi?

– Logodiți cu adevărat. Unul cu altul. Degetul lui se strecură pe sub marginea corsajului, plimbându-se într-o mângâiere lentă pe sânul ei. Clarissei i se păru atât de erotic să îl privească în oglindă făcând acest lucru, încât fu nevoită să se sprijine cu o mână de măsuța de toaletă pentru a-și menține echilibrul.

– De... de ce am... face asta? reuși ea să întrebe.

– Eu am nevoie de o soție, spuse Edwin, apoi își frecă nasul de urechea ei. Tu ai nevoie de protecție împotriva lui Durand. Ar simplifica lucrurile.

– Doar că eu nu vreau să mă mărit cu nimeni, nici măcar cu tine. Deși cuvintele sunară fals în urechile ei.

Edwin își strecură mâna în corsetul ei.

– Doar pentru că nu îți dai seama de avantaje.

Clarissei îi era greu să respire.

– Pentru cine?

Un zâmbet leneș juca pe buzele lui Edwin, iar el trase în jos cupa corsetului pentru a-i dezgoli sânul în mâna sa.

– Pentru amândoi.

Când Edwin îi acoperi sânul cu mâna, Clarissa îi înșfăcă încheietura mâinii.

– Edwin, ce faci? Dar ea știa, și era groaznic de plăcut. Dar întotdeauna era plăcut la început. Mai târziu, când bărbatul devenea dur...

– Fac ceea ce am tânjit să fac de ani întregi – te ating, șopti el, ochii lui căutându-i pe ai ei în oglindă. Ca să îți arăt cum ar putea fi lucrurile între noi.

Sfârcul ei se întărea sub mâna lui, contrazicându-i prudența.

– Nu cred că este o idee bună.

Când Clarissa își înteți strânsoarea pe încheietura lui, Edwin încetă să mai miște mâna.

– Promit să nu te rănesc.

Totuși expresia lui, plină de căldură și dorință, o derută. Când Seducătorul Mârșav îi mângâiase sânii în urmă cu toți acei ani, totul începuse destul de plăcut. Dar apoi ea se împotrivise, iar el o ignorase și întreaga experiență se transformase rapid în...

„Nu se va întâmpla asta", își aminti în sinea ei. În primul rând, Edwin era în spatele ei și stăteau în picioare – Clarissa îl putea respinge cu mai multă ușurință. De partea cealaltă a peretelui erau oameni, iar pe măsuță erau ace de păr pe care le putea folosi pentru a-l înțepa în braț. Probabil că era mai în siguranță aici cu el decât fusese vreodată cu oricare alt bărbat.

În plus, modul în care Edwin aștepta răbdător să primească permisiunea ei înainte de a continua o asigură că, dacă ea trăgea, pur și simplu, de mâna lui, el avea să se oprească imediat. Dar dacă trăgea de mâna lui, era posibil să nu mai aibă niciodată o altă șansă de a explora aceste lucruri cu el.

Voia Clarissa să exploreze aceste lucruri cu el?

Da. O, da.

Clarissa îi eliberă încheietura.

Pentru o jumătate de secundă, se temu că ar putea regreta, pentru că ceva misterios și cutezător licări în ochii lui Edwin. Dar înainte să poată reacționa, el îi întoarse capul într-o parte cu mâna liberă, pentru a o putea săruta pe gură peste umăr.

Apoi îi devoră buzele, iar mâna lui o mângâia, iar senzația pe care o simțea Clarissa era atât de uimitoare, încât se trezi *împingându-și* de bunăvoie sânul în palma lui. Cu un geamăt jos, Edwin îi frământă sânul cu atâta pricepere, încât o făcu să simtă impulsuri pe care și le refuzase ani întregi. Erau minunate, fierbinți și excitante, lucruri pe care nu se gândise că le va mai simți vreodată.

Clarissa se întoarse spre el în brațele lui, iar mâna lui Edwin se desprinse de sânul ei, doar pentru a o putea urca pe Clarissa pe măsuța de toaletă.

– Edwin!

– Da, nebunatico? Începu să își croiască drum cu buzele spre valea dintre sânii ei. Vreau să te gust. Îmi dai voie?

– Î-În regulă. Sângele îi vuia prin vene, vrând lucruri, având nevoie de lucruri. Clarissa trăia periculos acum, dar trebuia să știe, trebuia să vadă dacă Edwin avea să insiste și să își croiască drum dincolo de zidurile ei de apărare.

O parte din ea își dorea ca el să o facă. Cealaltă jumătate era îngrozită că avea să o facă.

Cu toate acestea, Clarissa își cufundă mâinile în părul lui, în timp ce Edwin îi eliberă un sân din corset și i-l acoperi cu gura sa.

Seducătorul Mârșav nu făcuse un asemenea lucru – doar îi sfâșiase corsetul. Dar Edwin... o, Dumnezeule! Gura lui mătăsoasă și caldă o explora, sorbind și mângâind până când ea își înfipse degetele în părul lui.

– O... este atât de... de... Scoase un oftat înfiorat.

– Îți place, nu-i așa?

– *Ție* nu?

Edwin râse înăbușit pe sânul ei.

– De parcă trebuie să întrebi. Limba lui îi mângâie sfârcul. Nu poţi să vezi cum uit de mine când sunt cu tine?

Părul lui se revărsă peste mâinile ei asemenea satinului negru în timp ce Clarissa îi ţinu capul lângă pieptul ei.

– Dar de ce? murmură ea. Tu mereu mă... cerţi.

– Doar pentru a-i împiedica pe toţi ceilalţi să își dea seama că te vreau în patul meu. Edwin ridică privirea spre ea, ochii sclipindu-i. Mi-era teamă că toată lumea și-ar putea da seama.

– Nu din motivul ăsta mă cerţi, spuse ea crispată. Nu ești de acord cu firea mea.

– Păi, mă cam scoţi din minţi. Edwin îi tachină ușor sânul cu dinţii, făcând-o să își arcuiască spatele spre el. Și dacă ar fi să ne căsătorim...

– M-ai împușca într-o lună. Sau eu te-aș împușca pe tine.

– Ai face-o? Edwin se îndreptă, urcând cu gura deschisă pe gâtul ei, într-un șir de sărutări fierbinţi. Acum nu mă împuști.

– Nu. Dar acum... faci lucruri obraznice ca să îmi distragi atenţia, icni ea. Mai târziu voi regreta că ţi-am permis.

– Atunci mă voi căsători cu tine. Mâinile lui îi mângâiau celălalt sân peste corsaj. Apoi nu vei mai avea regrete.

– Edwin...

El îi posedă din nou gura pentru a o reduce la tăcere.

Dar mâinile lui erau pretutindeni pe corpul ei, iar Clarissa se simţi din nou mistuită de *acele* sentimente; de data aceasta, panica urcă din stomacul ei asemenea unui val puternic. Era prea mult. Prea mult!

Îl împinse pe Edwin înapoi, apoi alunecă de pe măsuță, înșfăcând o perie de păr între timp, pe care o mânui în faţa ei ca pe o bâtă. Încercă cu disperare să își ridice corsetul cu cealaltă mână.

Privirea lui căzu pe perie.

– Clarissa?

Șocul din vocea lui o trezi la realitate. Dumnezeule, probabil că Edwin o credea nebună.

Clarissa se forţă să coboare peria de păr în timp ce se luptă să își recapete cumpătul. Edwin nu trebuia să intuiască trecutul ei murdar. Putea doar să își închipuie ce ar crede el. Era destul de grav că îi permisese să meargă atât de departe.

Calmându-și respiraţia, Clarissa spuse cu fermitate:

– Nu îţi voi permite să mă distrugi.

„Nu îţi voi permite să mă rănești."

– Să te distrug? Edwin păru deranjat de cuvintele ei, întrucât ochii i se mijiră. Știi, cu siguranță, că nu te-aș distruge *niciodată*. Nu te-aș dezonora niciodată astfel.

Simpla menţiune a onoarei o făcu să dispere. Edwin nu putea înţelege, iar dacă ar fi aflat vreodată adevărul...

– Bărbaţii dezonorează femei în fiecare zi, fără să stea pe gânduri.

– Adevărat. Edwin păși mai aproape de ea, iar Clarissa de-abia își domoli panica. Dar eu nu sunt acel gen de bărbat. Eu nu sunt fratele meu.

Numele lui Samuel îi aminti Clarissei cu cine avea de-a face. Aceasta era Edwin. Era absurdă. Puse peria pe măsuța de toaletă.

Edwin răsuflă adânc.

– Într-adevăr, sunt dispus să mă însor cu tine.

Dispus. Dar nu tocmai dornic.

– Ca să mă protejezi de Durand, spuse ea în timp ce termină să își aranjeze rochia.

Încuviinţând din cap, Edwin spuse:

– Are sens. Suntem prieteni, nu-i așa?

Clarissa înghiţi în sec. Edwin era mereu practic. Erau prieteni, așa că ar trebui să se căsătorească. Pentru că ar „avea sens" și ar fi convenabil.

– Nu pare o fundaţie bună pentru o viaţă împreună.

Edwin se apropie suficient cât să îi poată cuprinde obrazul în palma sa.

– Tot ce îţi cer este să te gândești la asta. Doar gândește-te la opţiunea asta, bine?

Clarissa respira sacadat. Era un talmeș-balmeș de nervi, iar având în vedere fierbinţeala din ochii lui, se temea foarte mult că el ar putea încerca să o sărute din nou. Ea își dorea asta; se temea de asta. Cel mai mult, își făcea griji că ea însăși ar putea face ceva prostesc drept răspuns... cum ar fi să i se dăruiască.

Dar chiar când Edwin se aplecă ușor și precaut spre ea, ușa se deschise.

– Măi, măi, spuse cu asprime contele Durand. Este chiar cuplul proaspăt logodit.

Furia rece care cuprinse chipul lui Edwin o puse pe gânduri pe Clarissa. Apoi el își îmblânzi expresia și se întoarse, luând-o de mână și trăgând-o lângă el, astfel încât să formeze un front unit.

– Ce vrei, Durand? se răsti el.

Francezul îl ignoră pe Edwin și i se adresă Clarissei.

– Am fost trimis de mama dumitale să te caut, Lady Clarissa.

– Mama nu ți-ar încredința niciodată această sarcină dumitale, spuse Clarissa, luptându-se cu greața care o cuprindea.

– Nu credeți? Mă place, să știți.

Înainte ca ea să îl acuze de minciuna pe care știa că o spusese contele, Edwin se mută aproape imperceptibil în fața ei și spuse:

– Lady Margrave este prietenoasă cu toată lumea. Dar nu este nebună.

– Vom veni imediat în lojă, domnule, adăugă Clarissa. Mergeți și spuneți-i acest lucru mamei mele. Dacă într-adevăr v-a trimis să mă căutați.

Buzele contelui se încordară într-o linie aspră.

– Am fost însărcinat să vă însoțesc. Astfel că voi aștepta până veți termina cu Excelența Sa.

– Pe naiba vei aștepta, spuse Edwin. Deja ai provocat destule probleme pentru o seară, dezvăluind prematur vestea noastră.

– Provoc probleme, milady? o întrebă contele pe Clarissa.

Vorbele lui studiate și tărăgănate nu o păcăliră pe Clarissa. Părea exasperat și foarte periculos. Clarissa nu ar pleca singură cu el pentru nimic în lume.

– Știți că da, domnule. Dar, cum am spus mai devreme, ați reușit doar să provocați dezvăluirea unui anunț pe care oricum l-am fi făcut în curând.

Contele își încordă bărbia.

– Tutorele tău nu a aprobat încă această uniune.

– O va face. Edwin este perfect eligibil și, în plus, este cel mai bun prieten al lui Warren. În orice caz, sunt majoră. Nu este nevoie ca Warren să își dea acordul pentru logodna noastră. Ne dorim doar binecuvântarea lui.

Aruncându-i o privire glacială lui Edwin, francezul se încruntă.

– Asta înseamnă că încă intenționați să așteptați întoarcerea lui ca să vă căsătoriți?

– Nu ne-am hotărât, spuse el. Nu că aceasta ar fi treaba dumitale.

– Aș putea să o fac treaba mea, spuse contele Durand.

Stomacul Clarissei se întoarse pe dos.

– Mi-ar plăcea să vă văd încercând, spuse nervos Edwin, furia radiind din el în valuri.

Ca un câine de vânătoare torturând un urs, contele îl provoca în mod intenționat pe Edwin. Clarissa aproape că se aștepta în orice clipă ca Edwin să îi rupă gâtul contelui Durand.

– Destul, spuse ea cu o voioșie forțată în glas, hotărâtă să îi calmeze pe ambii bărbați. Este absurd – voi doi răstindu-vă unul la altul. Mama așteaptă. Ar trebui să ne întoarcem împreună în lojă, înainte să mai pierdem și alte secvențe din spectacol. Trase de brațul lui Edwin. Vino, dragul meu, să mergem!

Era ca și cum ar fi încercat să târască ursul din arenă, furios și cu colții dezgoliți, înainte ca el să aibă șansa de a-și devora hărțuitorul. Pentru o clipă, Clarissa se temu că Edwin ar putea face ceva nechibzuit, cum ar fi să se lupte chiar acolo cu contele, instigând societatea la bârfă.

Apoi, spre imensa ei ușurare, Edwin își relaxă postura.

– Desigur, iubito. Cum dorești tu.

Dar în timp ce se întoarseră toți trei în lojă, prin acele coridoare, Clarissa știu că doar amânase o luptă inevitabilă. Pentru că se temea că Durand intenționa să îl atâțe pe Edwin până când acesta avea să îl ucidă.

Capitolul 11

Durand părăsi loja de îndată ce se întoarseră, slavă Domnului, altfel Edwin l-ar fi aruncat pe ticălos din ea. Din fericire, nu mai văzură nici urmă de conte când părăsiră teatrul.

Edwin spera ca lipsa lui Durand să dureze o vreme, dar nu mai știa ce să creadă despre francez. Niciodată nu văzuse un bărbat atât de hotărât să tortureze o femeie. Trebuia să mai fie și altceva în spatele acestui lucru, în afară de o simplă dorință de a o avea pe Clarissa drept soția sa.

Fără nici o îndoială, orice bărbat ar dori-o, dar să continue după ce Edwin și Clarissa începuseră să se expună public? După ce își anunțaseră logodna? Era un lucru mai mult decât straniu.

Era aproape miezul nopții când trăsura trase în fața casei de la oraș a lui Warren. Edwin îi aruncă o privire fugară Clarissei, simțind cum stomacul i se încordează când văzu cât de nemișcată și de tăcută stătea ea. Treaba asta cu Durand nu mai putea continua.

„Și dacă este tăcută din cauza ta și a acțiunilor tale nechibzuite din cabina aceea?"

Dumnezeule, Edwin nu putea suporta acel gând.

Când ușa se deschise, Edwin coborî pentru a le ajuta și pe cele două femei să coboare și încercă să le ridice stările de spirit. În mod obișnuit, el nu se pricepea să citească femeile, dar chiar și Edwin își putu da seama că Lady Margrave era epuizată. La urma urmei, fusese o noapte lungă.

Până una-alta, fruntea îngândurată a Clarissei și privirea ei absentă îl făceau pe Edwin să vrea să lovească cu pumnul în peretele subțire al trăsurii. Intensitatea acelui sentiment îl neliniști. El nu simțise niciodată impulsuri atât de puternice ca atunci când era în preajma ei. Nu putea fi un lucru bun. Un bărbat ar trebui să fie întotdeauna precaut cu emoțiile puternice. Fără nici o excepție, îl făceau să se comporte urât.

Edwin o ajută pe Lady Margrave să urce treptele, mult prea conștient de faptul că, în urma lor, Clarissa urca alene. El voia să o oprească și să o ia în brațele lui, să o aline până când ea avea să-și recapete starea obișnuită, plină de viață. Era prea târziu ca să facă mai mult decât să le însoțească înăuntru, dar totuși ardea de dorință să termine discuția cu ea, despre o posibilă căsătorie între ei. Edwin nu își putea alunga sentimentul tulburător că ea era într-un pericol mai mare ca niciodată din pricina lui Durand.

Iar sentimentul îi fu confirmat când, de îndată ce intrară în casă, majordomul îl luă deoparte.

– M-ați rugat să fiu cu ochii în patru după francezul acela, milord, și am făcut-o. Este aici.

Furia îl cuprinse pe Edwin.

– În *casă?*

– Nu, în josul străzii, în trăsura sa.

Edwin se încruntă. Probabil că Durand o luase pe alt drum spre casă pentru a aștepta ca ei să se întoarcă. Altfel, l-ar fi văzut pe drumul de întoarcere.

– De cât timp este acolo?

– De o jumătate de oră sau mai mult.

Clarissa veni lângă ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Edwin nu voia să o facă să simtă că nu este în siguranță în propria ei casă. Se putea ocupa de Durand fără să o implice pe ea.

Clarissa îi studie chipul, apoi ridică din umeri.

– Mama vrea să știe dacă ni te vei alătura la un pahar de vin, să sărbătorim înainte să pleci.

Edwin privi spre locul unde stătea Lady Margrave, radioasă.

– Poate altă dată. Trebuie să ajung undeva.

– La ora aceasta? spuse Clarissa.

– Mă întâlnesc mai târziu cu cineva.

Era adevărat, deși acel „cineva" încă nu știa.

– O. Roșind puternic, ea ridică o sprânceană. Habar nu aveam că ești așa o pasăre de noapte, Edwin.

Tonul ei înțepător și presupunerea clară că era vorba de o femeie îl călcau pe nervi, mai ales având în vedere încăpățânarea ei cu privire la căsătoria cu el.

– Din nou, mă văd nevoit să îți amintesc faptul că nu știi totul despre mine. Poate este timpul să vezi dincolo de lungul nasului tău în ceea ce mă privește.

– Sunt convinsă că Edwin merge la clubul său, draga mea, se grăbi să intervină mama ei. Chiar și tatălui tău îi plăcea să parieze în orele matinale ale dimineții din când în când.

La naiba, acum și Lady Margrave făcea presupuneri despre el și caracterul său.

– Nu merg să pariez, Clarissa. Și mă întâlnesc cu un bărbat. Îmi dau seama că vei fi o soție foarte geloasă.

– Deloc, spuse ea pe un ton defensiv.

– Edwin, interveni din nou mama ei. Din moment ce am ratat cina din seara aceasta cu tine, trebuie să vii la cină mâine-seară.

El își dezlipi privirea de la Clarissa și spuse:

– Desigur. Aș fi încântat.

– Și asigură-te că aduci o mașinărie pentru mine, spuse voioasă Clarissa, din moment ce am câștigat pariul.

Aceste cuvinte îl provocară pe Edwin.

– Nu l-ai câștigat.

– Înțelegerea a fost că dacă mă vei certa...

– Lucru pe care nu l-am făcut.

Clarissa îl privi cu ochii mijiți.

– Nu tocmai spuneai ceva cum că „trebuie să văd dincolo de lungul nasului meu" și că voi fi o „soție geloasă"? Mie îmi sună tare mult a critică.

– Asta este absurd, spuse el țâfnos, nerăbdător să plece, după cum prea bine știi.

– Acum mă certi pentru că sunt absurdă.

– Nu spun că *tu* ești absurdă. Spun că remarca ta este absurdă.

– Este același lucru. Clarissa îi atinse sfioasă mâna cu evantaiul ei. Nu îmi spune că încerci să negi pariul nostru.

– Ah, pentru Dumnezeu, nu încerc – începu Edwin, apoi se opri pentru că observă încordarea de pe chipul ei.

Într-o clipă, își dădu seama că acesta era modul în care gestiona Clarissa întotdeauna o situație dificilă. Făcea comentarii înțepătoare. Te provoca. Chiar flirta. Și dacă asta trebuia să facă pentru a-și lua gândul de la Durand, atunci Edwin putea măcar să îi ofere acest lucru.

Își îmblânzi glasul și spuse:

– În regulă. Îmi accept înfrângerea. Îți voi aduce o mașinărie mâine-seară.

Clarissa îl privi bănuitoare, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că el cedase.

– Ar face bine să fie una *drăguță*, dacă binevoiești. Ceva pe care să-l pot pune pe șemineu. Și ceva creat de tine, nu vreuna dintre vechiturile...

– Da, da, nu am uitat, spuse el, stăpânindu-și un zâmbet. Vrei doar ce este mai bun. Ca de obicei.

– O spui de parcă ar fi un defect de caracter, zise Clarissa, pufnind.

– Nu, deloc. Luându-i mâna într-a lui și întorcând-o cu palma în sus, o ridică la buze pentru a-i putea săruta încet, cu grijă, interiorul încheieturii mâinii. Când îi simți pulsul înteţindu-se și o auzi oftând ușor, Edwin șopti: Și eu am preferat întotdeauna cea mai înaltă calitate. La obiecte... și la oameni.

Umbra bruscă ce se așternu peste ochii ei îl dezmetici.

– Știu prea bine acest lucru, spuse Clarissa. Își retrase mâna dintr-a lui. Dar am bănuiala că tu și cu mine avem păreri diferite despre ceea ce considerăm cea mai înaltă calitate la oameni.

Strania afirmație îl derută pe Edwin.

– Mă îndoiesc. Dar putem continua discuția mâine-seară. Văzând-o cum se retrăgea deja de lângă el, Edwin adăugă: Împreună cu planurile despre viitorul nostru.

– Viitorul nostru, repetă ea sec. Ar trebui să fie o discuție interesantă.

Clarissa spusese că avea să se gândească la opțiunea de a se căsători cu el, dar era evident că începea să bată în retragere.

De ce? La naiba, era atrasă de el – Edwin era convins de acest lucru. Nici o femeie nu scotea sunete atât de minunate când era sărutată și mângâiată dacă nu dorea persoana care o săruta și o mângâia.

Dar, totodată, nici o femeie nu îl amenințase vreodată cu o perie de păr. Amintirea acelui gest îl irita din plin. Faptul că se lăsase atât de purtat de val încât să o facă să se teamă de el...

Nu conta. Avea să remedieze situația, cumva. Poate că nu se pricepea să înțeleagă femeile, dar dacă își punea mintea la contribuție, cu siguranță că putea curta una. Iar curtarea Clarissei începea să aibă mai mult sens în lumina problemelor cu Durand. Pur și simplu, va trebui să o convingă și pe ea de acest lucru.

Edwin făcu o plecăciune înaintea celor două femei.

– Noapte bună amândurora și vă mulțumesc pentru că m-ați însoțit la teatru. Ne vom vedea mâine-seară la cină.

Apoi ieși cu pași mari pe ușa din față. Era timpul să se ocupe de contele ăla blestemat.

În clipa în care ieși din casă, observă o trăsură parcată direct în spatele trăsurii sale. În timp ce cobora treptele, ușa trăsurii se deschise, iar Durand ieși.

– Noi doi trebuie să vorbim, spuse francezul.

Edwin se opri la câțiva pași deasupra bărbatului, pe trepte.

– Într-adevăr, trebuie. Dar nu aici. Edwin ridică privirea spre ferestrele casei și se rugă ca nu cumva Clarissa să privească pe fereastră. Într-un loc mai intim.

– Da. Dacă mă vei urma la ambasada Franței, putem discuta chestiunea aceasta ca doi gentlemeni civilizați.

– Acest lucru ar necesita ca tu să fii un gentleman, ceea ce pare puțin probabil.

Durand scutură un gunoi inexistent de pe mâneca sa.

– Fie vorbim aici, fie acolo. Sau poate ar trebui să intrăm în casă și să discutăm cu Lady Clarissa.

Să-l ia naiba pe ticălos.

– Bine. Ne întâlnim la ambasadă.

În ciuda orei târzii, ar trebui să fie un loc relativ sigur, cu gărzile prezente, ca de obicei.

Totuși, când trăsurile traseră în fața clădirii de pe Portland Place, numărul 50, Edwin luă micul pistol pe care îl ținea în trăsura sa pentru protecție în nopți târzii precum aceasta. După ce verifică și se asigură că arma era încărcată, o ascunse în buzunarul mantiei sale. Nu își asuma nici un risc cu Durand.

Ceasul era aproape unu noaptea când el și francezul intrară în ambasadă. Deși gărzile părură surprinse să îl vadă pe însărcinatul cu afaceri atât de târziu acolo, doar schimbară câteva cuvinte cu el înainte de a le permite lui Durand și oaspetelui său să intre.

Durand îl conduse pe Edwin într-un birou, probabil cel pe care îl folosea cât timp era ambasador în Franța. Deschizând o cutie, Durand îi oferi un trabuc, pe care Edwin îl refuză. Nu voia să fumeze, să mănânce sau să bea cu acest bărbat. Voia doar să îl scoată din viața Clarissei.

După ce își aprinse un trabuc, Durand pufăi un moment.

– Ia loc!

– Prefer să rămân în picioare. Nu va dura mult.

– Cum dorești. Contele se sprijini de masă. Trebuie să discutăm despre Lady Clarissa.

– Într-adevăr. Iar eu voi simplifica discuția. Ea este logodnica mea. Vreau să încetezi să o mai bați la cap.

– Nu o bat la cap. Pur și simplu îi amintesc cât de potriviți suntem unul pentru celălalt.

Edwin îl țintui cu privirea.

– Ei nu îi place prea mult aluzia dumitale. Nici mie. Așa că nu vreau să te mai văd vreodată prin preajma ei.

– Altfel ce vei face? Durand ridică o sprânceană. În postura mea, sunt imun la orice încercare de a-mi împiedica acțiunile. După cum sunt convins că știi.

– Nimeni nu este complet imun, nici măcar tu.

Contele îi zâmbi compătimitor.

– Ai fi surprins. Franța fierbe acum. Nimeni de acolo nu se va preocupa pentru acuzațiile frivole ale unei tinere femei care este în mod foarte respectuos curtată de un nobil de statura mea.

– Respectuos? Așa numești tu faptul că o urmărești la fiecare pas, că o acostezi neîncetat, că îi spionezi casa?

– Mi-ar plăcea să te văd încercând să repeți aceste acuzații și față de alții. Ar spune că exagerezi. Că sunt un diplomat foarte respectat, care nu ar avea nici un motiv să supere o domniță. Că vorbele tale sunt aberațiile unui lord britanic gelos, căruia îi este greu să își asigure locul printre pețitorii ei.

Edwin scrâșni din dinți.

– Să spună ce vor. Am suficientă influență cât să îmi fac glasul auzit.

– Nu suficientă cât să nu ți-o pot distruge. Durand suflă un nor de fum. Tot ce trebuie să fac este să dezvălui secretele tatălui tău.

Acele cuvinte trimiseră un fior tulburător în stomacul lui Edwin.

– Tatăl meu nu a avut secrete.

Nici unul de prea mare importanță, cel puțin.

Da, tatăl lui fusese un membru al unui club privat unde se consuma opiu, lucru pe care Edwin îl descoperise când fusese forțat să dea de urma tatălui său după moartea mamei lui. Dar asta se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani, timp în care se perindaseră câțiva ambasadori francezi. Era imposibil ca Durand să știe ceva despre acest lucru. Și chiar de-ar fi știut, tatăl lui era mort de ceva timp. Nu ar conta pentru nimeni că bărbatul se bucurase ocazional de câte o pipă cu opiu.

Contele se ridică de pe marginea mesei și merse lângă un dulap.

– Nu-mi spune că nu știai nimic despre acțiunile tatălui tău din timpul războiului.

Din *războiul*?

– Ce acțiuni? întrebă nonșalant Edwin. Mandatul lui în Parlament? Pariurile ocazionale? Prezența lui la teatru?

– Vorbesc despre faptul că tatăl tău a fost spion de partea Franței.

Acuzația îl izbi pe Edwin ca un baros. Ce naiba? Durand era nebun. Sigur, stră-străbunica lui fusese franțuzoaică, iar familia lui avusese niște rude îndepărtate în Paris, dar tatăl său fusese un englez desăvârșit. Nu și-ar fi trădat niciodată țara.

– Asta este o minciună sfruntată, spuse calm Edwin. Dar una inteligentă, din moment ce știi că nu există o cale de a-ți afirma sau infirma spusele.

Licărul sălbatic din ochii lui Durand trimise un fior înghețat pe spatele lui Edwin.

– Ah, dar există. Durand descuie dulapul și deschise ultimul sertar, cotrobăind prin el până găsi un dosar, apoi i-l întinse lui Edwin și închise sertarul.

Edwin privi lung dosarul pentru un moment, inima bubuindu-i în piept. Dumnezeule, cum era posibil? Tatăl lui nu fusese niciodată prea apropiat de familia lui, dar Edwin presupusese întotdeauna că asta era din cauză că era o persoană rece, incapabilă să nutrească afecțiune. Sau din pricina dezintegrării lente și groaznice a căsniciei lui.

Nu asta. Lui Edwin nu îi venea să creadă. Nu avea de gând să creadă.

– Deschide dosarul, spuse Durand, sprijinindu-se de dulap. Și în caz că îți trece prin cap să arunci documentele în focul de acolo, ar trebui să știi că acelea reprezintă doar o parte din rapoartele tatălui tău.

Rapoarte. O, Dumnezeule! Cu un sentiment groaznic de teamă, Edwin deschise dosarul și găsi înăuntru, scrise de mâna tatălui său, pagini întregi de notițe. Își înăbuși panica și începu să le urmărească sistematic cu privirea.

Cu cât citea mai mult, cu atât i se învolbura mai mult stomacul. Fiecare raport începea cu o scrisoare către un francez pe nume Aubert și conținea notițe cu informații detaliate pe care tatăl lui le culesese la clubul de opiu.

Aparent, anumiți ofițeri britanici de marină și armată se desfătaseră din când în când cu practica stranie, chinezească, de a fuma opiu. Cu acele ocazii, lăsau să le scape frânturi despre strategiile de război din Franța și din Peninsulă. Tatăl lui le pusese cap la cap în aceste rapoarte.

Erau hărți desenate grosolan, schițe ale mișcărilor de trupe, bârfe despre unde intenționa Wellington să lovească în continuare. Într-adevăr, erau niște documente incriminatoare.

Nu, cum de era posibil?

– De unde ai luat astea? vru să știe Edwin.

Durand ridică din umeri.

– Sunt în dosarele noastre de ani întregi. Spionul nostru Aubert le-a predat ambasadei după război, iar noi le-am păstrat, în caz că aveam nevoie și de altceva de la tatăl tău.

– Cu alte cuvinte, aveați nevoie de ceva cu care să îl șantajați, spuse răspicat Edwin.

Mirosul acru al fumului de trabuc se învolbură între ei în timp ce Durand pufăi din nou.

– Sau pe fiul său.

Sângele lui Edwin îngheță.

– Ce naiba înseamnă asta?

Durand scutură scrumul trabucului.

– Tot ce trebuie să fac este să trimit aceste documente presei, iar tu vei fi distrus în societate.

– Nu ai îndrăzni. Edwin se luptă să își ascundă clocotul interior. Cu toate discuțiile despre o altă revoluție pentru a-l detrona

pe Charles al X-lea, superiorii tăi au treabă până peste cap. Nu vor aprecia că tu zgândărești un cuib de viespi în Anglia.

– Ce cuib de viespi? Doar aș garanta că poziția ta în societate va scădea undeva mai jos de cea de servitor. Mai ales după tot scandalul generat de condamnarea fratelui tău. Poate că recenta căsătorie a surorii tale a mai spălat puțin numele familiei, dar aceste secrete l-ar distruge definitiv.

Cumva, Edwin reuși să ridice din umeri.

– Asta ar însemna doar că nu va mai trebui să am de-a face cu indivizi ca tine.

– Ah, dar nu vei fi singur în această pierdere a influenței tale, nu-i așa? Cu un zâmbet sinistru, Durand plecă de lângă dulap. Cum crezi că ar reacționa Lady Clarissa dacă asocierea ei cu tine ar transforma-o și pe ea într-o paria a societății?

Blestemat să fie ticălosul. Edwin *știa* cum ar reacționa Clarissa. Poate că nu i-ar păsa că tatăl lui fusese spion, dar, cu siguranță, nu i-ar plăcea deloc să părăsească înalta societate. Să nu mai poată merge la petreceri și să nu mai fie frumoasa balului.

Durand își prezentă argumentul cu o eficiență nemiloasă.

– Crezi că ar lua în considerare să se mărite cu tine dacă ar exista o șansă ca acest lucru să însemne că va suferi în singurătate cu tine pentru restul vieții tale? Îi pasă atât de mult de tine?

Edwin se temea că știa răspunsul la acea întrebare, iar o furie incontrolabilă se aprinse înăuntrul său.

– Relația mea cu logodnica mea nu este treaba ta. Și da, ar sta lângă mine. Pentru că, spre deosebire de tine, Clarissa are un caracter de nădejde.

– Nu aș fi atât de sigur de asta, spuse Durand.

Remarca vicleană nu reuși decât să aţâțe în continuare furia lui Edwin. Cu un mârâit, Edwin își aduse fața foarte aproape de a contelui.

– Dacă insinuezi ceva jignitor despre logodnica mea...

– Nu. Chipul lui Durand se întunecă. Deși nu este femeia care crezi tu că este.

– Pentru că nu vrea să se mărite cu *tine*? Asta doar îi dovedește inteligența și bunul-simț.

Durand se încordă. După ce își stinse trabucul într-o scrumieră din argint, luă dosarul din mâinile încleștate ale lui Edwin.

– Ai grijă, Blakeborough. Dacă mă mai provoci, s-ar putea să trimit asta presei doar de amorul distracției.

– Dă-i drumul! Apoi am putea intra împreună în gura bârfitoare a lumii. Nu ești singurul care poate împrăștia eficient calomnii.

Privirea glacială a lui Durand ar fi putut îngheța focul.

– Te-ai gândit că *te-aș* putea implica în activitățile tatălui tău? Câți ani aveai pe atunci, optsprezece, nouăsprezece? Nu erai prea tânăr ca să îl ajuți pe tatăl tău să spioneze.

– Nu există nici o fărâmă de dovadă că aș fi avut vreo legătură cu asta, îl sfidă Edwin. Eram plecat la universitate.

– Nu tot timpul. Și sigur erai destul de mare cât să îl însoțești la acel club privat pentru consumatorii de opiu.

Brusc, lui Edwin îi fu greu să respire. În ultimul an nu fusese la universitate. Stătuse la căpătâiul mamei lui în ultimele ei clipe. Și vizitase *o dată* clubul acela. Dacă cineva și-ar aminti, ar interpreta greșit că...

– De ce faci asta?

– O vreau pe Lady Clarissa. Am revendicat-o cu mult înainte ca tu să începi să o curtezi. Știu că nu o iubești și mă îndoiesc că ea te iubește. Vă purtați mai mult ca niște prieteni decât ca niște posibili soți.

Ce păcat că Durand nu intrase peste ei în toiul acelor mângâieri nechibzuite mai devreme, deși probabil că ticălosul ar fi găsit o cale să le folosească împotriva lor.

– Dacă vrei, continuă să îți spui în sinea ta că logodna noastră nu înseamnă nimic, dar nu va schimba adevărul.

– *Adevărul* este că i-aș putea arăta dosarul lui Lady Clarissa. Nu este nevoie să îl fac public. Îndrăznesc să spun că ar fi suficient să o facă să refuze să fie soția ta.

Având în vedere că Edwin nici măcar nu reușise să o facă să fie de acord să se mărite cu el, probabil că ar face-o.

– La asta te referi prin șantaj? Intenționezi să dai în vileag în fața ei secretele tatălui meu, dacă nu fac ce dorești tu.

– Exact. Vreau să o eliberezi pe Lady Clarissa.

Edwin îl privi cu gura căscată.

– Jumătate din societate a auzit deja că suntem logodiți. Dacă ar fi să rup logodna, aș distruge-o.

– Întocmai. Ochii lui întunecați, de culoarea apei schimbătoare, licăriră. Ea nu va mai avea încotro să o apuce, nici o șansă de a se mai căsători cu altcineva în afară de mine. Recunoaște – te-ai logodit cu ea doar pentru că Knightford este prietenul tău. Dar inima ta nu este logodită. A mea este.

– Lasă-mi-o mie și o voi acoperi cu bijuterii, influență și cu toată atenția de care o femeie ca ea are nevoie. Apoi voi distruge rapoartele tatălui tău, le voi arde în fața ta. Nu va mai trebui să îți faci niciodată griji că va afla cineva adevărul. Dar dacă nu faci cum spun eu...

Durand își lăsă cuvintele în aer, cu o înfloritură teatrală demnă de un răufăcător dintr-o piesă de teatru. Sângele lui Edwin îi îngheță în vene. Toată treaba asta nu avea nici o noimă. De ce era ticălosul ăsta atât de hotărât să o facă pe Clarissa soția lui? Fără îndoială, căuta vreun avantaj de pe urma căsătoriei cu ea, dar Edwin nu își putea da deloc seama care era acela. Din postura de înalt diplomat, Durand putea avea orice femeie dorea. Fascinația aceasta față de o femeie care nu avea nici un interes față de el era nefirească.

„Nu mai nefirească decât a ta."

Nu era adevărat. Edwin nu ar vrea niciodată să o câștige pe Clarissa făcând-o de rușine. Iar faptul că Durand s-ar preta la așa ceva îi dădu fiori reci lui Edwin, iar și iar. Aproape că se gândi să îl împuște pe ticălos pe loc.

Dar din moment ce gărzile știau de prezența lui Edwin, nu ar putea scăpa basma curată. Ar fi judecat și spânzurat, aproape sigur. Și asta ar afecta-o pe Clarissa.

Și nu doar pe ea. Ar expune-o pe sora lui în fața altui scandal, unul mai grav decât orice ar fi provocat afurisitul ăla de frate mai mic al lor. Yvette era în sfârșit fericită; Edwin refuza să distrugă fericirea ei și a proaspătului ei soț.

În plus, mai exista o soluție la această dilemă, una care ar curma de la rădăcină toate intrigile lui Durand. Dar Edwin avea nevoie de timp pentru a-și pune planul la punct. Așadar, oricât de mult și-ar fi dorit să îi arunce amenințările înapoi în față contelui, trebuia să fie precaut.

– Am nevoie de câteva zile ca să mă gândesc la asta. Edwin aproape se înecă din pricina minciunii. Deși era una necesară, el ura să sugereze că s-ar gândi vreodată să capituleze.

Privirea lui Durand se concentră asupra lui Edwin.

– De ce?

Edwin ridică din umeri.

– Ar trebui să fie evident. Dacă îmi retrag oferta făcută Clarissei, ea ar putea – și probabil că o va face – să mă acuze de încălcarea contractului. Așadar, trebuie să mă consult cu avocatul meu în legătură cu posibilele consecințe ale unei asemenea acuzații și cât m-ar costa financiar.

– Totodată, trebuie să mă gândesc care dintre scandaluri ar face mai mult rău familiei mele – dezvăluirea secretelor tatălui meu sau bruscul refuz de a mă căsători cu o femeie pe care am prezentat-o ca fiind logodnica mea în public. Apoi mai este și chestiunea...

– Ajunge. Am înțeles. Durand îl studie îndeaproape. Chiar ești un bărbat calculat uneori, Blakeborough. Eu te amenințţ că ţi-o iau pe Lady Clarissa, iar tu te gândești doar la cum îți va afecta buzunarul.

Dacă Durand credea acest lucru, atunci măcar Edwin reușea să își ascundă adevăratele sentimentele.

– Îmi place să cred că sunt practic. Așa cum spuneai, eu și Clarissa nu suntem îndrăgostiţi, dar asta nu înseamnă că nu sunt conștient de ce efect ar putea avea asupra vieţii mele dacă aș ceda în fața cererilor tale.

Contele păru să se gândească la acest aspect.

– Bine. Îţi dau două zile. Dar aștept decizia ta până la sfârșitul zilei de poimâine.

– Mulţumesc. Edwin adoptă tonul plictisit specific unui lord de rangul lui. Acum, din moment ce conversaţia asta a devenit plictisitoare, te las cu trabucurile tale.

– Presupun că găsești singur drumul, spuse Durand.

Încuviințând aproape imperceptibil din cap, Edwin ieși calm din încăpere.

Dar pe dinăuntru clocotea. Era tot ce putea să facă pentru a-și stăpâni furia până când avea să ajungă în siguranța trăsurii lui și departe de acolo. Tatăl său, un spion al francezilor. Simplul gând îi răscoli stomacul.

Deși asta explica multe lucruri. De ce tatăl lui fusese întotdeauna atât de distant față de familia lui. De ce, când mama era pe moarte, el își continuase călătoriile la Londra. Și de ce Edwin nu observase niciodată vreun semn de amețeală de la opiu de puținele ori când tatăl lui *era* acasă. Oare folosise vreodată opiu? Sau doar mergea la acel club pentru stăpânii lui francezi?

Alt lucru pe care nu îl înțelegea el era de ce. Ce l-ar fi putut face pe tatăl său să vrea să se implice în asemenea afaceri? Simpatie pentru rudele lui franceze? Nu părea o explicaţie plauzibilă.

Dar era evident că acele documente fuseseră scrise de tatăl său. Nu era vorba doar de scrisul lui, ci și de felul lui de a vorbi, de a folosi anumite cuvinte. Iar Edwin nu îndrăznea să ceară sfatul nimănui, de teamă ca vestea să nu se afle și numele familiei lui să fie târât în noroi.

Exista o singură cale de a ieși din această situație. Clarissei nu avea să-i placă, dar el trebuia să facă tot posibilul să o convingă să se mărite cu el prin permis special, înainte de următoarea întâlnire a lui Edwin cu Durand. Fără să îi spună exact ce aflase Durand despre tatăl lui, desigur. Era destul de speriată de gândul de a se căsători cu el; dacă ar ști că exista chiar și o mică șansă ca ea să fie exclusă din societate, ar lua atitudine.

Trebuia să se ocupe rapid de chestiunea aceasta. Chiar dacă Durand mergea la cacealma cu amenințările sale de a dezvălui faptele tatălui lui, simplul fapt că era atât de hotărât să se însoare cu Clarissa era motiv de panică. Francezul ar putea chiar să o răpească. Mulți bărbați recurgeau la acest gest cu moștenitoarele.

Dar nu sub supravegherea lui Edwin. Avea să se asigure că Durand ajunge în ștreang înainte ca ticălosul să se atingă de vreun fir de păr din capul ei.

Capitolul 12

La scurt timp după apusul soarelui în acea zi, prea devreme ca să se îmbrace pentru cină și prea târziu pentru un pui de somn, Clarissa lenevea în camera ei. Oare ar trebui să poarte pelerina din dantelă sau fișiul din tul cu rochia ei de seară? Era puțin probabil ca lui Edwin să îi pese, oricum. Atâta vreme cât ținuta ei era prezentabilă, probabil că el nici nu avea să observe măcar.

Nu, *el* observa doar când pieptul ei era pe jumătate dezgolit.

Clarissa mîji ochii. Prea bine, fără pelerină și fără fișiu. Pentru că astă-seară voia să îl facă să o observe – să îl facă să o vadă așa cum era, cu toate defectele ei. Să îl facă să înțeleagă că ea nu era genul de femeie cu care el voia să se căsătorească.

Deși această strategie nu funcționase cu o noapte în urmă. Ținuta ei îl excitase, ceva la care nu s-ar fi așteptat niciodată de la cumpătatul Edwin. Iar dacă ea își etala pieptul în fața lui, el ar putea-o privi cu acea privire pătrunzătoare care o făcea să tremure, apoi Clarissa și-ar uita scopul. Care era acela de a refuza amabil, dar ferm, să se mărite cu el.

Da – acesta era planul ei și trebuia să se țină de el, indiferent cât ar protesta Edwin prin bombănelile acelea atrăgătoare, care negau

pe jumătate orice ar fi spus. Chiar dacă Edwin ar lua-o deoparte, în privat, și i-ar oferi unul dintre săruturile lui seducătoare, care continuau la nesfârșit. Chiar dacă mama, în toată naivitatea ei, îi lăsa din nou singuri, iar el încerca să își croiască drum cu sărutări în...

Fișiu. În mod sigur, avea să poarte fișiu. Și dacă tot era la acest capitol, poate și o armură drăguță ca să îl împiedice să fie tentat, iar pe ea să cedeze.

Un zăngănit se auzi lângă ușile franțuzești care dădeau în balconul ei. Ce Dumnezeu? Încă un zăngănit. Apoi încă unul.

Ieșind grăbită pe balcon, privi în grădina de dedesubt, care era vag luminată de felinarele cu gaz de la grajdurile din spate. Și acolo, îmbrăcat mult prea neceremonios pentru cină, era Edwin.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Ce crezi că faci?

– Trebuie să îți vorbesc între patru ochi. Acum. Este urgent.

– Atunci vino la ușa din față ca o persoană civilizată și cere să vorbești cu mine.

– Nu pot. Nu vreau ca mama ta să fie implicată. Nici măcar nu vreau ca servitorii să știe că am fost aici. Coboară. Putem vorbi în grădină.

Singuri în grădină? Puțin probabil. Simpla idee îi trimise un fior pe spate.

– Nu fi ridicol! Sunt în halat, spuse ea, întorcându-se spre ușă. Întoarce-te la cină – este destul de curând, vom vorbi atunci.

– Prea bine. Atunci va trebui să urc eu.

Poftim? Clarissa se întoarse grăbită pe balcon, exact la timp pentru a-l vedea escaladând fagul înalt și subțire, care se înălța mult prea departe de balconul ei pentru a-i fi de folos lui Edwin.

– Edwin! rosti ea printre dinții încleștați. Ești nebun? Nu îți va susține greutatea.

El o ignoră și continuă să se cațere.

Clarissa îl privea cu inima palpitând.

– Ce ai de gând să faci? Să sari prin aer? Este prea departe de balcon!

Dacă ea ar fi dat un semnal de alarmă, asta ar pune capăt situației... dar ceva o făcu să ezite. Curiozitate? Expresia lui de o hotărâre sobră? Îngrijorarea ei că, dacă cineva ar ieși afară, i-ar distrage atenția, iar el ar cădea?

– Edwin, șopti ea când el ajunse la nivelul balconului. Of, ai grijă! Nici să nu te *gândești* să sari.

Deja o bântuiau imagini cu trupul lui frânt pe aleea pavată din grădină. Dar, în mod curios, Edwin continuă să urce. Copacul începu să se plece sub greutatea lui, iar el se aplecă spre partea mai apropiată de balconul ei. Când copacul se plecă și mai mult, Clarissa fu nevoită să își stăpânească un țipăt.

Apoi copacul se plecă suficient cât să îl aducă pe Edwin chiar în fața ei.

Când el eliberă vârful copacului, trunchiul se îndreptă imediat. Apoi Edwin își scutură mâinile și pantalonii de praf, de parcă s-ar fi cățărat în balcoane cu atâta îndemânare în fiecare zi.

Clarissei îi venea să îl strângă de gât.

– Ești nebun? Puteai să te omori!

Edwin clipi.

– Prostii! Știam exact ce fac. Am calculat circumferința și înălțimea copacului în raport cu greutatea mea și forța gravitațională și m-am gândit că o să fie bine.

– Te-ai gândit! Clarissa îl împunse cu mâna în piept. Dacă te-ai fi gândit greșit, ți-ai fi rupt gâtul!

El o apucă de mână, ochii lui licărind în lumina palidă a lumânării din cameră.

– Ți-ai făcut griji pentru mine.

– Firește că mi-am făcut griji pentru tine!

– Atunci ar fi trebuit să cobori, spuse el nonșalant.

– Aș fi coborât dacă aș fi știut că te-ai transformat peste noapte într-un neghiob nesăbuit.

Edwin își încleștă degetele pe mâna ei.

– Am fost și eu copil cândva, să știi. Învățăm să ne cățărăm în copaci încă de la cea mai fragedă vârstă. Edwin încercă să o tragă aproape de el. Am fost în siguranță. Serios.

Clarissa își smuci mâna, eliberându-se, inima încă bubuindu-i în piept, și intră înapoi în cameră. Edwin cățărându-se în copaci. Cine-ar fi crezut?

În timp ce el o urmă în încăpere, ea se răsti:

– Deci spune-mi. Ce era atât de important încât trebuia să îți riști viața ca să îmi vorbești?

– Durand a fost aici noaptea trecută.

Răspunsul lui o opri în loc. Simțind cum gâtul i se încordează, Clarissa se întoarse brusc spre Edwin.

– Ce vrei să spui?

– În josul străzii. Supraveghea casa. Seriozitatea înverșunată din glasul lui confirmă că Edwin spunea adevărul. L-am înfruntat, iar el mi-a dat un ultimatum.

Stomacul Clarissei începu să se agite.

– Ce fel de ultimatum?

Bărbia lui Edwin se încordă.

– Fie anulez logodna noastră până mâine-seară, fie el va dezvălui niște secrete neliniștitoare despre familia mea.

– Ce secrete?

– Aș prefera să nu spun. Dar ne-ar distruge onoarea în societate atât mie, cât și lui Yvette. Am fi proscriși.

Yvette? Avea de-a face cu Yvette? Și cu el, de asemenea. O, nu!

– Dacă s-ar întâmpla acest lucru, nu ai mai putea să îți găsești o soție, șopti ea.

– Exact.

Un nod greoi se formă în gâtul ei. Clarissa se gândi să insiste ca Edwin să îi dezvăluie cu ce secrete îl avea contele Durand la mână, dar dacă Edwin era atât de panicat din pricina asta, trebuia să fie de rău. Ceea ce însemna că nu ar vorbi cu ea despre ele. El nu îi dezvăluia niciodată asemenea lucruri ei. Clarissa nici nu ar fi știut cât de nepăsător fusese tatăl lui Edwin față de familia sa dacă Yvette nu i-ar fi spus.

Edwin nu era tipul de bărbat care să se destăinuie cuiva în ceea ce privește trecutul său, nici măcar unei femei cu care se gândea să se căsătorească.

Și probabil că nu ar schimba cu nimic lucrurile dacă ea ar ști.

– Păi, atunci, se pare că nu ai de ales. Clarissa înghiți în sec. Trebuie să pui capăt logodnei noastre. Sau, și mai bine, te părăsesc eu. Sincer, nu am avut niciodată intenția să mă mărit cu nimeni...

– Nu mă asculți, Clarissa. Venind mai aproape de ea, Edwin o fixă cu o privire sumbră. Vrea ca eu să rup logodna pentru că vrea ca tu să nu ai nici o altă posibilitate decât să te căsătorești cu el.

– Este absurd, spuse ea, deși un fior de teamă se strecură pe spatele ei. Întotdeauna am altă posibilitate. Pur și simplu, te voi părăsi. Va complica lucrurile pentru tine, știu, și îmi pare foarte rău pentru asta, dar măcar...

– Asta nu va funcționa, la naiba! Nu înțelegi? Nu are de gând să îți dea de ales! *Stătea la pândă lângă casa ta chiar noaptea trecută.* Este obsedat să te facă soția lui. Dacă vei continua să îl refuzi, într-o

zi te va răpi, pur și simplu, și te va duce în Gretna Green[1]. Sau mai rău, în Franța. Și chiar ar putea scăpa basma curată cu asta. Diplomații sunt imuni la toate acuzațiile, cu excepția celei de crimă.

Treptat, Clarissa înțelegea motivul urgenței lui Edwin, simțind, totodată, și o furie aprigă pentru Durand.

– Dar *de ce* este obsedat, la naiba? De ce mă vrea? Nu îl înțeleg!

– Ești o femeie frumoasă, plină de viață și de bună dispoziție. Cine nu te-ar vrea?

Fermecătoarele cuvinte o luară prin surprindere. Nu îi stătea deloc în fire lui Edwin să vorbească astfel, lucru care îi dădu Clarissei de bănuit.

– Nu este momentul să îți testezi nou descoperita abilitate de a face complimente. Există o mulțime de femei ca mine.

– Nu atât de multe pe cât ai crede. Ferindu-și privirea, Edwin își frecă ceafa. Dar trebuie să recunosc că obsesia lui depășește orice limită. Pot doar să presupun că, însurându-se cu tine, speră să câștige accesul la ceva ce își dorește.

– Cum ar fi?

Edwin pufni nervos.

– La naiba, nu știu. Aș vrea să fi știut. Poate că Warren se înșală în privința averii lui. Poate că a pierdut-o la jocurile de noroc.

– Dacă este vorba doar de bani, există o mulțime de alte moștenitoare care ar fi fericite cu un conte francez pe cale să obțină succesul ca diplomat. De ce ar insista să se însoare cu o femeie care, evident, îl detestă?

– Nu pare să te creadă.

– Atunci, este orb, surd și prost, spuse ea cu îndârjire.

– Sau nu îi pasă de ceea ce simți tu. Chiar în momentul acesta, nu prea contează care sunt motivele lui. Nu schimbă faptul că ne-a prins pe amândoi în capcană.

– Pe tine nu. Clarissa se așeză posomorâtă pe pat. Era sătulă de Durand, de suișuri și de coborâșuri, era sătulă să tot fie sigură că scăpase de el, doar pentru ca francezul să apară din nou în calea ei. Trebuie să îți protejezi familia și să îi accepți târgul. Eu te voi părăsi, iar eu și mama nu vom mai părăsi casa până nu se va întoarce Warren. Apoi el se va putea ocupa de Durand.

---

[1] Un sat în sudul Scoției, recunoscut ca fiind o destinație pentru căsătorii făcute fără voia părinților între îndrăgostiți fugari (n.tr.)

– Așa cum s-a ocupat până acum? Chipul lui Edwin se întunecă. Știi al naibii de bine că este posibil ca Warren să lipsească săptămâni întregi. *Nu* te las singură, ca să fii răpită de ticălosul ăla.

– Atunci, ce propui, mai exact? Ca el să vă târască pe tine și pe sora ta – și pe proaspătul ei soț – printr-un alt scandal în timp ce tu ai grijă de toate, într-un mod foarte nobil, până la întoarcerea lui Warren?

– Nu. Am un alt plan. Edwin merse lângă ușa balconului și privi afară. Noi doi ar trebui să ne căsătorim imediat. Mâine-dimineață, la prima oră. Deja am obținut un permis special, așa că voi veni să te iau cu trăsura mâine-dimineață și mergem direct la biserică. Mama ta ne-a mai permis și înainte să mergem însoțiți doar de pajul meu în faeton, așa că va fi în regulă. Nici măcar nu este nevoie să o implicăm în asta, din moment ce tu ești majoră și nu ai nevoie de permisiunea dumneaei. Deja am vorbit cu preotul meu paroh...

– Stai, stai, oprește-te! Clarissa sări în picioare de pe pat. Să ne căsătorim? Și cum îl împiedică acest lucru pe Durand să dezvăluie secretele familiei tale?

Edwin se întoarse spre ea, umbrele din încăpere înăsprindu-i trăsăturile feței.

– De îndată ce ne vom căsători, iar el va pierde orice șansă de a pune mâna pe tine, își va fi pierdut arma. Divorțul este aproape imposibil de obținut, chiar și pentru un bărbat cu statutul meu, așa că el nu te va putea face soția lui. Acest lucru nu îi va mai lăsa nici un motiv să dezvăluie secretele familiei mele, cu excepția unei crize de ciudă, din moment ce nu îl va ajuta să își atingă scopul inițial. Nici măcar Durand nu este atât de prost cât să își riște propria carieră în diplomație pentru a împrăștia calomnii despre un conte britanic, doar pentru a-și vărsa furia.

Dumnezeule! Ce plan!

– Nu sunt atât de convinsă de acest lucru. Atâta vreme cât nu știm de ce el este...

– Nu mă pripesc, dacă la asta te gândești.

– Cred că ești de-a dreptul nebun.

Edwin băgă mâna în buzunarul redingotei sale și scoase un mănunchi împăturit de hârtii.

– L-am rugat pe avocatul meu să redacteze un acord de căsătorie în dimineața aceasta. Punând hârtiile pe pat, Edwin adăugă: Cred că ți se va părea mai mult decât generos, dar uită-te peste el în noaptea asta. Dacă nu vei fi de acord cu termenii, putem merge la biroul lui

dis-de-dimineață ca să îi poți dicta orice schimbări dorești înainte de a merge la biserică.

Deși Clarissa era flatată că Edwin avea încredere în ea în privința unor documente legale – majoritatea bărbaților nu ar crede că o femeie ar fi în stare, măcar, să le citească în mod corect –, totul se mișca prea repede.

– Edwin...

– Dacă *vrei* să o implici pe mama ta, înțeleg – dar știm că nu este prea pricepută la a ține secrete, iar Durand nu trebuie să știe până nu vom fi deja căsătoriți.

– Nu îmi pasă dacă mama este implicată, dar...

– Căsnicia noastră nu trebuie să fie una tipică, să știi. Gâtul i se mișca în mod convulsiv în timp ce vorbea. Dacă preferi să locuim separat, putem face asta de îndată ce ne asigurăm că Durand nu mai reprezintă o problemă.

– Lucru care ți-ar îngreuna puțin scopul de a concepe un moștenitor, iar eu nu...

– Evident, aș prefera să avem copii și să îi creștem împreună, ca soț și soție, dar dacă ție nu îți convine...

– La naiba, Edwin, destul! Clarissa îi strânse mâinile într-ale sale. Ce nu îmi convine este că tu renunți la viața ta ca să mă protejezi.

El căscă ochii mari.

– Nu fac asta. Știi că îmi doream de mult o soție.

– Dar sunt convinsă că ai prefera să îți alegi tu însuți una. Nu să fii forțat de un nebun.

– Nu m-a forțat să mă căsătoresc cu tine. A *încercat* să mă forțeze să *nu* mă căsătoresc cu tine. Eu sunt cel care a venit cu ideea să ne căsătorim imediat. Eram treaz când am luat decizia, așa că nu trebuie să îți faci griji în această privință.

Ridicându-i mâinile la buze, Edwin i le sărută pe rând cu acea precauție lentă care îi făcea mereu sângele să clocotească, fără excepție. Apoi adăugă într-o șoaptă guturală:

– Și trebuie să recunoști că suntem atrași unul de celălalt.

Având în vedere bătăile sălbatice ale inimii ei în acel moment, Clarissa nu putea nega acel lucru. Dar asta nu schimba nimic.

– Nu asta este ideea. Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine, lucruri care nu ți-ar plăcea, lucruri care...

– Nu vreau să te las pe mâinile *ticălosului!* Clarissa tresări, astfel că Edwin coborî tonul. Nu voi sta deoparte, cu mâinile în sân, în timp

ce el încearcă să îți distrugă viața. Iar dacă vom fi căsătoriți, nu va acționa – sunt convins de acest lucru.

– Crezi că merge la cacealma. Văd asta. Dar dacă nu este o cacealma?

– Atunci vei fi obligată să înduri și tu scandalul împreună cu noi, dar, sincer, nu cred că se va ajunge acolo. Și, cel puțin, tot te voi putea proteja de încercarea lui de a pune mâna pe tine. Îl putem înfrunta împreună, ca soț și soție.

Soț și soție. Inima Clarissei se zvârcoli în piept. Când Edwin se purta nobil, ei îi venea să îl strângă în brațe și să îl sărute la nesfârșit. Dar el nu avea să rămână nobil. Nu de îndată ce avea să afle despre trecutul ei.

– Nu este drept față de tine, spuse ea. Să te fac să riști un scandal pentru toată familia ta ca să mă protejezi pe mine. Nu îți pot cere să faci acest lucru.

– Nu îmi ceri tu. Mă ofer eu. Nu este același lucru. Edwin îi cercetă chipul. Putem avea o viață decentă împreună, să știi. O putem scoate la capăt. Și dacă vom fi nefericiți, putem avea locuințe separate. Conacul Margrave este deja lângă proprietatea mea. Ai putea merge acolo, i-ai putea crește pe copiii noștri acolo. Atât timp cât aș face și eu parte din viețile lor, aș fi mulțumit.

– Mulțumit? Meriți mai mult de atât, Edwin.

El scutură din cap.

– Nu sunt un bărbat romantic, Clarissa. Nu am luat niciodată iubirea în calcul. Atâta vreme cât am un partener – de preferat unul care să nu fie deranjat să împartă patul cu mine.

– Și dacă *mă* deranjează? șopti ea. Eu nu sunt ca alte femei. Am o anumită... aversiune față de asemenea lucruri.

Edwin o excita, dar de fiecare dată când Clarissa se gândea cum ar fi să îl aibă peste trupul ei, i se punea un nod în gât, mâinile îi transpirau, iar ea își dorea să moară. El tot vorbea despre copii, dar să ai copii necesita să ai relații intime, iar ea nu știa dacă putea îndura acel lucru, chiar și cu Edwin. Dacă nu avea să poată face *niciodată* acel lucru?

– Ți-e frică de mine, spuse el sec.

– Nu. Răspunsul răspicat și rapid păru să îl calmeze pe Edwin. De orice bărbat... care ar putea fi cu mine în acel mod.

– Ah. Edwin zâmbi. Orice femeie virgină are acele temeri, scumpa mea. Dar promit că sunt capabil să ți le alung, dacă îmi vei permite. O mângâie sub bărbie. Eu văd situația astfel. Fie este o căsnicie

amiabilă cu un bărbat care te va trata cu delicatețe, fie riști să fii răpită de un bărbat care aproape sigur nu te va trata astfel.

Clarissa își feri privirea, nehotărârea mistuind-o. Putea pune acum capăt acestei situații, doar spunându-i adevărul: că ea nu era neprihănită. El și-ar retrage propunerea, ea l-ar părăsi în mod formal și s-ar putea întoarce la a-și trăi viața...

Cu teamă. De un bărbat care ar fi mult mai înfricoșător dacă punea vreodată mâna pe ea. Și nu exista nici o garanție că Durand nu ar putea pune mâna pe ea, mai ales dacă mama și Clarissa rămâneau fără un protector. Nici măcar nu exista o garanție că Durand nu avea să îl distrugă pe Edwin, indiferent de planul lor. Ce îl putea împiedica să se țină de cuvânt?

Adevărul era că gândul de a-l înfrunta pe Edwin odată ce el descoperea toate secretele ei pălea în comparație cu gândul de a fi răpită și violată de conte. Clarissa nu putea îndura din nou un asemenea atac.

Întâlni din nou privirea lui Edwin.

– În regulă.

Sentimentul de ușurare care inundă chipul lui Edwin ar fi trebuit să o încurajeze. Dar nu o făcu. Edwin nu știa în ce se băga cu ea. Iar Clarissa chiar trebuia să îi spună. Dar gândul că el s-ar putea retrage de îndată ce ar afla adevărul...

Nu, avea să îi spună după ce se vor fi căsătorit. În cele din urmă. Dar între timp...

– Totuși am o condiție.

Ochii lui o priviră ageri.

– Care anume?

– Trebuie... trebuie să îmi dai timp să mă adaptez la căsnicie înainte de a împărți un pat. Încă simt că, practic, suntem străini. Nu m-am gândit niciodată la tine într-un mod romantic, iar acum...

– Te gândești astfel?

– Nu știu. Asta mă îngrijorează. Nici măcar nu știu cum să mă gândesc la cineva astfel. Dar trebuie să îmi promiți că eu voi fi cea care va alege când vom împărți patul, indiferent cât de mult ar dura.

– Sună amenințător, spuse el sec.

– Știu. Dar aceasta este condiția mea. Și o vreau trecută în termenii acordului.

Chipul lui Edwin se posomorî.

– Ah.

– Știu că nu este genul de lucru cu care un bărbat să fie de acord...

– Voi adăuga condiția ta.

– Dacă nu poți...

– Este în regulă. Vom opri la biroul avocatului mâine-dimineață ca să o adăugăm și să semnăm. Doar să arunci o privire peste acord în seara asta, ca să te asiguri că nu mai vrei alte schimbări.

Clarissa înghiți în sec.

– Probabil că nu ar trebui să vii la cină. Doar trimite un bilet, spune că ești ocupat sau ceva de genul acesta. Pentru că îți va fi prea greu să continui să minți cu vorbăria neîncetată a mamei despre nunta noastră grandioasă, care nu va avea loc niciodată.

Edwin se încruntă.

– Nu m-am gândit la asta. Nu vei avea parte de nunta aceea grandioasă, iar mama ta nu mă va ierta niciodată pentru acest lucru.

– Prostii! Te însori cu mine. Ea se temea că nu mă voi căsători niciodată, așa că mama va fi bine. Și putem da o petrecere grandioasă mai târziu, ca să sărbătorim.

– Dar tu? Vei regreta că nu vei avea nunta aceea grandioasă?

Un junghi brusc și tăios în pieptul ei îi spuse că o parte din ea avea să regrete, dar Clarissa îl nimici.

– Nu plănuiam să mă căsătoresc vreodată, așa că nu aș fi avut-o oricum.

Probabil că tonul ei fusese mai nostalgic decât își dăduse Clarissa seama, pentru că ochii lui se umbriră.

– Va fi bine, Clarissa, îți promit. Voi face să fie bine.

Cuprinzându-i chipul în mâini, Edwin o sărută. Fu un sărut dulce, tandru și complet lipsit de vreo amenințare. Și îi oferi Clarissei speranța că era posibil ca el să spună adevărul despre viitorul ei. Pentru că, dacă nu spunea adevărul, ea nu știa dacă putea suporta.

Capitolul 13

Edwin habar nu avea la ce să se aștepte când sosi acasă la Warren a doua zi de dimineață. După o noapte petrecută singură, Clarissa era posibil să se fi răzgândit. Și atunci ce-ar mai putea el să facă?

Deja își dăduse toată silința să o convingă că Durand nu avea să mai acționeze *după* ce aveau să se căsătorească. Dacă totuși contele ar acționa, Clarissa nu l-ar ierta niciodată pe Edwin pentru că îi ascunsese adevărul, minimalizând cât de devastator ar fi scandalul spionajului tatălui său pentru *ea*. Dacă Durand dădea presei dovezile – și arunca și câteva aluzii cum că și Edwin fusese implicat, acest lucru avea să îi distrugă pe amândoi.

Sentimentul de vinovăție îl făcu să se înfioare. Ar fi trebuit să îi spună toată aceste detalii. Dar ea nu s-ar mai căsători cu el dacă Edwin i le-ar fi spus – era convins de acest lucru. Clarissei îi plăcea să fie regina balului.

Ceea ce nu îi plăcea, aparent, era să fie regina dormitorului.

Dar trebuie să îmi promiți că eu voi fi cea care va alege când vom împărți patul, indiferent cât de mult ar dura.

Edwin oftă. Ultima parte era cea care îl încurca. Ea vorbise de faptul că el voia un moștenitor, așa că era imposibil să aibă de gând să refuze la nesfârșit să împartă patul cu el. Iar planul ei era unul logic – să aștepte până când aveau să se simtă mai confortabil unul cu altul pentru a deveni intimi. Atunci, de ce îl rodea atât de tare că ea îi ceruse așa ceva?

Pentru că îl făcu din nou să se întrebe ce anume era în neregulă cu el. În ciuda faptului că ea îi accepta săruturile, în ciuda flirturilor și tachinărilor ei, Clarissa nu voia să fie apropiată de el, așa cum ar trebui să fie un soț și o soție. Nu ar trebui să conteze pentru el – Edwin se așteptase ca mariajul său să fie mai mult un aranjament social decât o căsătorie din iubire.

Dar, totodată, se așteptase să aibă relații intime cu soția sa. Era aproape de nesuportat gândul că acest lucru avea să îi fie refuzat.

Fir-ar să fie, Edwin era ridicol. Clarissa doar era puțin agitată. Nu avea să continue prea mult timp așa. Și chiar de-ar fi făcut-o, cu siguranță el știa cum să ademenească o femeie în patul său. Cât de greu putea fi cu o femeie precum Clarissa, care răspundea cu entuziasm la săruturile lui?

Presupunând că ea nu își anulase acordul de a se căsători cu el.

Din fericire, sosi la casa lui Warren de la oraș și o găsi așteptându-l, purtând o ținută foarte complexă, cu pene, panglici și o pălărie imensă, cu un voal transparent cu tiv din dantelă. Arăta ca un cadou împachetat în tul și valuri din mătase, complet inaccesibilă.

Nu îl ajută nici faptul că și mama ei îl aștepta.

– Este minunat din partea ta că o duci pe Clarissa la plimbare în Green Park, drept scuză pentru că ai lipsit de la cina de aseară! exclamă femeia.

Slavă Domnului, Clarissa se gândise să îi spună o minciună potrivită despre locul în care mergeau.

– Mi-a părut foarte rău că nu am putut veni, spuse el, ceea ce era adevărat. Sărutul scurt pe care îl împărtășise cu Clarissa în dormitorul ei nu fusese suficient, nici pe-aproape.

– Ei bine, o plimbare în parc ar trebui să fie foarte revigorantă la această oră. Iar ei îi plac plimbările matinale. La fel și mie. Într-adevăr, m-am gândit să vă însoțesc, dar Clarissa spune că nu este loc și pentru mine în faeton.

– Da, îmi pare rău, spuse el grăbit. Faetonul meu este mic, mă tem. Dar dacă doriți să ne însoțiți, ați putea sta pe locul pajului meu, în spate, și îl pot lăsa pe el aici.

Așa cum se așteptase Edwin, Lady Margrave fu consternată.

– Ești nebun? Să mă legăn în spatele faetonului tău? Pare foarte incomod. Vai, aș putea cădea cu ușurință de acolo! Să îți fie rușine, Edwin. Nu pot să cred că i-ai sugera așa ceva viitoarei tale soacre.

Clarissa își reținu un zâmbet.

– Da, Edwin, cum îndrăznești? spuse ea, un licăr neastâmpărat jucând în ochii ei.

Acea mică tachinare care îi aminti de Clarissa cea obișnuită îi calmă toate temerile lui Edwin. Aveau să fie bine. El avea să se ocupe de acest lucru.

– Presupun că mi-am pierdut pentru o clipă mințile, spuse Edwin, apoi întinse brațul. Atunci, ce-ai spune să plecăm, înainte ca parcul să se umple de oameni?

– Desigur, spuse ea voioasă.

Porniră spre ușa casei la ora nouă fix. În timp ce coborau treptele, el șopti:

– Mulțumesc că ai căutat o minciună potrivită pentru mama ta. Știi cât de mult urăsc să mint.

– Pentru că nu te pricepi deloc. Nu aveam de gând să risc să strici totul în încercarea de a o minți pe mama. Nu ai fi niciodată convingător.

– Adevărat. Îl încurajă și mai tare faptul că ea părea să îl cunoască atât de bine uneori. Deși erau și alte dăți când...

Nu, Edwin nu voia să se gândească la asta. Urmau să aibă ani întregi la dispoziție pentru a se cunoaște mai bine unul pe celălalt.

În timp ce faetonul porni la drum, Clarissa stătea încordată pe banchetă, strângând săculețul de mână. Era agitată? Îngrijorată?

Oare își dorea să nu fi fost pe cale de a se căsători cu *el*?

Edwin se încumetă să o calmeze cu un compliment.

– Rochia ta este foarte... a...

– Lasă-mă să ghicesc – „înzorzonată, cu volănașe și prea împopoțonată", spuse ea ușor ofensivă.

– Roz.

Postura ei încordată se îmblânzi.

– A. Da. Presupun că este.

– Arăți minunat în roz. Nu că ai arăta altfel în orice altă culoare, dar mi se pare că rozul îți scoate în evidență jadul verde al ochilor și rubiniul buzelor tale, și – Edwin se opri când își dădu seama că bolborosea precum acel cățeluș la teatru, cu două seri în urmă. Iar el nu bolborosea *niciodată*. Arăți minunat.

Clarissa îl privi prin tulul care îi acoperea fața.

– Mulțumesc, dar știu că este o ținută împopoțonată. Era singura pe care o aveam cu o pălărie cu voal. Și voiam ca rochia măcar să semene cu una de mireasă la nunta mea.

Sentimentul de regret îl împunse pe Edwin.

– Îmi pare foarte rău că îți este refuzat acest lucru.

– Încetează să te mai scuzi. Contele Durand este cel vinovat. Tu doar încerci să îndrepți lucrurile.

Ei bine, măcar Clarissa era conștientă de acest lucru. Rămaseră în tăcere apoi, până când Edwin își dădu seama că biroul avocatului său nu era prea departe.

– Ai citit acordul?

– Da. Clarissa își menținu privirea înainte, pe drum. Nu ai exagerat când ai spus că mi se va părea mai mult decât generos. Dar am o singură observație.

El îi aruncă o privire precaută.

– Care anume?

– Partea de moștenire pe care o aduci tu este aproximativ douăzeci la sută din averea pe care o aduc eu în această căsnicie. Pare exagerat, având în vedere că procentul obișnuit este de zece la sută din ceea ce aduce soția în căsnicie.

Aceasta era o observație la care Edwin nu s-ar fi așteptat niciodată din partea Clarissei. Dar poate că ea nu înțelegea conceptul.

– Procentul de moștenire a unei femei o va întreține pe aceasta după moartea soțului ei, așa că este drept să...

– Știu ce este un procent de moștenire, Edwin, spuse ea țâfnoasă. Pur și simplu, nu pot să înțeleg de ce tu oferi dublu față de cantitatea obișnuită.

El zâmbi.

– Văd că sunt pe punctul de a câștiga o soție foarte inteligentă.

– Te îndoiai de acest lucru?

– Desigur că nu, spuse el grăbit, recunoscând o capcană când întâlnea una. Dar nu mă așteptam să ai cunoștințe despre acorduri sau, la drept vorbind, de noțiuni complicate de matematică.

– Eu m-am ocupat de gospodărirea casei, în majoritatea privințelor, chiar dinainte ca *papa* să moară. Clarissa se aplecă spre el și adăugă: După cum îți poți închipui, mama nu se pricepe la cifre.

– Sunt șocat să aud acest lucru, spuse Edwin sec.

Ea îl lovi ușor cu poșeta.

– *Eu* pot să o critic pe mama. Tu, nu.

– Înțeleg, spuse el zâmbind. Așadar, există reguli pentru căsnicia noastră?

– O mulțime.

– Îmi vei spune care sunt?

– La momentul potrivit. Acum încetează să o mai iei pe ocolite și răspunde-mi la întrebarea despre procentul de moștenire din acord.

Când Clarissei îi intra ceva în cap, nu renunța pentru nimic în lume. Edwin nu știa sigur ce însemna acel lucru pentru o căsătorie între ei doi. Probabil că nu avea să fie vreodată liniștit.

– De unde știi care este „procentul obișnuit"?

– Yvette mi-a spus care a fost al ei. Și deja știam care a fost al mamei.

El o privi cu gura căscată.

– Sora mea a discutat cu tine despre acordul ei de căsătorie?

– Noi, femeile, discutăm despre tot felul de lucruri, să știi, și slavă Cerului că o facem. Din moment ce mama ar prefera să mănânce șerpi decât să citească un document juridic, iar fratele meu – sau vărul meu – nu este aici ca să negocieze acordul meu, m-am bucurat că sora ta a vorbit atât de mult despre al ei când se pregătea de nunta sa. Am avut o idee despre ceea ce citesc.

Încercând să și-o închipuie pe sora lui cercetând cu atenție un asemenea document, Edwin simți o durere în inimă. Cititul contractelor nu părea ceva de care ea s-ar bucura.

– Deci ai putut să... descifrezi limbajul juridic?

– Cu ajutorul unui dicționar. Și cu o carte de-ale vărului meu. Clarissa căscă, ascunzând gestul destul de ineficient cu o mână. De aceea am dormit foarte puțin noaptea trecută.

Edwin chicoti.

– Sunt surprins că nu te-a adormit doar limbajul. Pe mine m-ar fi doborât. Urăsc documentele juridice. Dar după ce l-am studiat pe-al lui Yvette, măcar am știut ce trebuia să conțină un asemenea acord. După ce luă o curbă prea rapid, Edwin îi aruncă o privire piezișă.

– Așadar, ți se pare acceptabil procentul tău? Și banii de cheltuială?

– Desigur. Voiam doar să înțeleg motivul generozității tale, spuse Clarissa, aruncându-i o privire vicleană. Încerci să mă îmblânzești înainte să îți impui autoritatea? Sau, pur și simplu, ești mai nesăbuit cu banii decât îmi dădusem seama?

– Nu sunt nici mână spartă, nici vreun tiran. Nici nu calculez de cât este nevoie ca să te „îmblânzesc" cu bani. Doar încerc să compensez pentru circumstanțele neobișnuite ale căsătoriei noastre.

– Înțeleg. Zâmbetul ei îl încălzi pe Edwin. În acest caz, nu am nici o reclamație, spuse Clarissa, plecându-și privirea. Deși încă mai vreau acea clauză inclusă în contract.

Cea prin care îi refuza lui Edwin drepturile de soț până când ea avea să binevoiască să îl primească în patul ei.

– Da. Se va rezolva. Chiar de-ar fi nevoit să îl oblige cu bătaia pe avocatul său să o facă, ceea ce era posibil. Bărbatul era cu un picior în groapă de bătrânețe, iar cererea ei avea să i se pară scandaloasă și șocantă.

Edwin strânse frâiele în mâini. Nu avea de ales. Deja îi promisese Clarissei și avea să își țină promisiunea, orice ar fi. Deși spera ca ea să nu îi refuze patul ei pentru mult timp. Își dădu seama că era extraordinar de dornic ca mariajul lor să se consume. *Oricând* s-ar întâmpla.

Câteva clipe mai târziu, ajunseră la biroul avocatului, care era destul de pustiu la acea oră matinală. Edwin se bucură de acest lucru. Astfel aveau să se ocupe mai repede de treburile lor și apoi să plece spre biserică înainte să se facă târziu. Până și Lady Margrave, oricât de permisivă ar fi fost ca însoțitoare, avea să se îngrijoreze dacă ei stăteau prea mult plecați. Și ultimul lucru de care aveau nevoie era ca femeia să umble agitată de colo-colo, alertându-l pe Durand că se petrecea ceva.

De îndată ce se așezară înaintea avocatului său, bărbatul își exprimă încă o dată îngrijorarea că tânăra domniță nu avea un membru

masculin al familiei prezent pentru a-i proteja interesele. Nu rămase preocupat pentru mult timp. Câteva minute de conversație cu o Clarissa mânioasă îl convinseră rapid că nu trebuia să își facă griji pentru așa ceva.

Acum veni partea cea mai dificilă pentru Edwin.

– Logodnica mea are o clauză pe care ar vrea să o adauge în contract. Va trebui să v-o explice ea, întrucât nu știu exact cum vrea să fie formulată.

Chiar în timp ce roși puternic, Clarissa scoase o bucată de hârtie din săculeț și o puse pe masă.

– Am scris aici cum aș vrea să apară clauza în contract.

Avocatul citi hârtia și clipi.

– Milord, ați fost de acord cu acest lucru?

– Da, răspunse Edwin în stilul lui rigid, care împiedica de obicei adresarea altor întrebări.

Aparent, nu fu suficient pentru a-l descuraja pe avocatul său.

– Înțeleg că ați citit clauza.

– Nu. Dar știu esențialul.

Avocatul îi aruncă o privire precaută Clarissei.

– Iertați-mă, milord, dar m-aș simți mai confortabil dacă v-ați asigura că este scrisă în contract într-un mod care este... acceptabil pentru dumneavoastră, de asemenea. Clauza este... ei bine... foarte neobișnuită.

Edwin scrâșni din dinți.

– Sunt perfect conștient de acest lucru.

– Totuși dacă ați putea să aruncați o privire... Bărbatul îi întinse hârtia.

Luând iritat hârtia, Edwin citi cuvintele ordonate acolo cu scrisul ei clar, feminin:

Edwin Barlow, conte de Blakeborough, este de acord să își consume căsătoria cu Lady Clarissa Lindsey doar la o dată viitoare pe care o va alege ea. În schimb, Lady Clarissa este de acord ca perioada de timp între nuntă și consumarea căsătoriei să nu fie mai mică de un an.

Un an! Drăcie. Clarissa avea să îi refuze patul pentru un an? Privirea lui țâșni asupra ei, iar Edwin fu pe punctul de a protesta, când văzu teama pe chipul ei. La gândul că el i-ar putea cere să împartă patul cu ea mai devreme decât era pregătită.

Apoi trăsăturile ei se domoliră, iar Clarissa îl privea cu expresia ei obișnuită, parcă provocându-l.

Poate că Edwin își închipuise teama. El nu citea întotdeauna corect oamenii. Putea înțelege ezitarea feciorelnică, dar Clarissa oare *chiar* putea fi atât de îngrozită de ideea de a se culca cu el?

Părea puțin probabil. Doar dacă nu cumva, desigur, mama ei nu îi împuiase capul cu prostiile tipice despre durerea, umilința și neplăcerea de a fi dezvirginată. Cu siguranță, acel lucru ar speria orice femeie.

Dar nu părea un lucru demn de Lady Margrave. Dacă existase vreodată o femeie care să trăiască pentru plăcere, aceea era contesa văduvă. Iar până în clipa în care Clarissa îi prezentase lui Edwin clauza ei, el crezuse același lucru despre ea – că avea un apetit pentru plăcere la fel de mare ca al lui.

În timp ce privea bucata de hârtie, o altă posibilitate răsări în mintea lui Edwin. Era posibil ca insistențele lui Durand asupra ei să fi fost mai viguroase decât ar fi trebuit? Bărbatul o țintuise lângă fereastră în ziua aceea în bibliotecă. Oare săvârșise inimaginabilul în acele săptămâni în Bath? De aceea îl ura Clarissa?

Dar nu avea nici un sens. Dacă Durand i-ar fi răpit puritatea, contele i-ar fi spus lui Edwin imediat, în speranța că Edwin i-ar întoarce spatele Clarissei, nemaifiind pură.

Nu este femeia care crezi tu că este.

Cuvintele lui Durand îl necăjeau, urmate îndeaproape de propriul avertisment al Clarissei cu o noapte în urmă: *Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine, lucruri care nu ți-ar plăcea.*

Edwin ar fi trebuit să le ceară amândurora explicații mai clare. Ura aluziile secretoase. Pe de altă parte, nu putea crede orice spunea Durand, iar în cazul Clarissei, era la fel de posibil ca ea să fi vorbit despre înclinația ei de a sforăi.

Sau poate că doar nu îl considera atrăgător pe Edwin.

Dar el nu fusese singurul înlănțuit în acele sărutări pasionale. Așa că era nevoit să se agațe de dovada că ea era atrasă de el. Că îi plăcea să îl sărute. Și că, într-o zi, cu siguranță avea să îi placă și să împartă patul cu el.

– Milord? spuse avocatul. Vreți să adaug clauza?

Edwin ridică privirea și se forță să afișeze o expresie mândră.

– Desigur, spuse, apoi aruncă hârtia pe masă. Adăugați-o exact așa cum a scris-o ea.

*

Din momentul în care Clarissa și Edwin părăsiră biroul avocatului său, ea se simți amorțită. Expresia aceea de mândrie rănită de pe chipul lui, furia din glasul lui când îi spusese avocatului să adauge clauza ei încă îi dădeau fiori. Probabil că își pierduse mințile de fusese de acord să se mărite cu el.

Totuși nimic nu se schimbase. Ea tot nu îl putea lăsa pe Edwin să riște viitorul familiei lui. Tot nu îndrăznea să și-l riște pe al ei cu nebunul de Durand.

Când sosiră la biserica St. George din Hanover Square, Clarissa fu înveselită de faptul că în mână îi fusese pus un frumos buchet de flori de către soția vicarului, care avea să fie unul dintre martorii la ceremonie.

– Mulțumesc. Își cufundă chipul în crinii parfumați. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

Femeia zâmbi.

– Logodnicul dumneavoastră a cules florile, milady.

Uimită, Clarissa își întoarse privirea spre Edwin, care o privea cu o expresie pe care ea nu o putea descifra. Prudență? Nerăbdare? Nu îl putea citi mai bine pe Edwin decât îl putea citi pe omul din lună[1].

– Atunci îți mulțumesc și ție, Edwin.

El îi oferi un zâmbet sincer, lipsit de criticism și batjocură, care îi schimbă lui Edwin tot chipul, făcându-l să pară aproape copilăros. Clarissei îi plăceau cel mai mult aceste zâmbete, pentru că erau atât de rare.

Iar el arăta păcătos de chipeș astăzi, în vestonul lui de un albastru-închis, pantalonii cafenii și vesta din mătase albă. Edwin chiar avea un gust excelent în materie de haine. Dar și Seducătorul Mârșav se îmbrăca destul de elegant. Ea învățase mult prea devreme că nu puteai aprecia caracterul unui bărbat după cum își alegea croitorul.

Totuși Clarissa se gândi că probabil păreau un cuplu atrăgător în timp ce se îndreptau spre altar. Edwin aranjase totul foarte precis. Îi dăduse pajului său rolul de martor secundar și chiar se gândise să cumpere verighete cândva între seara trecută și azi-dimineață.

Deși o cumpărase pe a ei fără să aibă o măsură, Clarissa era convinsă că verigheta avea să i se potrivească. Cunoscându-l pe Edwin, el apreciase măsura degetului ei făcând câteva calcule complicate

[1] Este o referință în anumite povești pentru copii la chipul uman pe care îți închipui că îl poți vedea pe suprafața lunii. (n.tr.)

în minte, implicând greutatea ei, circumferința mâinii și lungimea degetelor. Și, foarte probabil, latitudinea și longitudinea bisericii.

Dintr-un anume motiv, gândul că Edwin ar fi făcut ceva atât de tipic lui o liniști. În timp ce el stătea solemn lângă ea, Clarissa se gândi că era chiar posibil ca Edwin să aibă aceleași gânduri ezitante ca ea, mai ales după acel moment în biroul avocatului.

Dar când veni vorba de jurăminte, el nu ezită nici măcar o clipă. Spuse „Da" atât de prompt, încât parcă se căsătorea cu iubirea vieții lui.

Apoi veni rândul ei. Vicarul întrebă:

– Lady Clarissa, îl iei pe acest bărbat de soț? Promiți să îl asculți și să îl slujești, să îl iubești, să îl onorezi și să îi fii alături la bine și la rău; și lepădându-te de toți ceilalți, să fii numai a lui atât cât veți trăi?

Cuvintele demodate rostite pe tonul sobru al vicarului răsunară în catedrala pustie asemenea unui cântec funebru. Putea ea să facă acest lucru? Îndrăznea?

Ezitând, îi aruncă o privire lui Edwin și îi văzu maxilarul încleștându-se. Dar el nu o privi, nu încercă să o convingă să rostească vreun cuvânt, nici măcar nu îi strânse mâna cu care ea se ținea de brațul lui.

Aceasta era cu adevărat alegerea ei. Doar că nu era deloc o alegere.

– Da, spuse Clarissa.

Doar când Edwin răsuflă ușurat, își dădu seama că el își ținuse răsuflarea, așteptând răspunsul ei. Cumva, acest lucru o făcu să se simtă puțin mai bine.

Apoi veni sărutul, pe care Edwin nu îl lungi, fiind probabil prea conștient de publicul lor. Și asta fu tot. Terminară. Nu era încă amiază când porniră înapoi spre casă.

Stătură pentru o vreme tăcuți în faeton, până când Clarissa se aventură să spună ceva:

– Ei bine, a fost... rapid.

– Da, de nevoie. Dar îmi pare rău că ceremonia nu a putut fi mai generoasă.

Clarissa îl privi, ridicând o sprânceană.

– Știi prea bine că tu ai preferat-o așa – fără agitație și fără mulțimi de oameni. Edwin păru stânjenit, iar ea regretă afirmația. Dar este o biserică minunată. Întotdeauna mi-a plăcut. Și este convenabil

numită după același sfânt ca și clubul tău. Sau tu ți-ai numit clubul după biserică?

– Cu siguranță nu. Ei au numit biserica în așteptarea clubului meu.

Când Clarissa clipi surprinsă, Edwin îi aruncă un zâmbet încrezut, iar ea izbucni în râs.

– Ai făcut o glumă.

– Mai glumesc uneori, să știi.

– Nu foarte des. Și aproape niciodată în preajma mea.

– Atunci, va trebui să remediez situația, spuse el, înghiontindu-i genunchiul cu al lui.

Fu un gest atât de prietenos, încât Clarissa simți cum un nod i se formează în gât. Edwin putea fi atât de fermecător când încerca. Iar acum genunchiul lui era exact lângă al ei, iar Clarissa se simțea destul de... înfierbântată. Nu era de bine.

Hotărâtă, schimbă subiectul.

– Acum ar trebui să locuiesc în casa ta din oraș? întrebă ea voioasă. Sau vom merge în luna de miere?

Revenind cu privirea asupra drumului, Edwin spuse:

– Nu cred că o călătorie este un lucru înțelept chiar în acest moment. Dacă Durand nu se lasă intimidat și începe să împrăștie calomnii despre familia mea, nu vreau să fim prea departe, făcând să pară că am fugit ca să evit situația. Oamenii vor da mai puțină crezare poveștii lui dacă mă port de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Clarissa încercă să își ascundă sentimentul de ușurare. O lună de miere ar fi foarte intimă. Ar fi greu să împartă o cameră cu el într-un han, undeva, fără să... ei bine... aibă relații intime. Clarissa trebuia să amâne acel moment cât mai mult posibil.

În primul rând, pentru că trebuia să își facă ea însăși curaj să îndure durerea. Și în al doilea rând, pentru că voia ca Edwin să o cunoască suficient de bine cât să nu fie prea uimit când avea să își dea seama că nu era virgină. Clarissa *nu* aștepta cu nerăbdare acea discuție.

Poate ar trebui să îl lase să își facă de cap cu ea în această seară și să termine odată cu asta. Nu era nevoie să îi spună adevărul. Edwin deja presupusese că temerile ei erau provocate de faptul că era virgină.

Iar un bărbat putea măcar să își dea seama că o femeie nu era? Ea nu știa. Dar dacă da, s-ar simți groaznic dacă Edwin ar descoperi acel lucru în patul lor conjugal.

Era mai bine să fie sinceră la momentul potrivit.

Ca să își distragă atenția de la acel gând sobru, Clarissa spuse:

– Așadar, presupun că de acum înainte vom locui în casa ta din oraș.

– De fapt, dacă nu te deranjează, aș prefera să stăm la Stoke Towers pentru următoarele două săptămâni. Este suficient de aproape de Londra cât să putem ajunge rapid acolo dacă se întâmplă ceva, dar destul de departe încât Durand să nu își bage zi și noapte nasul. Mama ta poate sta aici dacă dorește sau la conacul Margrave, dar îmi închipui că se va simți mult mai confortabil într-una dintre aceste case decât la Stoke Towers.

Clarissa ridică o sprânceană.

– De asemenea, nici nu o vei avea pe capul tău.

Colțul gurii lui Edwin se schimonosi.

– Și asta.

– Cunoscând-o pe mama, ar prefera să fie în Londra, să se poată lăuda la toate prietenele ei care nu și-au măritat încă fiicele. Clarissa deveni serioasă. Dar crezi că ar fi în siguranță singură acasă la Warren?

– Servitorii au fost cu ochii în patru după Durand de ceva vreme. Și ce ar putea el să facă, oricum? Să o răpească pentru a te forța să te dez-mărițI de mine? Mama ta ar trebui să fie bine, spuse Edwin, aruncându-i o privire piezișă. Iar dacă va rămâne în oraș, ne va permite să avem mai multă intimitate.

O, Dumnezeule! Exact ce aveau nevoie.

– Nu plecăm până mâine, presupun, ca să ai timp să îl informezi pe conte despre căsătoria noastră.

– Deja am programat anunțul pentru ziarele din această seară. Durand va afla vestea destul de curând. Și în caz că nu o află, îi voi face o vizită diseară, înainte să plecăm, ca să mă asigur că știe.

– Nu vreau să te întâlnești singur cu el. Inima Clarissei se încleștă la gândul că Durand și-ar putea vărsa furia pe Edwin.

– Nu voi fi singur. Voi merge când personalul lui va fi încă la ambasadă. În plus, nu mă tem de el.

– Dar eu da! Ți-ar putea face orice!

Cu un zâmbet blând, Edwin se întinse spre ea și îi strânse mâna într-a lui.

– Nu îi voi permite. Și nici tu nu trebuie să te temi de el. Jur că voi face tot ce îmi stă în putere ca să îl împiedic să te rănească.

Ea adora acest lucru la Edwin – avea un caracter protector. *Papa* al ei fusese astfel. Trebuise să fie, având în vedere tendința mamei ei de a intra nechibzuită în belele.

Edwin își împreună degetele cu ale ei, provocându-i un tremur în stomac. Acum erau căsătoriți. Uniți pentru totdeauna. Cât timp avea să îi ia Clarissei pentru a se obișnui cu acest lucru?

– Deci, spuse ea agitată, mergem la Stoke Towers în seara aceasta?

– Am putea. Eliberându-i mâna, Edwin își mână faetonul spre casa din oraș a lui Warren, aflată în celălalt capăt al străzii. Altfel ar trebui să te muți în casa mea din oraș peste noapte, apoi la Stoke Towers mâine. Atâta vreme cât oricum îți împachetezi câteva lucruri, ar trebui să mergi acasă cu mine în Hertfordshire.

Acasă. Cu el. Încă un lucru cu care trebuia să se obișnuiască. Clarissa petrecuse multe ore frumoase la Stoke Towers cu Yvette, dar acum era complet diferit. Aveau să fie ei doi, singuri.

Până când apăreau copiii. Clarissa iubea copiii, iar aceștia ar fi ai ei. Dacă ar avea. Dacă putea îndura actul de a-i procrea.

– Dar tu când îți vei face bagajele? întrebă ea.

– Le-am făcut deja. Trăsurile au pornit spre Hertfordshire în această dimineață, înainte să vin aici.

Dumnezeule, cu siguranță că Edwin plănuise totul foarte bine.

– Ei bine, eu nu am împachetat nimic. De aceea cred că ar fi mai bine să plecăm mâine, spuse Clarissa, strecurându-și mâna la brațul lui. La urma urmei, putem sta în case separate pentru o noapte. Astfel voi avea suficient timp să îmi dau seama de ce aș putea avea nevoie în provincie.

– De îndată ce ajungem acolo, putem trimite să îți fie aduse orice lucruri ai nevoie. Iar familia ta *deține* proprietatea vecină, nu este ca și cum nu poți merge la conacul Margrave ca să găsești câte ceva în dulapurile tale. Vom pleca astă-seară.

– Da, Edwin, spuse ea cu cea mai convingătoare voce a ei, dar nu ar avea mai mult sens să...

– Sper că nu încerci deja să mă dirijezi, Lady Blakeborough.

Nu tonul lui ascuțit fu cel care o înfrână pe Clarissa. *Lady Blakeborough.* Ea nu se gândise la cât de frumos aveau să sune acele cuvinte. O femeie căsătorită avea mai multă influență decât o domniță singură. O femeie căsătorită era liberă să își trăiască viața așa cum dorea. Atât timp cât soțul ei îi permitea.

Clarissa se strâmbă la el.

– Nu aș încerca niciodată să *te* dirijez, Edwin. Ești mult prea inteligent pentru asta.

– Hmm. El păru sceptic.

– În plus, spuse ea cu sinceritate, trebuie să îmi păstrez energia pentru ce urmează când vom ajunge acasă.

– Da? Și ce anume urmează?

Clarissa privi încruntată înainte.

– Să îi spunem mamei că ne-am căsătorit fără ea.

Capitolul 14

Probabil că toată lumea de pe stradă putu auzi țipătul lui Lady Margrave când îi dădură vestea.

Chipul lui Edwin se schimonosi într-o grimasă. Nu intenționase să provoace o ruptură între Clarissa și mama ei.

Lady Margrave se plimba agitată cu bastonul prin salon, oprindu-se din când în când pentru a-l flutura spre el.

– Cum *adică* v-ați căsătorit în dimineața asta? Cum ați putut să... vă *strecurați* așa ca să vă căsătoriți, fără să *îmi* spuneți un cuvânt! Fără dantelă, fără micul dejun dinaintea ceremoniei... fără flori de portocal... nu pot să cred!

– Nu am avut de ales, mama, spuse Clarissa. În plus, tu știi cât urăsc mirosul portocalelor. Nu aș fi purtat oricum flori de portocal.

– Da, dar ai fi purtat o rochie mai impresionantă, spuse femeia, studiind rochia Clarissei cu o privire dispreţuitoare. Chiar în dimineața aceasta plănuisem să ne uităm peste copiile recente ale publicației *La Belle Assemblée* ca să alegem modelul rochiei.

Mama ei se bosumflă într-un stil impresionant, apoi continuă:

– Și am văzut boneta perfectă pentru nuntă în vitrina unui magazin acum o săptămână și voiam să o vezi și tu. Iar acum... acum... Ești deja căsătorită!

Contesa izbucni în lacrimi.

Edwin clipi. Blesteme, blesteme, de două ori blesteme! El spera din tot sufletul că printre atributele Clarissei nu se număra și aceea de a fi plângăcioasă.

Aruncându-i o privire piezișă, Clarissa își puse brațul în jurul mamei ei și spuse:

– Gata, gata, mama, știu că este o dezamăgire. Dar contele Durand ne amenință cu lucruri groaznice, iar noi nu am găsit altă soluție.

Edwin simți că ar trebui să spună *ceva* ca să o ajute.

– L-am văzut noaptea trecută lângă casa dumneavoastră, Lady Margrave. M-am temut că ar putea să o răpească pe Clarissa dacă nu ne căsătoream de îndată.

– Și nu era ca și cum Edwin putea sta tot timpul aici. Nu ar fi fost respectabil.

Soția lui o manevra pe femeie cu un aplomb surprinzător. Gândindu-se mai bine, Edwin își dădu seama că o făcuse întotdeauna. Poate că nu era o soție atât de nepotrivită, la urma urmei. Presupunând că el o putea convinge să împartă patul, într-un final.

Dumnezeule, Edwin trebuia să înceteze să se mai gândească la acest lucru.

– Dar de ce nu puteam să particip și *eu* la nuntă? Și poate câțiva dintre prietenii noștri? Am fi avut o ceremonie restrânsă. Mama ei începu să enumere numele: Doar Lady Anne și familia Trevor, și surorile Landon, din moment ce sunt cele mai apropiate prietene ale mele, și desigur...

– Mama! Tocmai de aceea nu te-am inclus în plan. Ai fi început să faci mare tam-tam, contele Durand ar fi aflat de planul nostru și ar fi împrăștiat calomnii în speranța de a împiedica nunta. Trebuia să rămână secret până la final. Clarissa se încruntă la mama ei, apoi adăugă: Recunoaște, nu știi să ții secrete.

– Nu este adevărat, spuse Lady Margrave, smiorcăindu-se.

– Cine i-a spus bucătăresei că nu îmi plăceau cârnații ei din carne de vițel?

Contesa ridică bărbia.

– I-am spus doar să facă alții mai buni.

– Și cine i-a spus lui Warren anul trecut că Yvette era de părere că mustața aceea îl făcea să pară un ticălos?

– Păi, așa era. Yvette avea dreptate.

– Da, dar nu voia să îi rănească sentimentele. Ea voia să abordeze blând chestiunea, iar tu i-ai spus fățiș.

– El... m-a prins cu garda jos. M-a întrebat ce părere am despre mustață.

– Așa că i-ai spus părerea lui *Yvette* în loc de a ta. Astfel el putea să se enerveze pe ea, nu pe tine.

Mama ei începu să dea din mâini.

– Nu asta este ideea. V-ați căsătorit pe ascuns, iar acum dați vina pe mine pentru asta. Dar nici un suflet nu a fost de față...

– V-am spus, interveni Edwin, am avut martori.

Contesa se încruntă la el.

– Nimeni care *contează* nu a fost de față.

– Nu dau doi bani pe asta, bombăni el, câștigând priviri încruntate de la ambele femei.

Ca să nu mai spunem că Lady Margrave continuă pur și simplu să se plângă.

– Și toată lumea va presupune că nu ne-am putut permite o nuntă corespunzătoare, cu o rochie corespunzătoare și un mic dejun corespunzător...

– Atunci, organizați un mic dejun corespunzător, spuse țâfnos Edwin. Ceva fastuos ca să sărbătorim căsătoria. Plătesc eu. Îi datora acest lucru femeii, din moment ce o privase de singura experiență pe care o aștepta orice femeie – să plănuiască nunta fiicei sale.

Cuvintele lui o opriră pe contesă în loc. Femeia îl privi nesigură.

– Nu putem avea un mic dejun nupțial la câteva zile după ceremonie – pur și simplu nu se cade. În plus, ar dura cel puțin două săptămâni să plănuim unul adecvat.

– Bine. Atunci nu organizați nici unul. E alegerea dumneavoastră.

– Da, ai dreptate, Edwin, spuse Lady Margrave. Nu ar trebui să fie un mic dejun. Ar trebui să fie o petrecere mare. O adevărată sărbătoare.

– Mama! spuse Clarissa, aruncând o privire furișă spre Edwin. *Nu* la asta se referea el. Și nu cred că ar trebui să cheltui banii lui Edwin pe o petrecere mare.

Preocuparea ei pentru finanțele lui îl amuză.

– Tehnic, sunt banii tăi, drăguțo, din moment ce averea ta tocmai mi-a sporit vistieria cu o cantitate substanțială. Chiar de nu s-ar fi întâmplat acest lucru, tot îmi puteam permite să fac orice dorește mama ta.

Lady Margrave îl privi de parcă Edwin tocmai îi deschisese porțile spre Versailles.

– Crezi că am putea să ținem petrecerea la Vauxhall? Știu că în prezent nu este deschis, dar probabil că ți-ar închiria *ție* salonul. Și apoi putem angaja unul dintre acei oameni care te înalță cu balonul cu aer cald.

Dumnezeule!

– Dacă doriți.

– Putem angaja orchestra să cânte pentru oaspeții noștri?

Edwin își înăbuși un oftat.

– Cu siguranță.

– Și putem aduce propriii noștri bucătari ca să avem mâncare decentă, nu puii aceia prăpădiți?

– Desigur, spuse el prompt. Mâncarea la Vauxhall este groaznică.

– Edwin! exclamă Clarissa.

– Da?

– Ție nici măcar nu îți *place* Vauxhall! spuse soția lui.

– Ar fi o chestiune privată, ripostă el. Nu este același lucru. În plus, petrecerea aceasta nu este pentru mine, nici măcar pentru tine. Este pentru mama ta. Iar ea a îndurat destule din partea noastră, așa că măcar atât pot... *putem*... face.

– Cu siguranță, spuse contesa. Acum vino, Clarissa! Trebuie să ne ocupăm de planificare.

Clarissa ridică ochii în tavan.

– Trebuie să îmi împachetez lucrurile, mama. Eu și Edwin plecăm spre Stoke Towers în seara asta.

– Poftim? Deja? Nu puteți! Trebuie să mă ajuți să organizez petrecerea! Lady Margrave se întoarse spre Edwin. Nu poți să o iei atât de repede, Edwin. Trebuie să rămâneți în Londra până la petrecere.

Edwin o țintui cu privirea.

– Mă tem că acest lucru este imposibil, madam. Credem că este mai bine să ne retragem în provincie cât timp Durand încă ne provoacă probleme. În plus, eu și Clarissa intenționăm să avem o lună de miere, chiar dacă este doar în Hertfordshire.

Femeia căscă ochii mari.

– Oh! Desigur. Obrajii i se înroșiră. Nu m-am gândit... am presupus... Păi, trebuie să aveți o lună de miere, da.

– Mă bucur că înțelegeți, spuse el pe un ton aspru.

– Tu vei fi bine aici, singură în oraș, mama? întrebă neliniștită Clarissa. Pentru că poți veni oricând să stai la conacul nostru din apropiere.

– Nu fi naivă. Voi fi bine. Am o petrecere de organizat! Va fi greu fără tine aici să mă ajuți, desigur, dar în timp ce împachetezi îmi poți spune ce ți-ar plăcea, iar eu o să notez. Apoi mă voi consulta cu surorile Landon, ca să putem avansa cât mai mult cu pregătirile înainte să vin în Hertfordshire ca să îți arăt planurile.

Îi aruncă lui Edwin o privire prin care parcă își cerea scuze.

– Voi veni o singură dată și o voi fura pentru o oră, aproximativ.

– Este în regulă, spuse el. Și, așa cum a spus Clarissa, dacă doriți să vă întoarceți în Hertfordshire astăzi...

– Nu, spuse femeia, zâmbindu-i cu subînțeles. Voi doi aveți nevoie de timp singuri. Luând brațul fiicei sale, mama o împinse pe Clarissa spre ușă. Într-adevăr, înainte să pleci, Clarissa, ar trebui să îți spun niște lucruri în privat.

Edwin își înăbuși o înjurătură. Exact ce avea nevoie – ca Lady Margrave să o pună și mai în gardă pe fiica ei în privința nopții nunții. Pe care el oricum nu avea să o primească.

Dar nu avea încotro.

– Eu... aa... voi aștepta aici.

Pe la ora cinci după-amiază, Edwin începea al doilea pahar de coniac atunci când un servitor bătu la ușă.

– Milord? Contele acela francez este aici și întreabă de Lady Clarissa.

Durand, blestematul!

– Mă ocup eu.

Edwin ieși cu pași mari din salon și coborî scările, găsindu-l pe Durand pășind agitat în foaier.

– O să scurtez discuția, Durand, spuse el în timp ce coborî. Ieși afară, acum.

Durand tresări vizibil.

– Ce cauți *tu* aici?

– Aștept ca soția mea să își împacheteze lucrurile. Nu ai auzit? Eu și Lady Clarissa ne-am căsătorit în această dimineață. Iar acum plecăm în luna de miere.

Privirea contelui se înăspri asupra lui.

– Am citit anunțul în ziar, dar m-am gândit că trebuie să fie vreun șiretlic. De aceea sunt aici.

– Ei bine, te-ai gândit greșit. Așa că acum poți pleca.

– Nu voi crede cuvântul *tău*. Durand ridică privirea în susul scărilor. Vreau să vorbesc eu însumi cu Lady Clarissa.

– Nici o șansă. Dar dacă trebuie să vezi dovada, iată aici permisul special. Îl flutură în fața bărbatului. Și dacă nu este suficient pentru tine, verifică registrul parohiei la Catedrala St. George din Hanover Square, unde ne-am căsătorit în această dimineață.

Chipul contelui se întunecă.

– Nu puteai fi atât de nesăbuit.

– Eu nu consider o nesăbuință să mă însor cu o femeie pe care o curtam.

– Este, atunci când știi ce îți voi face, șuieră Durand printre dinții încleștați.

– Dă-i bătaie! Edwin se luptă să pară nepăsător. Apoi ne vei obliga să fugim pe continent pentru a evita scandalul, iar tu nu o vei mai vedea niciodată. Între timp, reputaţia ta ca diplomat va fi şifonată şi tot ce vei fi obţinut va fi distrugerea câtorva vieţi, inclusiv a ta. Îşi apropie chipul de al lui Durand. Dar eu intru în joc dacă intri şi tu. N-ai decât!

Ochii lui Durand ar fi putut tăia în piatră, atât de duri erau. Dar bărbatul ştia când era încolţit.

– Vei regreta asta.

– Mă îndoiesc.

– Îţi pot provoca multe probleme. Tot ce trebuie să fac este să vorbesc cu soţia ta despre tatăl tău şi despre scandalul pe care ea va trebui să îl îndure...

– Dacă te mai apropii de soţia mea, mârâi Edwin, eu însumi îţi voi smulge carnea de pe oase. M-ai înţeles? Se întoarse spre majordomul care stătea pregătit. Te rog să îl conduci pe conte la trăsura sa.

Servitorul păşi înainte pentru a-şi pune mâna pe conte, dar Durand o scutură de pe braţul său.

– Nu este nevoie – plec. Dar nu s-a terminat.

În timp ce Durand îşi puse pălăria pe cap şi porni cu paşi mari spre uşa din faţă, Edwin spuse:

– Mai vedem noi.

Clarissa se îndepărtă de trepte, tremurând. Fără îndoială, Edwin nu minţise în privinţa lui Durand. Era evident că bărbatul nu era în toate minţile. Şi nici Edwin nu fusese tocmai el însuşi.

„Dacă te mai apropii de soţia mea, eu însumi îţi voi smulge carnea de pe oase."

Clarissa nu ştia dacă să fie încântată sau îngrozită de cuvintele lui. Nu îşi închipuise niciodată că el putea fi atât de înflăcărat pentru ceva. Părea întotdeauna atât de calm şi de stăpân pe sine.

Ei bine, cu excepţia acelei zile în bibliotecă, când el îl înfruntase pe Durand pentru prima dată. Şi la teatru, când sărutările lui o copleşiseră.

Clarissa îşi puse mâinile pe obrajii înfierbântaţi. Cine era Edwin? Ştia măcar? Oare era capabil de o asemenea furie şi violenţă doar împotriva celor de teapa lui Durand? Sau şi-ar putea dezlănţui furia şi asupra Clarissei, dacă îi refuza patul?

Auzind paşii lui Edwin urcând furios scările, Clarissa se întoarse grăbită în dormitorul ei.

– I-ai spus lui Edwin că ești gata și că lacheul poate veni să ia cuferele? întrebă mama.

Clarissa tresări.

– Nu... mi-am amintit că ar trebui să mai discut încă un lucru cu tine.

Roșind puternic, mama gesticulă spre pat.

– Despre... păi... știi tu ce?

– Nu, mama, ai acoperit suficient acel subiect, spuse ea, încercând să se abțină să fie sarcastică.

Clarissa avusese nevoie de tot autocontrolul de care fu în stare pentru a nu râde cu amărăciune la auzul explicației delicate a mamei sale cu privire la ce ar trebui să se aștepte în patul conjugal.

„El te va atinge pe tot corpul, iar tu trebuie să îl lași pentru că este soțul tău. Încearcă să nu plângi. Bărbații urăsc lucrul ăsta, și chiar le taie avântul."

Clarissa trebuia să rețină acel detaliu pentru cazuri disperate, deși plânsetele ei nu avuseseră nici un efect asupra Seducătorului Mârșav. Cumva, ea bănuia că depindea de bărbat, de cum reacționa fiecare la lacrimi în dormitor.

„Te vei obișnui cu ce îți face el." În acel punct, mama ei roșise puternic. „În cele din urmă, va începe chiar să îți placă. Deși va dura o vreme ca să depășești rușinea."

Ei bine, Clarissa putea, cu siguranță, recunoaște *acel* adevăr. Dar ea își amintea cel mai bine durerea, nu rușinea. Durerea, gemetele și modul dur în care îi fusese tratat corpul.

Stomacul începu să i se învolbureze. Cu siguranță Edwin avea să fie diferit. Te rog, Doamne, fă să fie diferit!

– Ești aproape gata? se auzi glasul lui jos din pragul ușii.

Ea tresări, apoi se forță să afișeze un zâmbet de dragul noului ei soț.

– Da. Sunt gata. Tocmai veneam să te anunț.

– Bun. Mi-ar plăcea să plecăm la drum înainte de apusul soarelui, dacă este posibil. Aruncă o privire la ceasul de buzunar. Asta înseamnă că mai ai aproximativ o oră...

– Nu îți face griji, Edwin, spuse ea cu asprime. Știu cât ții la punctualitate. Voi încerca să fiu gata conform programului tău.

El se înfioră.

– Nu te grăbi, stai cât ai nevoie.

– Dacă nu aș ști cât de greu îți este să spui așa ceva, te-aș putea crede, spuse ea veselă.

Fiindu-i milă de el, Clarissa își dădu silința să se grăbească. Așadar, următoarea jumătate de oră fu un talmeș-balmeș de cufere și geamantane încărcate în trăsură, apoi își luară rămas-bun. Când porniră la drum spre Hertfordshire, încă mai aveau o jumătate de oră înainte să se întunece. Stăteau unul în fața celuilalt, iar acum că erau singuri, Clarissa era agitată.

Mai ales că Edwin părea obosit și distrat, fără îndoială, neliniștit de vizita contelui. Oare ea ar trebui să menționeze acest lucru? Edwin ar nega dacă ar face-o?

Se temea să facă presiuni asupra lui chiar în acel moment. Căsnicia ei nu părea tocmai reală. Încă avea impresia că ea și Edwin se îndreptau doar spre un alt eveniment social.

Doar că evenimentul la care mergeau era privat, iar el putea face orice dorea cu ea, indiferent de acordul de căsătorie. Acea parte din document despre consumarea căsătoriei nu era ceva ce putea fi respectat cu strictețe, la urma urmei. Era doar o cerință, de fapt.

– Trebuie să îți spun ceva. Edwin privi pe fereastră, la străzile aglomerate. Probabil te întrebi de ce nu am mers să îl vizitez pe Durand înainte să plecăm din oraș, ca să îl informez despre căsătoria noastră.

Clarissa nu voia să mintă, așa că nu spuse nimic în timp ce își scoase pălăria, care era prea mare pentru a fi confortabilă, chiar și în interiorul spațios al trăsurii lui Edwin.

– După cum s-a dovedit, continuă el, nu a fost nevoie. În timp ce tu îți împachetai lucrurile, el a venit să vorbească cu tine. Nu îi venea să creadă că ne căsătoriserăm. L-am lămurit că am făcut-o. Apoi l-am dat afară din casa lui Warren.

– Înțeleg. Slavă Domnului că Edwin îi spusese despre incident. Măcar nu încerca să o ferească de orice situație. La urma urmei, această căsnicie s-ar putea dovedi maniabilă.

Oare ar trebui să continue să pretindă că nu știa nimic despre vizita contelui? Nu, existau deja suficiente secrete între ei.

– De fapt, nu eram sigură dacă ar trebui să menționez, dar am auzit sfârșitul... discuției voastre.

Edwin o privi.

– Deci știi că a făcut câteva amenințări neîntemeiate.

– Mie nu mi s-au părut atât de neîntemeiate.

Mușchii din falca lui se încordară.

– Pot să îl manevrez pe Durand.

– Nu ar trebui să fii nevoit să o faci. Clarissa se concentră să își împăturească voalul pălăriei. Mă deranjează că rişti atât de mult din cauza mea.

– *Asta* ai prins tu din discuţia mea cu Durand?

– Desigur. Este evident că este hotărât să îţi îngreuneze situaţia și, având în vedere că tot ce ai făcut a fost să intervii pentru a mă apăra pe mine, nu pare deloc drept.

Edwin scutură trist din cap.

– Ești extraordinară, Clarissa.

Cuvintele lui o uimiră.

– Ești ironic?

– În mod sigur nu. Tu ești hărțuită de ticălosul ăla de Durand și iată-te aici, totuși, îngrijorându-te pentru ce îmi va face *mie*, un bărbat matur care își poate purta singur de grijă. Până acum, majoritatea femeilor ar fi plâns și și-ar fi frânt mâinile sau, mai rău, ar fi căzut în plasa înfățișării lui chipeșe, fără să vadă mintea tulbure din spatele aparenței.

Edwin se aplecă înainte, spre ea.

– Dar tu l-ai citit așa cum era aproape de la început. Și în ciuda faptului că știai că nu este ceva tocmai în regulă cu el, i-ai ţinut piept. Ai refuzat să îi permiți să te intimideze, chiar și atunci când te-a speriat. Ești o femeie foarte curajoasă.

Asemenea cuvinte linguşitoare venind din partea lui Edwin o făcură să se simtă puţin precaută.

– Acum tu încerci să *mă* dirijezi, Lord Blakeborough?

El zâmbi.

– Este măcar posibil?

– Nu, spuse ea cu sinceritate. Dar presupun că ar fi fascinant să te privesc încercând.

– Este atât de greu de crezut că te-aș putea admira cu sinceritate, din când în când?

– Da, este. Am petrecut ani întregi ascultându-te ţinându-mi predici. Ce vorbesc, nici măcar nu te-ai putut abține de la a mă certa o seară întreagă.

– Ah, da, asta îmi amintește că îți datorez un premiu pentru că ai câștigat pariul nostru. Edwin scoase o cutie de dimensiuni medii de sub banchetă și i-o întinse. Deschide-o!

Pariul. Clarissa uitase complet de el până atunci.

– Este ce am cerut? După ce își scoase mănușile, luă cutia de la Edwin.

– Deschide-o și vezi!

Ea făcu așa cum fu îndemnată, găsind ceva învăluit în catifea înăuntru. De îndată ce dădu la o parte faldurile materialului, Clarissei i se tăie răsuflarea.

Statueta care stătea acolo avea aproximativ douăzeci de centimetri înălțime și opt lățime. Bucle blonde se iveau de sub o pălărie imensă, iar domnița – pentru că *era* o domniță, foarte teatral îmbrăcată în pantaloni și o vestă care eșua să îi ascundă silueta feminină – era fixată pe o cutie care avea o cheiță.

– O mașinărie! exclamă ea.

Edwin zâmbi.

– Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

– Dar l-ai făcut tu însuți?

– Așa cum ai cerut.

Încântată mai presus de cuvinte, Clarissa scoase figurina din cutie.

– Arată ca o actriță. Ce face, mai exact?

– Încearc-o și vezi!

După ce Clarissa răsuci cheița, un melodie veselă începu să cânte, iar domnița în pantaloni începu să se învârtă și să se încline, ridicând și coborând brațele într-un dans foarte complex.

– Oo, icni ea. Este *minunată*.

– Da, spuse el. Este.

Clarissa ridică privirea și îl văzu pe Edwin privind-o cu acea expresie înfierbântată care îi făcea mâinile să transpire și obrajii să roșească. Își coborî grăbită privirea din nou asupra mașinăriei.

Brusc, figurina se opri. Era defectă? Deja se oprise? Apoi domnița scoase limba.

Clarissa izbucni în râs, fiind și mai fascinată.

– *Asta* numesc eu o dansatoare obraznică, spuse ea în timp ce figurina repeta dansul.

– Precum femeia care a inspirat-o, spuse el.

– Femeia care a inspirat-o? Clarissa privi mai îndeaproape dansatoarea și observă că vesta ei avea un anumit model, la fel și pălăria. Ambele erau identice cu costumul pe care ea îl purtase la balul mascat de anul trecut.

Clarissei i se tăie răsuflarea.

– N-ai făcut asta!

– Ba da.

– Sunt *eu*? Dar când ai putut... cum ai putut... adică, sigur nu ai avut timp să o construiești în ultima zi.

– Am făcut-o în urmă cu aproape un an, pentru că Yvette voia să îți ofere ceva special Crăciunul trecut. Ea a folosit o păpușă de jucărie și mi-a dictat exact cum să arate ținuta. Apoi am modificat înfățișarea ca să îți semene. Dar nu am putut să o termin la timp pentru Crăciun, așa că Yvette a fost nevoită să îți aleagă un alt cadou. De atunci, statueta a stat în biroul meu. Voiam să o întreb pe sora mea dacă încă mai voia să ți-o dăruiască, dar apoi tu ai vrut o mașinărie și...

– Este minunată! Și presupun că seamănă puțin cu mine.

– Dar nu este la fel de frumoasă. Nu pot face miracole, la urma urmei.

Clarissa îi aruncă o privire sfioasă.

– Cu acesta, sunt două complimente în mai puțin de o oră. Te transformi într-un lingușitor veritabil, Edwin.

– Va trebui să te pedepsesc pentru ceva de îndată, spuse el. Nu aș vrea să ți se urce la cap.

Chicotind, Clarissa se întoarse la examinarea mașinăriei. În timp ce dansatoarea se învârtea, ea privi pe sub hainele ei, încercând să zărească mecanismul.

– Are un secret ascuns, spuse Edwin după o clipă.

– Da? Unde?

– Vezi dacă îl poți găsi.

Clarissa cercetă cu atenția figurina, dar se temea să nu o strice dacă mișca prea multe părți din ea.

– Măcar dă-mi un indiciu.

Edwin se mută lângă Clarissa și își scoase mănușile. Luând degetul Clarissei și așezându-i-l în spatele pălăriei voluminoase, o ghidă să apese dinspre interior pe borul pălăriei. O cascadă de plete aurii se revărsă de sub pălărie, ajungând până la talia dansatoarei.

– O! spuse ea. Este minunat!

Edwin își trecu un deget prin părul figurinei.

– În noaptea aceea la bal, am tot sperat să îți iasă părul de sub pălărie ca să pot vedea cum îți stă cu el despletit.

Cu un nod în gât, Clarissa ridică privirea spre el. Edwin stătea foarte aproape de ea acum, ochii licărindu-i în lumina pală a apusului și respirația lui învăluind-o.

Apoi Edwin adăugă, ușor emoționat:

– Aș da orice să te văd cu părul despletit.

Clarissa înghiți agitată în sec.

– Sunt convinsă că asta se poate aranja, reuși ea să spună, deși gâtul i se uscase brusc.

Fixând-o cu privirea, Edwin luă mașinăria din mâinile ei și o puse pe bancheta lângă el, apoi începu să scoată agrafele din coafura Clarissei.

– Vrei să o faci *acum*? întrebă ea. Ce vor crede servitorii când voi coborî din trăsură arătând ca o nespălată de pe stradă?

– Vor crede că suntem proaspăt căsătoriți. Ceea ce și suntem.

Când Edwin începu să tragă de un ac de păr care se încăpățâna să se opună eforturilor lui, Clarissa spuse:

– Încetează! Lasă-mă pe mine!

În timp ce ea își scotea acele de păr, Edwin prindea șuvițele care cădeau libere, strângându-le ușor în mâinile lui, frecându-le între degetele sale.

– Părul tău parcă este din fire aurite din mătase.

Clarissa râse tremurat.

– Când ai devenit atât de poetic?

– Când soția mea mi-a spus că trebuie să învăț cum să complimentez o femeie. Edwin îi sărută o buclă. Încă nu sunt foarte priceput la asta.

– Te descurci destul de bine, spuse ea blând.

Privirea lui îi cercetă fața, sorbind-o. Apoi îi cuprinse capul cu mâinile și o sărută.

O, Dumnezeule! Acest sărut era cu siguranță diferit de cel pe care îl împărtășiseră în biserică – mai suav, mai fierbinte... mai intim. Clarissa deschise gura și, cu un geamăt, Edwin își afundă adânc limba.

În acel moment, totul deveni mai interesant. Edwin o săruta ca un prădător, luându-i totul și transformând-o într-un terci lipsit de vlagă cu fiecare împunsătură fierbinte a limbii lui. Clarissa îl înșfăcă de gât; el o prinse de talie. El ridică mâna și îi mângâie sfârcul prin rochie; ea ridică mâna pentru a-i mângâia minunatul păr negru ce se revărsa peste degetele ei.

Mâna lui liberă cotrobăia de parcă ar fi căutat spărturi în armura ei. Și erau multe; chiar în acel moment, armura ei putea la fel de bine să fie făcută din hârtie.

Îngropându-și gura în gâtul ei, Edwin o sărută și îi supse ușor pielea delicată, trimițând un fior prin trupul Clarissei, până în vârful picioarelor. Când ea îi cuprinse capul cu mâinile, el o întrebă:

– Îți place așa?

– Nu sunt sigură. Este diferit.

– Vreau să te ating pe sub rochie. Edwin îi mângâie bărbia cu obrazul lui aspru, acoperit de păr. Îmi dai voie?

Sub rochie. O, nu! Așa începeau lucrurile să ia o turnură greșită.

– Eu... nu știu.

Probabil că Edwin îi simți teama, pentru că se opri.

– Atunci, ce-ar fi dacă doar te-aș săruta?

– Da, o, da. Sentimentul de ușurare goni prin trupul ei. Sărutul este în regulă. Îmi place sărutul.

– Și mie. Spre surprinderea ei, în loc ca Edwin să pună din nou stăpânire pe gura ei, coborî de pe banchetă pe podeaua trăsurii.

Când Edwin începu să îi împingă în sus faldurile rochiei, ea îi prinse mâinile.

– Stai, am crezut că o să mă săruți.

– Da. Ochii lui licăriră privind-o în lumina palidă a apusului. Dar aici. Deschizând fanta lungă a pantalonașilor ei, Edwin o sărută în spatele genunchiului dezgolit. Și aici. O sărută deasupra genunchiului, pe coapsă. Și cu siguranță aici. O sărută pe cealaltă coapsă, mai sus.

Un fior nărăvaș o învălui pe Clarissa.

– Înțeleg, reuși ea să spună, deși nu înțelegea deloc. Nu îi trecuse niciodată prin cap că putea fi sărutată... acolo jos. Sau că acest lucru putea să îți dea un sentiment atât de amețitor. Seducătorul Mârșav cu siguranță că nu sărutase niciodată acea parte a trupului ei.

Capul lui Edwin era acum, practic, în poala ei, și, dintr-un anume motiv, acest lucru nu era atât de alarmant ca atunci când el stătea pe banchetă, lângă ea. Părțile lui intime nu erau aproape de ale ei, cu excepția gurii lui. Nu o putea răni cu gura, nu-i așa?

Doar dacă nu cumva...

– Nu mă vei mușca, nu-i așa?

El chicoti.

– Nu, jur! Plimbându-și mâinile pe coapsele ei acoperite de pantalonașii din pânză, Edwin spuse: Deschide-ți picioarele pentru mine, scumpa mea, și îți voi face lucruri care te vor face să te simți bine. Lucruri care îți vor plăcea. Nimic altceva, jur!

Simplul fapt că el stătea în genunchi pe podea, iar ea stătea așezată pe banchetă o făcu să vrea să îl lase să încerce. Clarissa depărtă puțin picioarele și fu răsplătită cu un șir de sărutări blânde, delicate pe coapsele ei, în interiorul deschizăturilor din pantalonași.

Spre șocul ei, acest lucru o excită foarte mult. Totodată, o și sperie puțin, dar sub acea teamă mocnea un fior fierbinte, care îi făcea inima să o ia la goană.

Apoi Edwin își puse gura chiar peste partea ei intimă.

– Edwin! chicoti ea. Ești... ești sigur de asta?

Ignorându-i întrebarea, el începu să o sărute și să o lingă acolo jos. Pe sub pantalonași. Între picioare. Gura lui îi acoperi *miezul* delicat, tachinând-o și mângâind-o cu tandrețe. Era *șocant* de bine.

– Asta este... mai mult decât un sărut... Clarissa scăpă un mic geamăt când Edwin își plimbă limba deasupra despicăturii ei. Trupul i se arcui, cerșind mai mult. Dumnezeule, Edwin!

Ea încă se minuna de acel sentiment magnific când, brusc, limba lui pătrunse înăuntrul ei. Clarissa se încordă ușor, dar împunsăturile lui era delicate și minunate, lipsite de durere. Pline de cea mai pură plăcere. *O, Dumnezeule!*

Teama încă se încolăcea în noduri în stomacul ei, dar cu cât Edwin o mângâia mai mult cu gura lui, cu atât ea reușea să o alunge treptat. În curând, ajunse să îi tragă capul spre ea, îndemnându-l la o impertinență și mai mare.

– Ești foarte priceput la... orice ar fi asta.

El se opri pentru a arunca o privire spre ea.

– Am avut destule ocazii să studiez seducția pentru a ști ce fac.

Clarissa putea ghici de ce, dar nu îi păsa cu ce femei fusese înainte. Bine, îi păsa puțin. Dar nu tocmai acum. Nu dacă ele îl învățaseră *asta*.

Trupul ei vibra, se simțea viu și gata să explodeze. Clarissa tremură sub gura lui Edwin, încercând să obțină mai mult.

– Ești delicioasă, mormăi el pe pielea ei.

– Da? Ce îi făcea el era, în mod sigur, delicios. Tu ești... ah... asta este... *incredibil*.

Cine ar fi crezut că un asemenea lucru ar face-o să vrea să își împingă trupul în gura lui precum o desfrânată? Dorința de a se zvârcoli sub el deveni aproape insuportabilă, iar partea de jos a corpului ei părea să se miște de una singură, căutând mai mult din acele senzații uimitoare, din acea fierbințeală și dulce amețeală. Un fior sălbatic se învolbură înăuntrul ei, zvâcnind și făcând-o să vrea să simtă fiecare dintre mângâierile dulci și istovitoare ale limbii lui, până când... până...

– Edwin! Dumnezeule, da, *Edwin!* Îi țintui capul cu mâinile între picioarele sale în timp ce lumini explodară în ochii ei.

Apoi se prăbuși pe spate, căzând în brațele unei minunate uitări.

Capitolul 15

Când Edwin o simți pe Clarissa zvârcolindu-se sub gura lui, exultă. O *putea* face să simtă plăcere. Și din moment ce acest lucru era posibil, atunci totul era posibil. Trebuia doar să fie foarte precaut cu ea.

Poate că, la urma urmei, putea avea parte de noaptea nunții.

Zâmbind pe pielea ei savuroasă, îi înghionti ușor coapsa cu nasul, absorbindu-i mirosul și gustul. Soția lui. Poate că avea să îi dea bătăi de cap, dar în cele din urmă, aveau să o scoată la capăt.

Degetele ei domoliră strânsoarea asupra capului lui Edwin, iar Clarissa scoase un oftat epuizat.

– Vai de mine! Vai, vai, vai!

Chicotind, Edwin își șterse gura pe pantalonașii ei.

– Da.

– Cu siguranță, mama nu mi-a spus despre asta.

El ridică privirea spre ea.

– *Ce* ți-a spus?

– Nu prea multe; roșea prea tare. Dar deja știam... o parte din proces. Dar nu pe aceasta.

– Cine ți-a spus?

Se întunecase prea mult acum pentru a-i mai putea vedea fața, dar Edwin îi putu simți trupul încordându-se sub mâinile lui, care încă se odihneau pe coapsele ei.

– A, fetele vorbesc despre lucrurile astea, să știi.

– Serios? Și ce spun?

– A, multe lucruri, că este așa pe dincoace și așa pe dincolo. Nu ai vrea să știi.

Clarissa îi împinse umerii cu mâinile, iar el se retrase, apropiindu-i picioarele și trăgându-i rochia din nou peste ele.

– A, dar mi-ar plăcea să știu. Cu mădularul tare în pantaloni, Edwin se ridică, se așeză lângă ea și își puse mâna pe talia ei. De ce nu îmi spui? O sărută ușor pe obraz. Astfel ți-aș putea arăta în privința căror lucruri s-au înșelat. Și ce lucruri nici măcar nu știau.

Clarissa se retrase de lângă el, privind pe fereastră.

– O, d-dar sigur ne apropiem de casă. A trecut ceva timp de când am plecat din Londra.

Retragerea ei fu prea evidentă pentru ca Edwin să o interpreteze greșit, iar el își înăbuși impulsul de a face presiuni asupra ei, de a cere răspunsuri. Nu așa te purtai cu o femeie sperioasă.

Dar acum că se gândea la acest lucru, reacția ei nu era stranie? Clarissa nu era niciodată sperioasă în legătură cu nimic. Se arunca cu capul înainte în orice aventură, întâmpina cu brațele deschise orice experiență, era adesea prea nesăbuită pentru gustul lui.

Atunci de ce se temea de asta? Doar dacă nu cumva...

– Durand nu ți-a făcut nimic în Bath, nu? întrebă el cu glasul răgușit.

Ea întoarse brusc capul.

– Cum ar fi? În glasul ei se simți uimirea sinceră.

– Cum ar fi să depășească limitele.

– A. Nu, desigur că nu. Adică, mi-a furat un sărut sau două, dar nu, nimic de genul acela.

– Mă surprinde acest lucru. Până acum nu mi s-a părut prea priceput la a nu depăși limitele și a încercat să te sărute cu forța în acea zi în bibliotecă.

Încrucișându-și brațele la piept, Clarissa se retrase înapoi în colț, în umbră.

– Aceea a fost prima dată când a fost dur cu mine. Până atunci a fost insistent în misiunea lui, dar totuși un gentleman. Cred că absența mea bruscă din Londra trebuie să îl fi provocat.

Hmm.

– Deci nu te-a forțat niciodată să faci altceva.

– Nu. În mod sigur, nu.

Edwin medită în tăcere pentru o clipă. Clarissa păruse sinceră. Iar el se pricepea de obicei să detecteze minciuni, mai ales după ani întregi în care avusese de-a face cu fratele lui mai mic, pe care nu te puteai bizui.

– Atunci de ce te ferești de mine? Nu intenționase să o întrebe acest lucru, dar acum că o făcuse, refuza să își retragă întrebarea.

– N-nu mă feresc. Clarissa își îndreptă umerii. Pentru Dumnezeu, erai sub rochia mea.

– Iar acum nu sunt.

Edwin putu auzi cum răsuflarea ei deveni mai sacadată în întunericul trăsurii. Clarissa părea să se închidă în sinea ei.

– Ai fost de acord cu condiția mea. Să ajungem să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt, să fim mai înțelegători înainte de a deveni prea intimi.

– Da, dar deja am devenit mai intimi decât era cazul. Edwin veni mai aproape de ea. De ce pare că acum te bucură atenţia mea, iar în următoarea clipă te sperii?

– Este doar în imaginaţia ta, spuse ea, dar glasul îi era prefăcut.

– Nu îmi imaginez clauza pe care m-ai pus să o adaug în acord. Nu îmi imaginez peria de păr cu care m-ai ameninţat la teatru. Edwin se aplecă în mod intenţionat spre ea, înghesuind-o cu trupul lui, doar pentru a-i observa reacţia. Ştiu că mă dorești uneori, Clarissa, și nu pot să înţeleg...

– Dă-te de pe mine! Clarissa îl împinse. Dă-te, dă-te, *dă-te!*

Violenţa cuvintelor ei îl surprinse atât de mult pe Edwin, încât se aruncă pe bancheta opusă. Când putu să vorbească din nou, spuse:

– Și în mod sigur nu îmi imaginez asta.

Pentru o clipă, tăcerea se lăsă în trăsură, presărată cu răsuflările întretăiate ale Clarissei, care se lupta să respire. Apoi fu de parcă își trase un văl peste faţă. Respiraţia i se întoarse la normal, iar Clarissa își îndreptă umerii, netezindu-și rochia, așa cum el o văzuse făcând de sute de ori.

– Ţi-am spus, zise ea, vocea fiindu-i mai calmă, deși încă tensionată. Nu sunt genul de femeie... afectuoasă. Nu are nici o legătură cu tine. Pur și simplu nu îmi place ca oamenii să fie prea aproape de mine. Mi se pare copleșitor.

„Dar nu când mă săruți."

Edwin nu rosti cuvintele. Învăţase în urmă cu mult timp de la sora lui că, dacă bombardezi o femeie cu argumente logice, iar ea nu vrea să le asculte, iese cu scântei. Sau se închide în sine, ceea ce lui nu îi aducea nici un câștig. Așa că doar așteptă ca ea să vorbească din nou, sperând că avea să se simtă liberă să continue. Pentru că povestea asta era mai complicată. Edwin era convins de acest lucru.

Din păcate, când Clarissa vorbi din nou, fu doar pentru a se distanţa și mai mult de el.

– Mă voi obișnui cu asta în timp.

Să se *obișnuiască?* El nu voia o soţie care să fie nevoită să își ia inima în dinţi înainte de a fi dusă în pat. Îi aminti într-un mod dureros de mama lui, de cum reacţionase ea faţă de tatăl lui pentru multă vreme după acea zi oribilă din salon. Cum tresărise ea când copiii ei veniseră în spatele său, retrăgându-se din atingerea tatălui lor.

Cum acea prăpastie dintre mama și tatăl lui se adâncise din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecuse. La naiba, el nu își dorise acest lucru pentru căsnicia lui – toată acea suferință, furie reprimată și acele nevoi nesatisfăcute.

Dar dacă soția lui nu voia să discute cu el despre temerile ei, atunci Edwin nu știa ce se facă.

– Servitorii știu că ne-am căsătorit? întrebă ea.

Brusca schimbare a subiectului îl făcu să vrea să o înșface de brațe și să o scuture, să îi ceară să îi spună de ce îl lăsa doar să o atingă până la un punct, de ce se speria când el se apropia mai mult. De ce îi plăceau atingerile lui doar când Edwin o săruta, iar pentru altceva era nevoie ca el să fie în spatele ei sau sub rochia ei...

Edwin simți amărăciune. Dacă *acesta* era motivul? Atât timp cât Clarissa nu era nevoită să îl privească, ea putea închide ochii și pretinde că el era altcineva când devenea mai intim. Dacă, pur și simplu, nu îl putea suporta?

Dumnezeule, era ridicol! Clarissa răspundea cu pasiune la săruturile lui; era excitată când el o atingea. Nu era atât de nepriceput la femei încât să nu își dea seama de *asta.*

Și exact acesta era motivul pentru care el voise să se însoare cu o fetișcană plictisitoare, în primul rând! De aceea își dorise doar o parteneră pe post de soție. Pentru că toate aceste sentimente clocotitoare erau prea mult. Lui Edwin nu îi plăceau.

– Așadar? întrebă ea. Servitorii știu?

Edwin scrâșni din dinți.

– Da. Le-am trimis o scrisoare în același timp când am trimis anunțul la ziar.

Bine. Avea să facă lucrurile după cum voia ea pentru o vreme. Avea să petreacă timp cu ea. Să încerce să își integreze proaspăta soție pe moșia lui. Să încerce să își controleze dorința năvalnică de a se culca cu ea.

Să o curteze.

Edwin tresări. *Nu* o curtase cu adevărat, nu-i așa? Doar o grăbise să se mărite cu el. Și de fiecare dată în trecut când făcuse gesturi vag asemănătoare curtatului, totul se sfârșise cu un interludiu foarte plăcut. În noaptea petrecută la teatru. Chiar și acum cu mașinăria. De fiecare dată, el reușea să avanseze încă puțin cu ea.

Interesant. Aparent, femeilor le plăceau cadourile bine gândite și complimentele. *Ei* îi plăceau mult cadourile bine gândite și complimentele.

Prea bine, atunci asta avea să facă Edwin. Să o curteze așa cum se cuvenea. Să ia lecțiile pe care Clarissa i le predase pentru a curta alte femei și să le aplice în cazul ei.

– Sper că pe angajații tăi nu îi va deranja să mă aibă drept stăpână, spuse Clarissa.

Ezitarea din glasul ei întări decizia lui Edwin. El putea face acest lucru. O putea face să se simtă confortabil lângă el. Și poate nu peste mult timp de acum înainte, ar putea fi pregătită să îi dezvăluie de ce era atât de speriată să împartă patul cu el.

– Sunt convins că vor fi încântați că o persoană atât de cultă ca tine se va ocupa de gospodărie, spuse el blând.

Măcar acum avea o strategie de aplicat.

Primul lucru pe care Clarissa îl observă când intră în sufragerie două ore mai târziu fu trandafirul care aștepta pe farfuria ei. Al doilea fu Edwin, arătând minunat cu lavaliera lui rafinată în alb-negru, stând la celălalt capăt al mesei și privind-o cu o intensitate care o făcea întotdeauna să tremure.

Sentimentul de vinovăție o străpunse din nou. Nu mai avusese nici un moment singură cu el de când sosiseră. Personalul casei o bombardase cu urări entuziasmate de bun venit și apoi o trimiseseră să se pregătească pentru cină în apartamentul care se presupunea că este al ei. În haosul despachetării lucrurilor și al pregătirii pentru cină, Clarissa nu avusese prea mult timp ca să mediteze la comportamentul ei groaznic din trăsură.

Dar acum, singură cu el la cină, nu mai putea ignora acel comportament. Străduindu-se să își găsească cuvintele, luă loc la masă și ridică trandafirul pentru a-l mirosi.

– Este minunat. Se străduiește să adopte un ton relaxat. Ar trebui să mă aștept la câte un trandafir în *fiecare* seară la cină?

– Asta se poate aranja.

Faptul că el folosise în mod inconștient propriile ei cuvinte de mai devreme, care fuseseră scânteia ce aprinsese momentul lor de intimitate, îi reînnoi sentimentul de vinovăție. Clarissa exagerase. Trebuia să înceteze să se mai poarte ca o neroadă speriată cu el. Deja îl făcuse să îi pună întrebări la care nu era pregătită să răspundă.

Ea avea să îi spună totul în cele din urmă. De îndată ce avea să se pună pe picioare căsnicia lor.

„Laș!"

– Ai o rochie minunată, spuse el nonșalant.

Amabilitatea politicoasă o uimi, mai ales venind din partea lui Edwin. Dar măcar Clarissa știa cum să joace acel joc.

– Mulțumesc. Este una dintre preferatele mele, spuse ea, așezându-și șervetul pe genunchi. Și tu arăți minunat astă-seară.

Clarissa își dorea ca el să nu fi arătat atât de bine. Momentul acela din trăsură când Edwin îi produsese plăcere fusese incredibil. Era vina ei că lucrurile se deterioraseră apoi. Iar Clarissa *ura* asta. Ura să se teamă și să fie slabă.

Servitorul așeză un castron cu supă în fața ei.

– Arată delicios, spuse ea, temându-se să nu fi sunat prea stupid.

– Dacă ai feluri de mâncare pe care le-ai prefera, trebuie doar să îi spui bucătăresei. Edwin sorbi o gură de supă din lingură. Cred că ești deja familiarizată cu abilitățile ei.

– Și încă cum. Clarissa luă lingura de pe masă. Mama ta a ales-o bine.

– Mama s-a priceput întotdeauna să angajeze servitori. Edwin îi aruncă o privire. Și sunt convins că și tu vei fi la fel de pricepută.

Tonul lui straniu de liniștitor o făcu să oprească lingura în aer.

– Cu siguranță, voi încerca să fiu.

– Asta este tot ce îți cer. Că tot veni vorba, mă gândeam că mâine am putea să facem un tur al lăptăriei și apoi al livezilor.

– Am fost în lăptăria și în livezile tale de nu știu câte ori. De ce se purta Edwin de parcă ea nu vizitase Stoke Towers aproape în fiecare zi în tinerețea ei? Nu știu ce aș mai putea afla dintr-un tur.

Fruntea lui Edwin se încruntă ușor.

– Prea bine, atunci putem merge în vizită la arendași, ca să te pot prezenta drept soția mea.

– Este o idee excelentă. Ar trebui să începem cu familia Gronow. Nu, stai, poate cu familia Leslie, din susul râului – probabil că doamna Leslie a născut deja și mi-ar plăcea să văd copilul.

Edwin se lăsă pe spate și o privi uimit.

– Cum se face că știi aproape la fel de multe ca Yvette despre arendașii mei?

Clarissa ridică din umeri.

– Am petrecut aproape fiecare zi din copilăria mea aici, cu ea.

– Știam că tu și Yvette erați apropiate, dar habar nu aveam că ai petrecut atât de mult timp la Stoke Towers.

– De unde ai fi putut ști? Erai plecat la școală; apoi eu am fost plecată la școală. Iar când eram acasă, erai prea ocupat ca să acorzi atenție unor fetișcane care zburdau pe aici și mergeau la cumpărături în Preston.

– Ah, da. Am uitat de cumpărături.

– Nu îmi dau seama cum. Mereu îi ţineai lui Yvette predici despre cât cheltuia.

Edwin se încordă.

– Presupun că mă credeaţi un nesuferit.

– Poftim? Nu. Știam că erai preocupat de cât de mult neglijase tatăl tău moșia, de Samuel și problemele lui. Nu aveai timp de pierdut cu două fete vorbăreţe, care se pregăteau pentru debuturile lor. În plus, erai întotdeauna foarte serios și studios, iar noi eram mereu... ei bine... opusul.

Edwin o privi pieziș.

– Yvette era studioasă. *Tu* erai opusul.

Clarissa nu se putu abține să nu râdă.

– *Acesta* este Edwin cel sincer și direct pe care îl cunosc și îl plac atât de mult.

Spre surprinderea ei, Edwin roși.

– La naiba, încercam să *nu* fiu atât de directă.

– De ce? Întotdeauna am fost sinceri unul cu celălalt, nu-i așa? Asta nu ar trebui să se schimbe doar pentru că ne-am căsătorit. Cum spunea Shakespeare? „Și tu, și eu suntem prea înţelepţi ca să ne curtăm într-un fel pașnic."

– Dumnezeule, sper că nu este adevărat.

Cuvintele căzură între ei ca o mănușă grea de armură. Prea târziu, Clarissa își aminti cerinţele pe care le enumerase el la o soţie, când ea îl ajutase să își aleagă una.

– Da, spuse ea, înghiţindu-și nodul din gât. Tu voiai o soţie tăcută, responsabilă și care să te liniștească. În schimb, te-ai ales cu mine.

Edwin se strâmbă.

– Nu la asta mă refeream. Spuneam doar că... *încercam* să spun că sper ca noi doi... Frecându-și ceafa, bombăni: La naiba! Nu-mi da atenţie. Nu prea sunt în apele mele.

Clarissa se înduioșă. Situaţia aceasta era la fel de grea pentru el precum era pentru ea – poate mai grea. Edwin făcea un lucru foarte nobil, renunţând în acest timp la propriile sale planuri de viitor.

– Deci, spuse ea, hotărâtă să schimbe subiectul, mâine mergem în vizită la arendași. Sună distractiv. Ce ar trebui să port?

Edwin îi întâlni privirea, aparent uimit de tonul ei prietenos, apoi își îmblânzi expresia feţei.

– Păi, probabil ar fi cel mai bine să mergem călare, așa că o costumație potrivită pentru călărie ar fi cea mai adecvată. Și dacă se întâmplă să ai...

Spre imensa ei ușurare, după aceea nu mai fu abordat nici un subiect serios.

Dar mai târziu, după ce servitoarea ei hlizită o lăsă pregătită de culcare, iar Clarissa se întinse pe pernă, încercând să citească ultimul număr din *La Belle Assemblee*, se întrebă dacă el avea să încerce să o seducă în acea seară. Dacă da, ea avea să îi permită?

O parte din ea își dorea acest lucru. Cealaltă parte ura faptul că nu putea prezice cum avea să reacționeze odată ce el s-ar așeza deasupra ei și ar încerca să o pătrundă. Clarissa nu credea că putea suporta din nou expresia aceea șocată de pe chipul lui dacă ea s-ar fi speriat și ar fi spus sau făcut ceva nepotrivit.

Așadar, când ușa ce dădea spre camera lui se deschise, iar Clarissa își strânse în mod instinctiv revista la sâni, îi veni să se bată singură când citi frustrarea licărind în ochii lui.

Deși Edwin și-o alungă rapid, o lăsă pe Clarissa înfrigurată.

– Voiam să mă asigur că este totul confortabil pentru tine înainte de a mă retrage, spuse el cu o politețe desăvârșită, de parcă ar fi fost simpli prieteni care, întâmplător, împărțeau un apartament matrimonial, și nu un cuplu proaspăt căsătorit care trebuia să își consume căsătoria.

– Foarte confortabil. Clarissa lăsă în mod intenționat revista să îi cadă în poală, nevrând ca Edwin să creadă că se temea de el. Nu se temea... nu în întregime. Mă voi culca în curând. Sunt foarte obosită.

– Cred și eu.

Edwin continuă să stea în pragul ușii pentru încă un moment, parcă neștiind ce să facă. Și, Dumnezeule, arăta mult mai abordabil într-o cămașă de noapte decât în obișnuitele lui ținute stricte. Clarissa tocmai își dădu seama că încă nu văzuse nici măcar o parte din el goală.

Nici măcar o fărâmă din ceea ce părea să fie un piept destul de lat. Nici o ocheadă la ceea ce erau, probabil, niște brațe strașnice. Și simplul gând la cum ar putea el să arate fără haine îi aprinse curiozitatea.

Până își aminti ce altceva nu văzuse încă. Partea la care nici măcar nu îndrăznea să privească, darămite să o simtă împingând și croindu-și drum înăuntrul ei.

– Clarissa, mai devreme, când am spus...

– Este în regulă. Știam la ce te referi.

El tăcu, bărbia încordându-i-se.

– Desigur că știai.

– Noapte bună, Edwin, spuse ea cu fermitate. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Da. El își plimbă privirea peste trupul ei cu o meticulozitate care nu o liniști deloc pe Clarissa. Somn ușor.

Apoi Edwin plecă, închizând ușa în urma sa.

Ignoră junghiul brusc de dezamăgire. Dacă ea încuraja dorinţa lui Edwin astă-seară – și pe a ei însăși – doar pentru a sfârși prin a-l respinge din nou...

Nu, mai bine să aștepte până când avea să știe că era pregătită. Stinse lumânarea.

Totuși îi luă mult timp până să adoarmă, iar când adormi, se cufundă într-un vis.

O pădure se întindea înaintea ei, întunecată și sumbră. Clarissa nu voia să intre în ea, dar fu nevoită. Era crucial să intre, deși nu își putea da seama de ce. Cu cât rătăcea mai adânc în pădure, cu atât îi era mai frig, până ajunse la un lac negru care sclipea în lumina lunii de deasupra.

Își cufundă vârful piciorului în apă. Era surprinzător de caldă, mult mai caldă decât aerul din pădure. Ar fi minunat să intre în apă și să se încălzească. Treptat, încet, înaintă în lac, cufundându-se în apa caldă.

Apoi ceva o înșfăcă de picior din adâncul apei și începu să o tragă spre centru, care devenise un vârtej ce se învolbura din ce în ce mai tare și mai rapid cu fiecare clipă care trecea. Ea se luptă să înoate înapoi spre mal, dar nu se putea împotrivi curentului, care o trăgea în jos, în vidul învolburat, în adâncul întunecat, unde fără îndoială că avea să se înece...

Se trezi țipând. Îi luă o clipă să își dea seama unde se afla, iar când reuși, ușa se deschise brusc, iar Edwin apăru în prag, ciufulit, cu ochii bulbucaţi și ținând în mână o lumânare aprinsă.

– Dumnezeule, Clarissa, ești bine? Ridică lumânarea pentru a cerceta încăperea cu privirea, de parcă ar fi căutat intruși.

– A fost doar un coșmar, spuse ea grăbită, începând să se simtă stânjenită. Eu... devin agitată în locuri noi, minţi ea. Atâta tot.

– A sunat mai rău de atât. Edwin înaintă în cameră.

Lumina lumânării i-l dezvălui Clarissei, care înghiţi în sec. Edwin nu purta nimic în afară de indispensabili – nici cămașă de noapte, nici bonetă, nimic în afară de un strat subţire de pânză care îl acoperea de la șolduri până la genunchi. Și era atât de bine făcut pe cât și-ar fi dorit orice femeie – piept musculos, stomac plat și gambe

impresionante. Ca să nu mai spunem de brațe care arătau de parcă ar fi putut ridica orice.

Sau ţintui în loc pe oricine.

Clarissa se înfioră. Edwin nu i-ar face rău. Nu putea crede că ar face-o.

– Sunt bine, șopti ea. Chiar sunt.

– Tremuri.

– Mi-e puțin răcoare, atâta tot. Am visat că mă înecam.

Compasiunea de pe chipul lui străpunse teama ei.

– Vrei să stau cu tine? Când Clarissa ezită, temându-se să spună da, dar nevrând să rămână singură, Edwin adăugă: O să stau chiar acolo, pe fotoliul acela, până adormi la loc. Dacă vrei.

– Nu pare drept pentru tine să...

– Nu îți face griji pentru asta. Știu cât de supărătoare pot fi coșmarurile. Aveam și eu o mulțime când eram copil. Iar mama stătea cu mine și mă mângâia pe spate până când adormeam din nou. Edwin se apropie încet de pat. Pot să fac la fel pentru tine dacă vrei.

– Edwin...

– *Doar* te mângâi pe spate. Promit. Nimic mai mult.

Clarissa răsuflă îndelung.

– Sună minunat.

Zâmbetul lui de ușurare pură străpunse inima Clarissa, loc de care ea rar lăsa pe cineva să se apropie. Așadar, când Edwin veni să se așeze pe pat lângă ea și o îndemnă să se întoarcă pe burtă, Clarissa se lăsă de bunăvoie pe mâinile lui.

În timp ce el începu să îi maseze umerii prin cămașa de noapte, ea suspină.

– Ah. Este *minunat*.

El îi masa cu pricepere mușchii.

– Spune-mi despre coșmarul acesta. Te înecai?

– Mmm, spuse ea, teama de vis dispărând deja, aș prefera să îl alung din mintea mea. Spune-mi despre coșmarurile *tale*. Cumva, mereu mi te-am închipuit un băiețel viteaz, fără teamă de nimic. Despre ce visai și te speriai?

– Schelete.

Clarissa întoarse capul pentru a-l privi.

– Schelete? Serios?

– Păi, erau oameni când veneau după mine. Dar apoi li se topea carnea de pe oase, până nu mai rămâneau decât scheletele lor venind spre mine, cu oasele scârțâind. Edwin se înfioră.

– Dumnezeule, este un vis foarte macabru pentru un băiețel.

– Presupun că a început când am văzut un spectacol de păpuși la un târg, cu un schelet care dansa pe scenă și speria publicul. Am visat schelete câțiva ani buni după aceea.

– Bietul de tine!

– De fapt, așa au început să mă intereseze mașinăriile tatălui meu. Mă speriau pentru că îmi aminteau vag de coșmarurile mele, așa că am început să îi studiez în mod intenționat, hotărât să îmi depășesc teama. În scurtă vreme, am devenit de-a dreptul interesat să știu cum funcționau. Cu cât aflam mai multe, cu atât deveneam mai fascinat și, nu după mult timp, coșmarurile au încetat.

– Sper că nu îmi vei sugera să încerc să înot într-un lac negru în mijlocul unei păduri ca să îmi depășesc coșmarul.

El chicoti.

– Nu. Nu sună deloc înțelept *sau* sigur.

Clarissa se relaxă pe pernă.

– Bun. Pentru că nu știu să înot.

– Poate te voi învăța eu cândva. Dar nu într-un lac negru din mijlocul pădurii.

– Nu, bâigui ea, apoi căscă.

Mișcările lui deveniră mai lente, mai calmante.

– E mai bine acum?

– Mmm. Mult mai bine. Ochii Clarissei se închiseră ușor. Spune-mi mai multe despre copilăria ta.

Edwin începu o poveste despre prima dată când călărise, o poveste care, în mod normal, Clarissei i s-ar părea interesantă, dar cuvintele lui începură în curând să se contopească unele în altele, într-o bâiguială îndelungă, iar în curând adormi.

În noaptea aceea nu mai avu vise de nici un fel. Iar când Clarissa se trezi în dimineața următoare, Edwin dispăruse.

Capitolul 16

Câteva zile mai târziu, Edwin stătea la masă, foarte devreme pentru micul dejun, răsfoind ziarul *Times*, căutând orice dovadă că Durand și-ar fi pus în aplicare amenințările. Până în acel moment, nu găsi nici una, slavă Domnului!

Luă o gură de ceai. Era greu de crezut că el și Clarissa erau căsătoriți de aproape o săptămână. După noaptea aceea cu țipătul ei de îți îngheța sângele în vene, după ce văzuse groaza din ochii ei când îl văzuse intrând în cameră, Edwin consideră că ar fi prudent să se abțină de la orice avansuri fizice față de ea până când ea era dispusă să îi dezvăluie ce o speriase atât de tare.

Dar Edwin făcea progrese. Deși Clarissa nu mai avusese coșmaruri, îl lăsase să stea cu ea noaptea, să o mângâie pe spate și să vorbească despre cum fusese ziua lor. Deși era o agonie insuportabilă să fie atât de aproape de ea fără să fie câtuși de puțin intimi, Edwin își dăduse toată silința să nu se gândească la acest lucru. Începuse să facă plimbări lungi prin regiunile rurale pentru a-și elibera dorința înăbușită. Iar când acestea nu funcționau, se satisfăcea singur.

Era ridicol de-a dreptul. Petrecuse luni întregi fără să se culce cu vreo femeie, iar acum nu se putea gândi decât la cum să facă dragoste cu soția lui. Fără îndoială, pentru că știa că nu putea face acest lucru. Nu avea nici o legătură cu cât de atrăgătoare arăta Clarissa în cămașa ei de noapte. Sau cât de ușor putea râsetul ei vesel să îi înseninеze instantaneu ziua. Sau cum fiecare mișcare a ei părea menită să seducă...

– Bună dimineața! spuse o voce veselă din pragul ușii.

„Vorbind de lup..." Bineînțeles că purta o rochie care îl făcu pe Edwin să se gândească la căpșune cu frișcă. Pe care ar fi vrut să le devoreze.

Se foi incomodat în scaunul său.

– Te-ai trezit devreme, spuse el încruntându-se. Sper că nu ai avut un alt coșmar.

– Nu. Doar că... n-am mai putut dormi.

Luând de pe masă portocala pe care nu o mâncase, întrebă:

– Vrei să îți curăț portocala asta?

Clarissa se strâmbă.

– Urăsc portocalele. Simplul lor miros îmi provoacă greață.

– Atunci mai bine aș scăpa de ea. Ținti fereastra deschisă și aruncă portocala direct pe geam.

– Niciodată nu încetează să mă surprindă cât de priceput ești la măsurarea distanțelor și traiectoriilor. Clarissa își înălță bărbia. Încerci să mă impresionezi, domnule?

– Dacă te impresionează aruncatul portocalelor pe fereastră, spuse el, am un bol cu fructe cu care pot jongla.

Clarissa râse. Venind să se așeze lângă el, în loc de scaunul din capătul opus al mesei, ea văzu ziarul și deveni serioasă.

– A apărut ceva în *Times* ce ar trebui să ne preocupe?

– Nu am găsit nimic.

– Poate că Durand a renunțat.

– Mă îndoiesc. Probabil pune ceva la cale – doar că nu știm încă ce.

– Ei bine, domnule Tristețe și Pesimism, spuse ea, tachinându-l, cred că este timpul să te scoatem afară din casă.

El o privi bănuitor.

– De ce?

– Pentru că ai nevoie de mai multă distracție în afară de aruncatul portocalelor. Ai nevoie de o doză de soare și căldură, și de mișcare. Ar trebui să facem ceva distractiv afară.

Edwin spera ca noțiunea ei de distracție să fie aceeași cu a lui, dar, cumva, se îndoia de acest lucru.

– La ce te-ai gândit? Înot? „Goi, de preferat." O plimbare cu trăsura? „Undeva unde puteau sta goi." Călărie? „Te rog, să fie călărie. Dar nu cu un cal. Și cu siguranță goi."

– Mă gândeam că am putea face un picnic.

Edwin clipi.

– Un picnic! De ce am face asta când avem mâncare decentă chiar aici în sufragerie, servită în farfurii de slujitori bine plătiți?

Clarissa își dădu ochii peste cap.

– Unde îți este simțul aventurii, Lord Blakeborough?

– Nu am așa ceva.

– Prostii! Oricine are un simț al aventurii dacă împrejurimile sunt potrivite. Clarissa împinse ziarul deoparte. În acest caz, vom începe cu ceva mai puțin solicitant – poate o plimbare prin parcul cu căprioare. Deja am rugat-o pe bucătăreasă să ne împacheteze mâncarea pentru prânz, iar după plimbare, putem lua prânzul lângă râul dintre moșiile noastre.

– Împreună cu mușchii și melcii.

– Credeam că îți place să îți petreci timpul în aer liber. Te plimbi tot timpul.

– Da. Călare sau cu trăsura, doar cu vântul în față. Nu să stau pe pământul umed, înconjurat de pânze de păianjeni și cu ciori croncănitoare, în timp ce mănânc șuncă rece dintr-un coș.

– Habar nu aveam că ești ca o domnișorică, Edwin.

El se încruntă.

– Nu sunt ca o domnișorică. Doar că prefer casa mea confortabilă în detrimentul capriciilor unei păduri.

– Bine. Atunci voi merge singură.

– În nici un caz! Durand ar putea sta la pândă pe undeva.

Ea îl privi pieziș.

– Prea bine, spuse Edwin, oftând. Vom merge la „picnic". Deși mi se pare foarte stupid.

Cu toate acestea, la puțin timp după aceea, Edwin mergea pe moșia lui cu un coș pe un braț și cu soția sa la celălalt. Și, în mod surprinzător, se simțea bine. Soarele înviora câmpurile cu orz, vrăbiile ciripeau, iar fagii erau toți în floare.

După o vreme, se trezi povestindu-i Clarissei despre anumite zone ale moșiei și despre căprioarele care trăiau în parc. Probabil că ei nu i se păru foarte plictisitor, pentru că îl asculta, încuviința din cap și îi punea întrebări.

Trei ore foarte plăcute trecură parcă pe nesimțite. Se îndreptară spre râu pentru picnic, dar Edwin încă era sceptic în privința acestui lucru. Dar când o văzu pe Clarissa întinzând o pătură, se înveseli. La urma urmei, păturile puteau ține loc de pat.

Când ea începu să scoată mâncarea din coș, Edwin studie împrejurimile cu privirea. Pentru a-și împiedica gândurile să zăbovească asupra Clarissei care arăta minunat în razele soarelui ce pătrundeau printre copaci, el spuse:

– Se pare că mușteleș și melcii sunt absenți acum.

– Știi prea bine că este prea devreme pentru ambele acum. Clarissa se întoarse să privească spre apă și rămase gânditoare. Întotdeauna mi-a plăcut râul ăsta. În momentul ăsta al zilei strălucește precum un drum magic ce duce spre un tărâm al zânelor.

Edwin pufni.

Punându-și mâinile în șolduri, ea spuse:

– Nu ai simțul aventurii și *nici* imaginație.

– Mă tem că nu. Edwin cercetă numărul impresionant de sendvișuri cu pui, brânza de Stilton, borcanul cu castraveți murați și ceea ce păreau a fi tarte cu mere împachetate în hârtie. Dar am un apetit extraordinar. Și se pare că toate mâncărurile mele preferate au fost împachetate de bucătăreasă. Presupun că tu ai o legătură cu asta?

Ea râse.

– De parcă bucătăreasa nu ți-ar cunoaște toate preferințele. Femeia aceea este o comoară.

– Cu siguranță, suntem de acord în privința asta.

Mai târziu, după ce mâncară pe săturate, Edwin se întinse pe spate pe pătura pe care Clarissa o întinsese pentru ei și își încrucișă brațele sub cap, în timp ce ea strângea resturile de mâncare. Era foarte plăcut aici. Fu o surpriză pentru Edwin.

Ea îi aruncă o privire, iar neastâmpărul licări în ochii ei.

– Vai, vai, detectez cumva un zâmbet?

Edwin încercă să îl înăbușe, dar fu prea târziu.

– Poate.

– Te simți bine, nu-i așa?

– Presupun că da.

– Eram convinsă că așa va fi. Radiind datorită triumfului ei, Clarissa se întinse pe pătură, lângă el. Te cunosc mai bine decât crezi.

– Mă îndoiesc. Îndrăznesc să spun că eu știu mult mai multe despre tine decât știi tu despre mine.

Ea se întoarse pe o parte pentru a-l privi.

– Serios? Mie îmi sună a provocare. Și din câte îmi amintesc, eu am câștigat ultimul nostru pariu.

Edwin ridică o sprânceană.

– Prea bine, un pariu, atunci. Aceleași condiții ca înainte. Dacă tu vei câștiga, primești încă o mașinărie. Poți chiar să alegi ce fel de mașinărie vrei și mă poți privi construind-o. Dar dacă *eu* câștig, trebuie să porți pantaloni la cină.

– De ce le place bărbaților să vadă o femeie în pantaloni?

– Îți voi explica atunci când îi vei purta.

Ea pufni.

– *Dacă* o voi face, deci nu este sigur că se va întâmpla, din moment ce plănuiesc să câștig acest pariu. Deși ar fi de folos dacă am avea câteva reguli.

– Ce spui de asta? Facem cu rândul, punându-ne reciproc întrebări despre ce ne place și ce nu, iar primul care răspunde greșit pierde.

Clarissa mijii ochii, privindu-l.

– Bine. Din moment ce tu ai lansat provocarea, încep eu. Ce prefer – creveți sau pește?

– Creveți. *Eu* ce prefer?

– Nici una dintre variante. Nu îți place să mănânci nimic care înoată.

Edwin se încruntă.

– Asta nu ar trebui să se pună. Te-ai consultat cu bucătăreasa în privința cinei în fiecare seară. Aș fi fost surprins dacă *nu* ai fi știut că nu îmi plac fructele de mare.

– Ha! Pur și simplu nu suporți să pierzi. Clarissa se bătu ușor cu degetul pe bărbie. Să vedem, ce altceva aș putea să întreb... Ce fel de bijuterii îmi plac – din aur sau perle?

– Din moment ce nu te-am văzut niciodată purtând perle, va trebui să spun aur. Când ea chicoti, el spuse pe un ton obraznic: Ce fel de bijuterii îmi plac *mie* – din aur sau perle?

– Dacă începi să porți perle, te părăsesc, spuse Clarissa râzând. Și îți plac safirele albastre și aurul. Te-am văzut purtând doar un ac de cravată din safir. Și butoni din aur.

Edwin zâmbi.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama că ai observa un asemenea detaliu, având în vedere cât iubești moda. Dar uite o întrebare grea. Ce partid politic susţin? Răspunde-mi la asta, dacă poți.

– Ești un susținător înfocat al partidului Tories[1]. Edwin se încruntă, iar ea spuse veselă: Am dreptate, nu-i așa? Și pun pariu că tu nu știi ce partid susţin eu.

– *Tu* știi ce partid susții? Edwin nu o auzise niciodată menționând lucruri legate de politică.

– Câte partide există? Când el o privi șocat, ea spuse: Glumesc, netrebnicule. Desigur că știu ce partid susţin. Acum spune-mi care este.

Edwin fu nevoit să se gândească. Dar Warren ținea cu Tories și, având în vedere înclinația Clarissei de a fi mereu contra...

– Susții partidul Whig[2].

Clarissa îl lovi ușor în piept.

– Ai ghicit, pur și simplu, nu-i așa?

– Ţi-am spus, zise Edwin cu îngâmfare. Te cunosc foarte bine.

– Mai vedem noi. Clarissa se concentră, încruntându-se, apoi se învioră. Uite o întrebare la care nu vei ghici niciodată răspunsul. Care este piesa mea de teatru preferată?

– Este o întrebare prea generală ca să fie cinstită. Există sute de piese. Dar, doar ca să îți demonstrez că joc cinstit, voi încerca. Edwin se prefăcu nesigur. *Mult zgomot pentru nimic?*

Clarissa rămase cu gura căscată.

– Stai, cum se poate să fi știut asta?

– Ai citat din piesă în timpul cinei din prima seară a căsniciei noastre. Și, de obicei, dacă cineva cunoaște o piesă destul de bine cât

[1] Partidul Conservator în Marea Britanie (n.tr.)

[2] Partidul Liberal în Marea Britanie (n.tr.)

să o citeze, atunci este cea preferată. Edwin se aplecă vesel spre ea. Care este piesa *mea* preferată?

Clarissa se încruntă, recunoscând capcana.

– Așa cum ai spus, există sute de piese.

– Și totuși eu o știu pe a ta. Haide, dă-mi un răspuns!

Clarissa se întinse din nou pe spate.

– Ești groaznic, Edwin Barlow.

– Da, sunt. Și sunt extrem de nerăbdător să te văd purtând pantaloni la cină. Care este piesa mea preferată, neastâmpărato?

– Trebuie să fie ceva sec și plictisitor. Poate o piesă istorică. *Richard al III-lea*. Nu, stai, *Negustătorul din Veneția*. Are cutiile ale mecanice în ea.

Edwin îi aruncă o privire arogantă.

– De fapt, nu este Shakespeare.

– Poftim? Firește că este Shakespeare. Cine altcineva mai există?

– Piesa mea preferată este *Greșelile unei nopți*[1]. Oliver Goldsmith.

Clarissa se ridică și îl privi cu gura căscată.

– Nu!

– Ba da. Mă face să râd. Și da, uneori îmi place să râd. După cum vezi, Domnișoară-Știu-Totul-Despre-Tine, *nu* știi totul despre mine. Edwin rânji la ea. Și am câștigat.

– Aceea este cea mai... cea..., bolborosi Clarissa. Nu este...

– Ca să o citez pe soția mea, „pur și simplu nu suporți să pierzi".

Clarissa se încruntă la el, iar Edwin chicoti. Ea arăta adorabil fiind supărată de ideea că el câștigase.

– Bine, spuse Clarissa, strâmbând din nas. Voi purta pantaloni la cină. Dar doar dacă îmi spui de ce este atât de al naibii de important. *De ce* le place bărbaților să vadă femei în pantaloni?

El se aplecă spre ea pentru a-i șopti:

– Pentru că ce ne place, *de fapt*, este să vedem o femeie în pantaloni și intimi. Și doar așa putem să o vedem astfel, fără să ne culcăm cu ea.

– Ooo, spuse Clarissa. Are sens.

Deși obrajii i se îmbujorară, Clarissa nu își feri privirea și nici nu păru speriată de apropierea lui. Iar când Edwin își plecă mai aproape capul, și ochii ei deveniră arzători, el simți cum rămâne fără suflare.

[1] În limba engleză, în original, *She Stoops to Conquer*

Trecuse o săptămână de când o sărutase, o săptămână de când o atinsese. Iar Clarissa se purta de parcă ar putea accepta bucuroasă un sărut.

Exista un singur mod de a afla.

În clipa în care gura lui o atinse pe a ei, Clarissa se deschise spre el, întâmpinând duelul limbilor, răspunzându-i la mângâieri. Ea îl dorea. În sfârșit.

Dar poate că Edwin ar trebui să facă un alt test înainte de a-și permite să creadă că ea era pregătită pentru asta. Așa că îi acoperi sânul cu mâna sa.

Clarissa nici măcar nu se feri. Mai curând, își împinse trupul spre mângâierea lui, punându-și apoi mâinile pe după gâtul lui.

Slavă Domnului! Era a lui. *În sfârșit.* Edwin fusese răbdător, iar aceasta era recompensa sa. Excitat și înfierbântat, voia să renunțe la prudență, să îi smulgă hainele de pe ea și să îi acopere fiecare milimetru al corpului cu sărutări și mângâieri.

„Ai grijă, omule! Trebuie să fii foarte blând cu ea. Orice ai face, nu o speria."

Acest lucru avea să fie al naibii de greu. Pentru că el nu dorise niciodată o femeie mai mult decât o dorea pe soția sa în acel moment. Iar Edwin se temea că simplul fapt că o dorea prea mult o putea face să o rupă la fugă.

Capitolul 17

Clarissei îi plăcea partea aceasta, când Edwin o atingea, o săruta și o înfierbânta. Putea îndura partea dureroasă doar pentru senzațiile acestea. Avea să o facă, la naiba! Refuza să își petreacă mariajul temându-se de însăși activitatea pentru care fusese inventată căsătoria.

Refuza să nu aibă copii doar din pricina temerilor ei.

Plănuise picnicul lor ca să îl poată seduce pe Edwin într-un loc în care să se simtă în siguranță. Într-un loc sigur, în aer liber, cu multă lumină în jurul ei, dar și intim, aici în pădure. Un loc în care ea să nu se sperie, pentru că tot ce trebuia să facă era să țipe pentru ca să vină cineva alergând în ajutorul ei.

Un loc complet diferit de cel în care fusese dezvirginată.

De îndată ce acel gând răsări în mintea ei, Clarissa îl alungă. Seducătorul Mârșav era mort. Nu o mai putea răni vreodată. Iar Edwin *nu* ar răni-o, nu în mod intenționat, oricum.

Edwin îi scoase pelerina, apoi îi descheie fără grabă redingota, care avea mult prea mulți nasturi în față. Până când reuși să îi dezgolească pieptul, ea era deja disperată să îi simtă mâinile pe sânii ei.

Gura lui pe ea, lucru pe care Edwin îl făcea acum. O, *Dumnezeule!* Clarissa putea sta întinsă acolo întreaga zi, în timp ce el îi tachina sânii, mai ales că Edwin nu stătea deasupra ei, ci lângă ea, sprijinindu-se în cot.

– Faci asta atât de... bine, șopti ea, îngropându-și degetele în părul lui bogat. Este divin.

– Cu siguranță, este, spuse el cu o voce guturală.

Edwin îi supse și îi mângâie pe rând sfârcurile cu limba, apoi se întinse să îi dea încă un sărut fierbinte pe buze, în timp ce mâna lui preluă mângâierea sânilor ei. Când gurile lor se rupseră din sărut, amândoi respirau greoi, iar Clarissa se simțea caldă și moale pe dinăuntru.

Cu ochii licărindu-i, Edwin începu să îi ridice faldurile rochiei.

– De mult îmi închipuiam cum ar fi să te am așa.

Clarissa încercă să nu se încordeze când mâna lui urcă mai mult, deși teama pândea încolăcită în adâncul ei, asemenea unui șarpe așteptând să atace.

– De o săptămână... vrei să spui.

– Ani vreau să spun.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Poftim?

– Ți-am mai spus înainte – te-am dorit dintotdeauna, spuse Edwin, zâmbindu-i melancolic. Doar că nu l-am considerat un lucru foarte înțelept.

– Nu este, spuse ea. Deși, dacă el chiar o dorise în tot acest timp, îi dădea Clarissei speranță pentru viitorul lor împreună.

– Lasă-mă pe mine să judec acest lucru, spuse Edwin, apoi o sărută din nou, iar inima ei tresări.

Brusc, simți mâna lui în pantalonașii ei, dar înainte să apuce să se sperie, degetele lui se jucau atât de ușor și de grijulii acolo jos, încât teama Clarissei se risipi. Mai ales când Edwin găsi acel mic loc secret care implora să fie atins, cel de existența căruia ea nici măcar nu știuse până la Edwin.

Așa cum făcuse cu limba în trăsură, Edwin își folosi cu iscusință mâna, excitând-o complet, până când Clarissa începu să freamăte și să tremure sub atingerea lui. Începu să tragă de haina lui, vrând ca el să fie la fel de expus ca ea, iar Edwin și-o scoase scuturând din umeri, apoi începu să o mângâie din nou. Clarissa îi descheie nasturii vestei și își strecură mâinile pe sub cămașa lui pentru a-i simți pieptul lat și musculos.

Dumnezeule, ce piept strașnic și masculin avea! Îi găsi sfârcurile și i le tachină până când Edwin gemu și o mângâie cu și mai multă hotărâre acolo jos. Pe ea nu o deranja. Mai ales că ceea ce făcea Edwin o făcea să vrea să se urce în copaci, să cânte și să danseze, să se comporte ca o desfrânată sălbatică. Cu el.

De unde să fi știut că Edwin putea face aceste lucruri? Cine ar fi crezut că putea fi minunat să fii cu un bărbat?

– Ești atât de fierbinte și de umedă, obrăznicuțo, spuse el răgușit, sărutând-o. Chiar mă vrei.

– Da. Îl dorea, chiar îl dorea.

Luând mâna Clarissei, Edwin i-o duse pe pantalonii lui.

– Atât de tare te vreau și eu.

Mădularul lui era gros și tare, mai mare decât și-ar fi închipuit ea vreodată. Clarissa își înghiți nodul de panică ce începea să îi urce în gât. Hotărâtă să își înfrunte teama, îi descheie în mod intenționat nasturii pantalonilor, apoi ai indispensabililor și își strecură mâna înăuntru, pentru a-l mângâia.

Cu un geamăt, Edwin se împinse în mâna ei.

– Dumnezeule, da, scumpo. Atinge-mă! Te rog!

„Te rog!" Ce minunat era că îl putea face să o implore! Clarissa continuă să îl mângâie, desfătându-se cu sunetele înăbușite pe care le scotea Edwin, cu modul în care respirația îi devenea sacadată și cum ochii i se închideau. Pielea lui era atât de fină, carnea de sub ea atât de fermă.

Clarissei îi plăcea să îl excite când, brusc, Edwin îi dădu mâna la o parte.

– Gata, iubito, altfel mă voi face de râs. Nu mai pot suporta. Trebuie să intru în tine.

– Da. Clarissa își aminti că asta voise și ea, că asta avea să îmbunătățească situația între ei. Se forță să zâmbească în timp ce el îi împinse rochia în sus și se strecură între picioarele ei. Clarissa putea să facă asta. *Putea.*

Dar trupul ei refuză să asculte. Se încordă parcă având voință proprie, iar când Edwin își puse mâinile de-o parte și de alta a ei, ținând-o captivă, panica preluă controlul, iar inima Clarissei începu să bubuie și privirea să i se îngusteze, până când tot ce putu vedea fu maxilarul încordat al lui Edwin, semănând vag cu al Seducătorului Mârșav, iar ea nu mai putu gândi, nu mai putu respira, nu mai putu vedea...

– Nu... nu... nu..., începu Clarissa, vag conștientă de ceea ce spunea.

– Clarissa, șopti el mângâietor, iubito...

Împingându-se în pieptul lui, se ridică în capul oaselor, încercând să îl alunge de pe ea.

– Nu... oprește-te... oprește-te... *Oprește-te, la naiba!*

Ultimele cuvinte fură strigate în întreaga pădure.

Edwin încremeni, chipul îi deveni palid ca al unui mort și se rostogoli de pe ea, întinzându-se pe spate pe pătură, gâfâind în timp ce privea în sus, în copaci. Gâfâielile lui și suspinele pe care ea nu părea să și le poată stăpâni erau singurele sunete din pădure, în afară de susurul râului.

După câteva clipe, Edwin eliberă un oftat tremurând.

– Clarissa, spuse el răgușit. Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat.

Ea voia. Dar cum putea să îi spună că nu știa dacă avea să fie vreodată pregătită să facă acel pas?

– N-nu s-a întâmplat nimic. Doar m-am speriat.

Edwin înjură în barbă.

– Nu erai speriată. Nu mă minți. Când ea nu spuse nimic, el adăugă: Nu mai pot face asta. Nu așa. Acum mă vrei, iar în secunda următoare...

Când el își pierdu cuvintele, Clarissa simți o altfel de teamă.

– Te rog, nu spune asta! Doar lasă-mă o clipă și voi încerca... *noi* putem încerca...

– Dumnezeule, nu! Edwin nu o privi. Erai îngrozită. Am văzut-o în ochii tăi.

– Nu de tine.

– Nu mai este nimeni altcineva aici. Trăgând cu greu aer în piept, Edwin părea să se lupte să vorbească. Ochii mamei mele arătau ca ai tăi cândva, când am dat buzna în cameră chiar în timp ce prietenul cel mai bun al tatălui meu încerca să o ia cu forța. Încă mi-o amintesc plângând și îmi amintesc teama de pe chipul ei. Nu mai vreau să văd

niciodată așa ceva pe chipul unei femei, dar mai ales nu pe chipul propriei mele soții. Nu din cauza mea, în mod sigur.

Cuvintele lui o luară prin surprindere pe Clarissa.

– M-mama ta a fost... agresată?

Clarissa încă se gândea la acea revelație când un servitor ieși grăbit dintre copaci.

– Am auzit un țipăt – Lacheul se opri brusc, zărindu-i întinși unul lângă celălalt, aproape goi, evident. O! Obrajii i se înroșiră, apoi se întoarse rapid cu spatele la ei. Vă rog să mă iertați, milord. Nu am vrut să... adică, eu...

– Ce cauți aici? izbucni Edwin. Ne spionezi?

– Nu, cu siguranță nu, milord, spuse grăbit bărbatul. Sora dumneavoastră m-a trimis să vă caut, așa că pornisem într-aici când am auzit... Iertați-mă, este evident că am înțeles greșit ce se întâmpla... adică...

– Este în regulă. Edwin se ridică în capul oaselor și începu să își încheie nasturii indispensabililor și pantalonii. La naiba! Yvette și Keane s-au întors din America?

– Da, milord, spuse lacheul. Se pare că au auzit despre căsătoria dumneavoastră de îndată ce au sosit în Londra și au venit direct aici.

– Dumnezeu să ne ajute! Și Clarissa încerca deja cu disperare să își aranjeze toate hainele.

Edwin se ridică.

– Mergi și spune-le că venim imediat.

– Da, milord. Fără să privească înapoi, servitorul plecă.

De îndată ce lacheul se îndepărtă suficient cât să nu mai poată auzi nimic, Edwin întinse mâna să o ajute pe Clarissa să se ridice. Ea o acceptă cu grație, dar după ce se ridică, iar el încercă să își elibereze mâna, ea nu îi dădu drumul. Strângând-o tare într-a ei, spuse:

– Îmi pare atât de rău.

– Nu ai de ce să îți pară rău. Clarissei îi era greu să îl creadă când el arăta atât de distant și de controlat. Dar vreau să știi că nu te voi mai deranja cu lucrul acesta, nu voi mai încerca să te conving să vii în patul meu.

– Edwin...

– Vorbesc serios. Îmi dau seama acum de ce m-ai pus să adaug clauza aceea în acord. Pentru că ai cu adevărat nevoie de timp să... te adaptezi cu mine. Pentru o clipă, expresia lui reținută ezită. La naiba, Clarissa, aș fi vrut să îmi fi spus înainte să... aș fi vrut să fi înțeles...

Parcă dându-și seama cât de vulnerabil părea, Edwin se încordă.

– Nu contează. Când vei fi cu adevărat pregătită să ne consumăm căsătoria, oricât de mult ar dura, tu va trebui să fii cea care face pasul, exact așa cum ai cerut de la început.

– *Sunt* pregătită!

– Nu, nu ești. Să fii dispusă să *încerci* să ai relații sexuale nu este același lucru cu a vrea sau a fi pregătită pentru ele. Iar eu nu voi accepta să te temi de mine pentru că nu poți suporta... Se opri cu răsuflarea sacadată în timp ce sunete se auziră în spatele lor în pădure. Evident, nu putem purta discuția asta acum. Dar până vei fi pregătită să vorbești despre... motivul pentru care te ferești de mine, cred că noi doi nu ar mai trebui să încercăm asta.

– Nu spune asta, șopti Clarissa.

– Recunoaște. Ești ușurată că am spus-o.

O, Dumnezeule, poate că era. Dar doar puțin.

– Edwin, unde ești? se auzi un glas vioi nu departe de acolo.

La naiba! Yvette îi găsise.

Apoi se auzi o șoaptă, de parcă servitorul vorbea cu ea, iar sora lui spuse:

– Nu fi absurd – desigur că vor să mă vadă.

Edwin de-abia avu timp să își îmbrace vesta și haina înainte ca Yvette să iasă dintre copaci spunând:

– Bucătăreasa pretindea că voi doi făceați un picnic, dar nu îmi venea să cred. Trebuia să văd cu ochii...

Cuvintele i se stinseră treptat când îi văzu în starea lor dezordonată. Obrajii i se îmbujorară.

– O! Este genul *acela* de picnic.

Bărbia lui Edwin părea atât de dură, încât putea tăia în piatră.

– Nu fi vulgară, Yvette. Dormeam, atâta tot. Iar tu ne-ai trezit.

– Dormeai! Tu? Afară? Asta este aproape la fel de improbabil precum faptul că făceați un picnic. Yvette își mută apoi privirea asupra Clarissei. Spune adevărul?

– Desigur. Clarissa spera că își aranjase destul de bine hainele, astfel încât să nu îi dea de gol. Îl cunoști pe Edwin. El nu minte niciodată. Și fiind forțat să o facă acum trebuia să fie îngrozitor pentru el.

– În acest caz, spuse Yvette, mă bucur atât de *mult* să vă văd pe amândoi!

Edwin merse lângă sora lui și o sărută pe obraz.

– La fel cum ne bucurăm și noi să te vedem pe tine. Nu te așteptam până săptămâna viitoare, cel mai devreme.

– Aveam veşti pentru voi şi l-am rugat pe Jeremy să ne întoarcem mai devreme. Punându-şi mâna pe burta vizibil proeminentă, spuse: Presupun că vă puteţi da seama care erau veştile.

Doar Clarissa observă fiorul rapid de durere ce străbătu chipul lui Edwin, înainte ca el să se forţeze să zâmbească de dragul surorii lui.

– Felicitări! Suntem foarte bucuroşi pentru tine. Se întoarse şi o trase pe Clarissa lângă el. Nu-i aşa, draga mea?

Cuvintele lui fură false într-un mod atât de evident, încât o străpunseră pe Clarissa în inimă. Ea îl rănise foarte tare. Nici măcar nu îşi dăduse seama până atunci cât de mult îşi dorea *el* să aibă copii.

Dumnezeule, ea dădea complet peste cap căsnicia asta.

– Desigur că suntem bucuroşi pentru tine, spuse Clarissa, luptându-se să nu plângă.

Yvette îşi puse mâinile în şolduri.

– Şi eu aş fi fost bucuroasă pentru voi doi dacă aş fi bănuit cât de puţin că vreţi să vă căsătoriţi. Cum aţi putut să nu îmi spuneţi? O privi pe Clarissa, ridicând o sprânceană. Mai ales tu. Nu mă aştept niciodată de la Edwin să îmi spună lucruri, dar *tu* ar fi trebuit să îmi spui ceva.

– S-a întâmplat foarte repede, spuse Clarissa. Nu ştiu dacă îţi aminteşti ce s-a întâmplat când am făcut excursia aceea la Bath, anul trecut, dar...

– Vă vom explica totul când va fi şi soţul tău cu noi, interveni Edwin. Nu are rost să spunem povestea de două ori. Mergem?

Încuviinţând din cap, Yvette porni la drum, pălăvrăgind despre călătoria ei şi a lui Jeremy în America.

Tot ce putea face Clarissa era să dea răspunsurile ei obişnuite. Era conştientă într-un mod dureros că Edwin mergea încordat lângă ea, fără să o atingă, fără să o privească.

Ea nu intenţionase să îl facă să se simtă groaznic. Trebuia să repare situaţia, să îi spună că nu avea nici o legătură cu ce se întâmplase. Dar acest lucru însemna să îi spună adevărul de îndată ce aveau să fie singuri.

Îndrăznea ea? Sau destăinuirea ei avea să îi îndepărteze şi mai mult? Având în vedere ce îi spusese el despre mama lui, ar putea chiar să înţeleagă.

Mama lui – Dumnezeule! Clarissa nu ar fi bănuit niciodată o asemenea tragedie în trecutul lui Lady Blakeborough. Trebuia să afle mai multe detalii. Presupunând că Edwin i-ar spune.

Fu un șoc, oricum, simplul fapt că el îi menționase acest lucru Clarissei. Gândul că el fusese atât de devastat de reacția ei, încât să îi dezvăluie un lucru atât de personal despre familia lui împunse un junghi de vinovăție în inima Clarissei. Nu îi stătea deloc în fire.

Ieșiră dintre copaci și îl văzură pe Jeremy mergând cu pași mari spre ei.

– Aici erați! Presupun că Yvette v-a spus vestea noastră?

– Desigur, spuse vioaie Clarissa. Știi cum este soția ta – este jalnică la a ține secrete.

– Spre deosebire de fratele ei, care nu spune niciodată nimic. Ar fi trebuit să știu că punea la cale un plan ca să te câștige. Jeremy merse lângă Edwin și îl bătu pe umăr. Nu că aș fi surprins, Blakeborough. Felul în care vorbeai despre ea în urmă cu câteva luni...

– Poftim? îi întrerupse Clarissa. Cum vorbea despre mine?

Jeremy râse.

– De parcă l-ai fi scos din minți. Iar bărbații sunt scoși din minți doar de femeile pe care le plac.

– Nici vorbă, replică Yvette. *Eu* îl scot din minți, iar pe mine sigur nu mă place.

– Nu mă scoți din minți, spuse voios Edwin, încercând în mod evident să intre în spiritul glumei lor. Mă îngrijorezi. Nu este același lucru.

– Hmm, spuse Yvette. Soția ta nu te îngrijorează și ea?

Edwin strecură o privire sobră spre Clarissa.

– Soția mea mă îngrijorează peste măsură. Adevărul este că nu știu cum voi supraviețui căsătoriei cu ea.

– Nici eu nu știu. Clarissa încercă să pară că îl tachinează, dar sângera pe dinăuntru. Dar acum te-ai pricopsit cu mine, așa că va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Ei bine, spuse Yvette, luând-o pe Clarissa de braț. Vreau să aud totul despre asta. Când te-a cerut în căsătorie? Cum a făcut-o?

– Dumnezeu să ne ajute, bombăni Jeremy. Vino, frate, am nevoie de o băutură tare în timp ce ele vor reconstitui fiecare moment al curții pe care i-ai făcut-o.

Pe măsură ce toți patru se îndreptară spre casă, cu cei doi bărbați mergând înaintea lor spre birou, un sentiment de disperare puse stăpânire pe Clarissa. Avea să fie foarte greu să îndrepte lucrurile cu soțul ei atâta vreme cât familia lui era la Stoke Towers.

Clarissa putea doar să spere că familia Keane nu avea să stea mai mult de o zi sau două. Pentru că, cu cât această ruptură devenea mai mare între ea și Edwin, cu atât mai greu avea să îi fie să o repare.

Capitolul 18

Edwin se bucură de sugestia lui Keane de a bea ceva; astfel îl putea pune la curent pe cumnatul său cu *toate* detaliile situației cu Durand, inclusiv cu cele pe care nu voia ca soția lui să le audă.

Dar în timp ce mergeau spre biroul lui Edwin, unde se puteau bucura în liniște de coniac și trabucuri, nu Durand era cel care ocupa gândurile lui Edwin, ci Clarissa.

Zidul dintre ei părea să devină mai gros cu fiecare zi care trecea. Ea îl respingea de fiecare dată când îi permitea să se apropie.

Oare făcuse o greșeală enormă căsătorindu-se cu ea? Dumnezeule, Edwin spera că nu. Pentru că îi plăcea din ce în ce mai mult să o aibă în preajma lui, ca parteneră, cu fiecare zi care trecea.

Dar Edwin nu putea suporta ideea unei vieți petrecute cu o femeie care nu îi putea suporta atingerile. Care trebuia să se încurajeze pe sine doar pentru a împărți patul cu el.

Nu se simțise niciodată atât de singur.

El și Keane intrară în birou. După ce se liniștiră cu trabucurile și cu coniacul, Edwin îi prezentă cumnatului său situația cu Durand. Cea mai grea parte fu să îi spună lui Keane despre spionaj, dar nu ar fi drept să îi lase pe sora și pe cumnatul lui să fie luați prin surprindere în caz că Durand își punea amenințările în practică și spunea lumii despre activitățile de trădător de țară ale tatălui său.

Când Edwin termină de explicat, Keane păru de-a dreptul furios.

– Șantajat de un asemenea ticălos? Cum îndrăznește?

– Durand nu are pic de rușine. Sau principii. Mai ales când vine vorba de a o câștiga pe Clarissa.

– La naiba!

– Mi-ai luat vorba din gură. Edwin trase adânc aer în piept. Tu va trebui să decizi dacă ar trebui să îi spunem lui Yvette sau nu. Îți mărturisesc că habar nu am ce să fac în această privință.

– Ar distruge-o. Adică, mereu a simțit că tatăl vostru nu a dorit-o, dar asta...

– Situația asta explică de ce el nu era niciodată lângă noi. Nu explica în *întregime*, dar Edwin nu avea de gând să intre în detalii despre agresiunea asupra mamei lui și despre rezultatul acesteia. Deja regreta că îi spusese acest lucru Clarissei. Și nici măcar nu îi spusese totul.

– Poate ar face-o să se simtă mai bine dacă ar ști de ce era absent tatăl vostru, spuse Keane. Deși mă îndoiesc. Ea nu a fost rănită doar de absența lui, ci de lucrurile pe care le-a spus, de modul în care a tratat-o pe mama voastră.

– Motiv pentru care las în seama ta să îi spui lui Yvette cât de puține sau cât de multe detalii consideri înțelept. O cunoști mai bine decât mine.

– Doar pentru că tu îi ascunzi lucruri. Keane îi studie privirea. I-ai ascunde și acest lucru, nu-i așa, dacă ai avea de ales? Doar ca să o protejezi, să nu fie rănită.

– Da. Este singura modalitate prin care pot compensa greșelile lui tata și ale lui Samuel.

– Problema este că ea interpretează discreția ta ca pe o lipsă de încredere în abilitatea ei de a înfrunta procese și suferință. Tu crezi că o protejezi, dar, de fapt, ridici un zid între tine și ea.

Așa cum făcea de fiecare dată când Keane începea să vorbească despre cum ar trebui să își trateze sora, Edwin se retrase cu formalitate.

– După cum am spus, poți lua tu hotărârea dacă să îi spui sau nu. Din moment ce pare că o cunoști mai bine ca mine în această privință.

Aparent dându-și seama că Edwin devenea țâfnos, Keane spuse:

– Nu am vrut să...

– Dacă Durand nu va dezvălui niciodată acest lucru, ea nu trebuie să afle niciodată că tatăl ei a fost un trădător. Dar nu pot fi sigur că el nu o va face. De aceea îți spun *ție*. Ca să nu te trezești din senin afundat într-un scandal.

Keane încuviință sobru din cap.

– Nu îți face griji pentru mine și Yvette. Nu dau doi bani pe scandal, iar ea își face griji în privința scandalurilor doar pentru binele tău. Dar dacă sunteți împreună în chestia asta, Yvette îți va sta alături și îi va privi pe toți cu superioritate, fără să îi pese. Keane se lăsă pe spate în fotoliu. Iar pe mine mă cunoști. Eu îi privesc pe toți de sus din principiu.

– Ești artist și american. Oamenii se așteaptă la asta de la tine.
Edwin privi pe fereastră. Dar nu se așteaptă de la mine.

– Și Clarissa? Ea ce părere are despre toată situația aceasta?

Edwin scrâșni din dinți.

– Nu i-am spus.

– Poftim?

– I-am spus că Durand ne are cu ceva la mână, dar nu i-am spus cu ce. A trebuit să îi spun acest lucru doar pentru a o convinge să se mărite cu mine.

– Înțeleg. Keane luă o gură de coniac. Cu alte cuvinte, amenințările lui Durand ți-au oferit scuza perfectă pentru a face ceea ce voiai să faci de la început.

Edwin întoarse brusc privirea spre Keane.

– Ce naiba înseamnă asta? Am făcut-o pentru binele *ei*, nu pentru al meu. Nu o puteam lăsa să cadă pradă intrigilor ticălosului ăluia.

– Corect. Nu a avut nici o legătură cu faptul că o doreai, sunt convins.

Edwin se încruntă la prietenul său.

– Nu toată lumea este excitată ca tine.

– Pe mine nu mă păcălești, spuse Keane chicotind. Până și un idiot și-ar da seama ce simți pentru Clarissa. În orice caz, este un lucru bun ca un bărbat să își dorească soția, nu-i așa?

– Habar nu ai, bombăni Edwin. Nu îi putea dezvălui umilitorul adevăr lui Keane – că faptul că își dorea soția era un lucru pe care *ea* nu îl voia. Nu complet. Că el nici măcar nu știa de ce Clarissa îl respingea.

Edwin voia să creadă că nu avea nici o legătură cu el, dar nu putea. Pentru că, în mod sigur, dacă altcineva o rănise, dacă toată situația aceasta era din cauza altui bărbat, ea i-ar spune. Iar Clarissa se comportase ca o virgină când el o satisfăcuse cu gura. Fusese uimită.

Nu, faptul că ea nu spunea de ce, că se retrăgea de fiecare dată când el era pe punctul de a o pătrunde, putea însemna doar că nu îl plăcea.

„Doar lasă-mă o clipă și voi încerca... noi putem încerca..."

Dumnezeule, simpla idee că ea trebuia să își adune curajul și entuziasmul de a împărți patul cu el îi trimise fiori reci pe spinare lui Edwin.

Își alungă acel gând posomorât din minte.

– În orice caz, spuse el nonșalant, faptul este consumat. De când ne-am căsătorit, Durand doar a amenințat, dar asta nu înseamnă că nu va trece la fapte pe parcurs.

Din fericire, Keane îi permise să revină la subiectul contelui.

– Și nu știi care sunt motivele lui Durand pentru a pune mâna pe Clarissa. În afară de o obsesie ciudată pentru ea.

– Nu. Din câte știu, nu are nevoie de bani. Sau așa au spus Fulkham și Rathmoor.

Keane clipi.

– Le-ai spus despre ticălos?

– Nu tocmai. Nu voiam ca reputația Clarissei să fie pătată, așa că am spus că întrebam de conte în numele altcuiva de la club.

Scuturând scrumul din vârful trabucului său, Keane spuse:

– Presupun că nu ai vrea să *le* spui despre faptul că tatăl tău era spion.

– Cum să nu, spuse cu falsitate Edwin. O să dau fuga să îi spun lui Rathmoor, bărbatul care mi-a furat prima logodnică, că tatăl meu i-a vândut țara francezilor. Sau, și mai bine, îi voi spune lui Fulkham, care conduce practic Ministerul pentru Război. Edwin scutură din cap. Durand mi-a dat de înțeles că m-ar putea implica și pe mine în activitățile tatălui meu. Închipuie-ți dacă s-ar întâmpla *asta*.

– Nu are dovezi.

– Are dovezi solide despre activitățile lui tata. Nu i-ar trebui mult ca să lege acele dovezi de mine. În plus, presa nu are nevoie de dovezi. Are nevoie doar de o poveste picantă pentru a instiga la scandal.

Edwin luă o gură de coniac.

– Nu, mi se pare mai înțelept să stăm în provincie pentru o vreme și să sperăm că mariajul nostru îl va descuraja suficient pe Durand cât să își îndrepte atenția către altă domniță. Nu este ca și cum cineva ar putea face ceva să îl împiedice, având în vedere poziția lui și delicatețea relațiilor cu francezii în acest moment.

– Îți înțeleg ideea. Keane trase un fum. Dar cred că ar trebui să îi spui Clarissei despre asta, cel puțin.

– Nu pot. Nu încă.

– De ce nu?

– Am motivele mele. Relația lor atârna de cel mai fin fir de ață, dacă o putea numi relație. Măcar acum ea încă îl privea ca fiind cel care o salvase de Durand. Dar dacă își dădea seama ce groaznic ar putea fi scandalul dacă ar ieși la iveală vestea trădării tatălui său, Clarissa l-ar privi ca pe bărbatul care se căsătorise cu ea știind că i-ar

putea distruge reputația în societate. Edwin nu era pregătit pentru acuzațiile care ar urma.

– Așadar, dacă Durand merge și dă presei informațiile? Ce se va întâmpla atunci?

– Evident, nu voi avea de ales. Eu și Clarissa vom îndura scandalul cât de bine vom putea. Și el ar încerca să o împace cumva. Dacă ar putea. Vom merge în străinătate, vom aștepta să se stingă flacăra scandalului.

– Ai putea oricând să-l împuști pe Durand, spuse voios Keane.

– Crede-mă, prietene, m-am gândit la asta. Edwin oftă. Dar din moment ce Clarissa aproape și-a pierdut fratele în exil din cauza unui duel absurd, nu prea cred că i-ar plăcea să își piardă soțul la spânzurătoare.

– Adevărat. Presupun că va trebui doar să sperăm că lui Durand îi va veni mintea la cap. Pentru că, dacă tu și Clarissa părăsiți Anglia din vreun motiv anume, Yvette va avea ideea absurdă că noi ar trebui să preluăm în grijă Stoke Towers, așa cum a făcut Warren cu Margrave Manor –, iar eu de-abia mă pot ocupa de casa pe care am cumpărat-o la țară.

– Mi-e groază să mă gândesc ce ai face dacă ai administra locul ăsta, spuse Edwin. Le-ai pune pe lăptărese să pozeze în spălătorese îmbătate cu gin ca să le poți picta.

Keane se opri cu țigara în aer.

– Ce idee bună! Sau i-aș putea pune și pe lachei lângă ele – aș putea adăuga un aer de flirt soldățesc, brut, scenei. Desigur, ar trebui să achiziționez câteva costume militare...

– Stai departe de servitorii mei, afurisitule, bombăni Edwin.

Cumnatul său izbucni în râs.

– Ar trebui să îți vezi fața. Asta ar trebui să pictez – pe tine cu o falcă în cer și una în pământ. Dar crede-mă, nu am nici un interes ca servitorii tăi să îmi fie modele. Mi-e destul de greu să țin pasul cu proiectele pe care le am deja. Punând paharul pe masă, Keane deveni serios. Așa că asigură-te că nu intri în conflict cu Durand, mă auzi?

– Voi face tot ce îmi stă în putință. Dar bărbatul ăla este imprevizibil. Edwin scutură din cap. Iar eu nu știu niciodată cum să mă port cu oamenii imprevizibili.

Ca soția lui. Edwin spera că în timp *ea* avea să devină mai ușor de citit. Altfel, îl aștepta o căsnicie lungă și rece.

*

Când Clarissa își încheie povestea despre Durand, Yvette slobozi o ocară deloc demnă de o doamnă.

– *Ce* a făcut contele? *Blestematul* ăla! Cum a putut? Adică, știu că era nebun după tine, dar nu mi-am dat seama că era... ei bine... *nebun.*

– Știu. Este foarte ciudat. Nu pot să cred că tot mă urmărește. Nici eu, nici Edwin nu ne putem da seama de ce.

Neștiind exact cu ce secrete de familie îl avea Durand pe Edwin la mână, Clarissa nu știa dacă ar trebui sau nu să menționeze șantajul. Până acum îi spusese doar că Edwin se temuse ca Durand să nu încerce să o răpească, astfel că se căsătorise cu ea ca să o țină în siguranță. Dar nu se simțea confortabil să nu îi spună tot adevărul celei mai bune prietene a ei.

Iar acesta nu era singurul lucru care o vlăguia. Cele două vorbeau în noul dormitor al Clarissei, nu în vechea cameră a lui Yvette, așa cum făcuseră întotdeauna până atunci. Și Clarissa fu cea care îi chemase pe servitori să aducă ceaiul, Clarissa cea care dăduse ordinul să fie adăugate două tacâmuri în plus la cină. Se simțea destul de ciudat jucând rolul stăpânei casei în fața femeii care jucase înainte acel rol.

Yvette stătea acum întinsă pe pat, în timp ce Clarissa se plimba prin cameră, neputând să stea liniștită după întâlnirea pe care o avusese cu Edwin în acea după-amiază. Dacă ar fi fost măritată cu altcineva, i-ar fi putut cere prietenei ei sfaturi despre problemele ei matrimoniale. Dar Yvette era predispusă să îi țină partea fratelui ei.

Nu că ar fi existat vreo parte în tot dezastrul acesta. Edwin făcuse un sacrificiu nobil, iar acum suferea din pricina asta. Între timp, Clarissa se poticnise exact de lucrul pe care îl evitase – căsătoria cu un bărbat care voia să se culce cu ea, care avea tot dreptul să se culce cu ea. Și pe care ea îl rănea cu fiecare refuz de a-i permite să o facă.

– Ești fericită cu Edwin, nu-i așa? întrebă Yvette. Chiar dacă ai fost obligată să te căsătorești cu el...

– Nu am fost obligată, spuse ea încordată. Am *ales* să mă mărit cu el. Aș fi putut refuza, să știi.

– Și să riști să fii răpită de Durand. Recunoaște, Edwin este un înger veritabil în comparație cu francezul.

– Nu l-aș descrie niciodată pe fratele tău ca fiind un înger, spuse Clarissa, zâmbind vag. Mai degrabă ca pe un cavaler rătăcitor.

– Da, are tendința să fie superprotector cu femeile din familia lui, spuse Yvette, strâmbând din nas. Mereu mi s-a părut un lucru enervant.

– Mie mi se pare foarte frumos. Cu excepția faptului că toți cavalerii au o armură care poate fi greu de pătruns. Deși nu armura *lui* era problema principală. Ci a ei.

– Dă-i puțin timp. Te va primi în viața lui treptat.

Clarissa ridică o sprânceană, privind-o pe Yvette.

– Câți ani i-a luat ca să te lase pe tine să intri în viața lui?

Yvette ridică din umeri.

– Asta este diferit. De obicei, frații împărtășesc cu soțiile lor secrete pe care nu le-ar spune niciodată surorilor lor, crede-mă. Amandei i s-ar face părul măciucă dacă ar ști ce lucruri mi-a spus Jeremy. Între soț și soție există o intimitate care nu poate exista între frate și soră, din motive evidente.

Clarissa se gândi să își întrebe prietena despre agresiunea asupra răposatei Lady Blakeborough. Dar Edwin nu spusese când avusese loc, iar între el și sora lui era o diferență de opt ani. Poate că Yvette nu știa despre acest lucru. Cu siguranță, făcea parte din categoria lucrurilor pe care Edwin nu le-ar dezvălui niciodată.

Probabil din același motiv pentru care Clarissa nu îi povestise niciodată lui Yvette despre Seducătorul Mârșav. Anumite lucruri erau atât de neplăcute și de rușinoase, încât nu le puteai dezvălui nici măcar unui frate sau celei mai bune prietene. La urma urmei, Niall sfârșise în exil încercând să păstreze secret faptul că ea fusese agresată. Clarissa nu avea de gând să dezonoreze sacrificiul lui, strigând secretul în gura mare.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă ești fericită cu Edwin, spuse blând Yvette. Ești?

Dumnezeule, era stânjenitor.

– Ne înțelegem foarte bine. El nu este... așa cum mă așteptam. Știam că are un simț sec al umorului, dar habar nu aveam că poate chiar să fie glumeț.

Yvette ridică o sprânceană.

– Încă vorbim despre Edwin, nu?

– Da. Clarissa simți nevoia stranie de a-l apăra. Nu este nici pe jumătate tipul sobru pe care îl credeam. Merse să ia mașinăria de la Edwin, care ocupase un loc de cinste pe măsuța ei de toaletă încă de la sosirea ei acolo. El mi-a dăruit asta. A spus că tu l-ai pus să

îl facă pentru mine Crăciunul trecut, dar nu ai avut niciodată ocazia să mi-l dăruiești.

Ochii prietenei ei licăriră amuzați.

– Este adevărat. Și ți-a spus *de ce* nu ți l-am dat niciodată?

– A spus că nu l-a terminat la timp.

Yvette râse.

– Pentru că îi tot făcea modificări. Nimic nu era destul de bun, nimic nu semăna perfect cu tine, nimic nu i se părea corect. „Ochii nu au nuanța potrivită de verde", mi-a spus la un moment dat. „Clarissa nu se mișcă așa", mi-a spus altă dată. Am pus totul pe seama obișnuitei lui atenții la detalii, dar acum mă întreb...

– Nu face asta, spuse Clarissa, simțind un nod crescându-i în gât. Îi atribui lui Edwin sentimente pentru mine pe care nu le are. Cuvintele lui răsunară în mintea ei: „De mult îmi închipuiam cum ar fi să te am așa". Adică, este atras de mine, dar...

– Dar ce? Yvette se ridică în capul oaselor pentru a se folosi de confirmarea Clarissei. Lucrurile sunt în ordine în *acea* zonă, nu-i așa? Știu că Edwin este plictisitor, dar cu siguranță...

– Nu este vorba de el, se scăpă Clarissa.

Yvette o privi cu ochii mijiți, iar Clarissei îi venea să se lovească pe sine pentru ce spusese.

– Ce vrei să spui? Dacă există o problemă în dormitor, cu siguranță este din vina *lui*. El știe mai multe despre *asta* decât tine, sunt foarte sigură, așa că este responsabilitatea lui să facă actul plăcut.

– Plăcut? spuse Clarissa neîncrezătoare.

Când îi auzi tonul, Yvette păli.

– O, Dumnezeule, Edwin este groaznic la asta, nu-i așa? Nu te-a rănit, nu? Nu m-aș fi așteptat de la Edwin, dar, ei bine... o soră nu știe asemenea lucruri despre fratele ei... Am auzit mereu povești despre Samuel, dar Edwin – Yvette se opri, parcă dându-și seama că dezvăluia prea multe. Nu trebuie să vorbești despre asta dacă nu vrei, dar dacă a fost atât de rău...

– Nu am făcut-o încă, spuse fățiș Clarissa.

Chiar trebuia să înceteze să mai dezvăluie lucruri. Dar dacă cineva îi putea spune cum să treacă de partea dificilă a căsniciei, aceea era Yvette. În primul rând, nu o deranjase niciodată să discute despre asemenea lucruri. În al doilea rând, era evident că avea un soț foarte talentat în acea privință, având în vedere cât de mult îl adora.

– Cum adică nu aţi „făcut-o"? întrebă Yvette. Doar nu îmi spui că după o săptămână de căsătorie, voi încă nu aţi făcut bestia cu două spinări?

– Bestia cu... Ce?

Yvette scutură indiferentă din mână.

– Ştii tu. Nu v-aţi *luat la trântă*, nu aţi *băgat găleata în fântână*, nu v-aţi *unit măruntaiele*.

Un râset isteric urcă în gâtul Clarissei.

– O, Dumnezeule, am uitat că tu faci colecţie de jargoane.

– Şi eu *te-am* învăţat toate cuvintele obraznice. Yvette îşi încrucişă braţele la piept. Deci aţi făcut fapta sau nu?

– Păi... nu. Nu am făcut-o.

– De ce nu? întrebă uimită Yvette.

Acum venea partea complicată. Mai mult ca niciodată, Clarissa nu voia ca Yvette să afle de ruşinea din trecutul ei. Yvette ar compătimi-o, iar Clarissa *ura* să fie compătimită. Dar erau anumite lucruri pe care Clarissa voia să le afle, iar Yvette părea singura persoană potrivită să i le spună.

– După cum am spus, nu este vorba de el. Eu... mă tem foarte mult de durere. Ştii cum sunt cu durerea. Sunt foarte sensibilă în privinţa asta.

– Prostii! Ca întotdeauna, Yvette o citi ca pe o carte deschisă. Nu ai fost niciodată sensibilă la durere, nici măcar o zi din viaţa ta. Şi, în plus, este dureros doar prima dată. Şi nici măcar atunci nu este atât de rău.

– Serios? spuse cu scepticism Clarissa. Eu nu asta am auzit. *Sau experimentat*. Ei i se păruse groaznic.

– Dacă bărbatul ştie ce face şi este grijuliu cu tine...

– Şi dacă nu este?

Cuvintele triste ale Clarissei o puseră pe gânduri pe Yvette.

– Fratele meu te-a rănit? Ţi-a dat vreodată vreun motiv să crezi că *nu* ar fi grijuliu cu tine?

– Nu. Adevărul este că a fost foarte răbdător cu mine şi este dispus să aştepte până voi fi pregătită. Îşi feri privirea. Dar odată ce bărbaţii sunt prinşi în... pasiunea lor, pot fi imprevizibili. Când o surprinse pe Yvette privind-o curioasă, adăugă grăbită: Sau aşa am auzit.

Yvette o privi bănuitoare.

– Păi, nu ştiu cine ţi-a spus lucrurile astea – presupun că mama ta –, dar indiferent de prostiile cu care am fost învăţate, bărbaţii

nu sunt tirani pe care trebuie să îi suporți în dormitor. Cel puțin soțul *meu* nu este.

– Poate că soțul tău este diferit.

– Mă îndoiesc, altfel nu ar exista atât de multe soții în cercurile noastre care își iau amanți. Sigur obțin *ceva* plăcere din actul acesta. Prima dată este puțin dificil, dar după aceea este minunat. Oricum, la ce ți-a spus mama ta să te aștepți?

Clarissa nu putea recunoaște adevărul – prima *ei* dată fusese agonizantă. Și nu era convinsă că a doua oară avea să fie mai bine. Sau a treia, sau a patra. Dacă ea nu era... făcută pentru asta, cumva?

– Nu contează, bâigui Clarissa.

– Ba contează. Yvette se întinse și își puse brațul pe umerii Clarissei. Căsătoria necesită încredere. Fie ai încredere că soțul tău va fi grijuliu cu tine, fie nu. Îmi dau seama că probabil este greu să ai încredere într-un bărbat cu care ai fost forțată să... Se opri brusc. *Convinsă* să te căsătorești din motive ce nu au legătură cu iubirea. Dar ai avut suficientă încredere în el cât să fii de acord cu planul lui. Ai avut încredere că te va proteja de Durand. Nu poți avea încredere în el în privința asta?

Clarissa nu știa.

Yvette se încruntă.

– Dar am presupus că și tu îl dorești. Poate că nu este așa.

– *Nu* asta este problema, crede-mă, spuse sec Clarissa. Fratele tău are mai mult din talentul lui Samuel de a ispiti o femeie decât mi-aș fi închipuit vreodată.

– Serios? spuse Yvette cu o privire vicleană. Cât de surprinzător!

Clarissa roși.

– Sincer, nu pot să cred că port discuția asta cu sora lui, dintre toți oamenii.

– Nu doar sora lui. Prietena ta. Mereu voi fi mai întâi prietena ta, să știi. Yvette îi strânse ușor umărul. Noi, femeile, trebuie să fim unite, la urma urmei.

Din impuls, Clarissa o îmbrățișă.

– Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită, șopti ea. Mereu ai reușit să mă înveselești. Și mă bucur tare mult că acum vom fi surori.

– Și eu.

Se îmbrățișară strâns, ambele cu lacrimi în ochi.

Apoi Yvette întrerupse îmbrățișarea, privind-o.

– Răspunde-mi la o întrebare!

– Care? întrebă Clarissa, ștergându-și ușor ochii cu batista.

– Îl *dorești* pe fratele meu? Chiar vrei să fii Lady Blakeborough mai mult decât doar cu numele? Să îi porți copiii în pântec, să fii partenera lui și să fie al tău? Speri la posibilitatea ca iubirea să apară pe parcurs, odată ce veți ajunge să vă cunoașteți mai bine? Vrei un viitor adevărat cu Edwin?

– Da. În clipa în care răspunsul ieși din gura Clarissei, ea își dădu seama că era adevărat. Întotdeauna își dorise o asemenea viață – viața pentru care fusese crescută. Dar presupusese că nu o putea avea.

Apoi apăruse Edwin și o făcuse să își regândească presupunerile, iar acum Clarissa era îngrijorată că Edwin avea să o părăsească înainte ca ea să își poată învinge groaza din adâncul ei.

– În acest caz, continuă cu hotărâre Yvette, trebuie să lupți pentru el. Clarissa pe care o cunosc *eu* nu ar permite ca teama să îi conducă acțiunile. Clarissa pe care o cunosc *eu* nu ar sta cu mâinile în sân, așteptând ca lucrurile să se schimbe, ci și-ar lua singură ceea ce dorește, ignorând părerile societății și normele bunei-cuviințe. Clarissa pe care o cunosc *eu* ar lua taurul de coarne.

Clarissa își îndreptă spatele.

– Ar *face-o*, nu-i așa?

– Normal că ar face-o, la naiba, spuse Yvette cu un șocant limbaj grosolan. Așa că eu și Jeremy ne vom întoarce la Londra și te vom lăsa să te ocupi de acest lucru.

– O, ar fi *minunat!* Apoi Clarissa adăugă grăbită: Nu că nu îmi place să te am aici, dar...

– Înțeleg perfect. Și dacă mai pot face ceva ca să te ajut, cum ar fi să îți împrumut bijuterii sau o sticluță cu parfum, sau haine...

Ochii Clarissei se luminară în timp ce o idee îi trecu prin minte.

– De fapt, ai *putea* să mă ajuți să găsesc ceva de purtat. Dar nu va fi ce crezi tu.

– Nu?

– Eu și Edwin am făcut un fel de pariu în această după-amiază, pe care l-am pierdut, așa că acum... ei bine... Se întâmplă cumva ca mama ta să fi păstrat vreunele dintre hainele fraților tăi de când erau mai mici?

Yvette rânji, probabil amintindu-și cum reacționase Edwin ultima dată când Clarissa purtase haine bărbătești.

– Nu știu. Dar nu ar trebui să ne ia prea mult să aflăm.

Capitolul 19

Doamnele erau la etaj de foarte mult timp. Edwin aruncă o privire ceasului din biroul său, unde el și Jeremy încă stăteau, bucurându-se de coniac și de trabucuri. Trecuseră două ore, pentru Dumnezeu. Ce făceau acolo sus?

Edwin era pe punctul de a comenta în această privință, când Yvette intră grăbită în încăpere.

– Unde este soția mea? întrebă Edwin, uitându-se în spatele ei după obrăznicătura care îl înnebunea chiar și când nu era prin preajmă.

Yvette zâmbi.

– Va coborî în curând. Dar eu și Jeremy plecăm la Londra.

– Poftim? spuse Jeremy. Dar de-abia am ajuns aici!

– Da, și le-am întrerupt luna de miere. Așa că acum plecăm din nou.

Edwin nu știa ce să creadă despre asta. Oare Clarissa îi spusese ceva surorii sale? Sau Yvette se pricepea, ca de obicei, să citească mai bine oamenii și situațiile decât el?

Jeremy se încruntă.

– Așa, pur și simplu? Fără să cinăm? Nici măcar nu am luat prânzul încă!

– Este în regulă dacă vreți să mai stați puțin, interveni Edwin, fiindu-i milă de cumnatul său. Noi ne-am adaptat programului de provincie, așa că ați avea destul timp să cinați și să vă întoarceți în oraș înainte să se facă prea târziu. Cred că Clarissa deja i-a spus bucătăreasei că vom fi cu două persoane în plus.

Yvette începu să își pună mănușile.

– Iar *eu* i-am spus bucătăreasei că nu vom fi aici. Așa că am stabilit.

– Dar... Dar... bâigui Jeremy.

– Bucătăreasa deja ne-a pregătit un aperitiv rece, continuă Yvette cu nonșalanță, inclusiv câteva dintre tartele ei speciale cu mere.

Un zâmbet apăru pe chipul lui Jeremy.

– Tarte cu mere proaspăt coapte, zici? Jeremy se ridică. Ar fi trebuit să începi cu asta.

– Bucătăreasa noastră face niște tarte cu mere excelente, spuse Edwin în timp ce se ridică și el, capul învârtindu-i-se din pricina schimbării bruște de planuri.

Jeremy îi făcu cu ochiul.

– Iartă-mă că te părăsesc la ananghie. Dar îndrăznesc să spun că nu te va deranja să fii condamnat la mai mult timp petrecut doar în compania minunatei tale soții.

– Nu, spuse Edwin. Deși, sincer, nu știa ce să facă cu ea. Mai ales acum.

– Ia-o înainte, dragule, îi spuse Yvette lui Jeremy. Vin și eu imediat. Trebuie doar să vorbesc puțin cu fratele meu.

Asta nu suna bine. Edwin se îmbărbătă, așteptându-se la orice, în timp ce Yvette veni lângă el, ocolind biroul. Când ea doar îl sărută pe obraz, răsuflă ușurat.

– Mă bucur că te-ai întors în Anglia, recunoscu el.

– Și eu. Mi-a fost dor de tine. Și de Clarissa, spuse Yvette, strângându-i mâna într-a ei. Fii grijuliu cu ea!

– Desigur, spuse el scurt. De ce aș fi altfel?

– Pentru că uneori poți fi ca un elefant într-un magazin de porțelanuri și, în ciuda curajului și a impertinenței ei, Clarissa este cel mai fin porțelan de Wedgwood. Așa că te rog să o tratezi cu mănuși, bine?

Edwin se supără.

– Nu este treaba ta cum îmi tratez soția. Când ochii lui Yvette se mijiră asupra lui, Edwin regretă că vorbi atât de aspru, dar, la naiba, ideea că sora lui și Clarissa îi analizaseră... imperfecțiunile îi făcea sângele să fiarbă. Oricum, ce prostii ți-a spus despre mine?

Privirea lui Yvette deveni tainică.

– Nimic de prea mare importanță.

– Nu sunt vreun monstru, să știi, bombăni Edwin.

– Desigur că nu ești, spuse ea blând. Și în mod sigur *ea* nu te crede astfel. Privirea lui Yvette se înăspri acum. Cu toate acestea, dacă strici lucrurile cu ea fiind grosolan și direct, așa cum ești tu de obicei, nu te voi ierta niciodată.

Ca de obicei, Yvette credea că totul este din vina *lui.*

– Nu spuneai că te întorci la Londra?

Într-un mod surprinzător și pervers, asta o făcu pe sora lui băgăcioasă să râdă.

– Plec, plec, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Am înțeles că Lady Margrave dă o petrecere grandioasă pentru a sărbători căsătoria

voastră, iar eu și Jeremy suntem invitați. Așa că ne vedem acolo într-o săptămână.

Gândul la evenimentul extravagant pe care probabil că îl organiza mama Clarissei îl făcu pe Edwin să se înfioare.

– De-abia aștept, spuse el ironic.

Yvette se opri în pragul ușii, ochii licărindu-i.

– Și Clarissa încerca să îmi spună că poți fi amuzant. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu trebuie să o cred.

Până când Edwin înțelese pe deplin cuvintele ei, sora lui deja ieșise pe coridor.

– Stai! strigă el, grăbindu-se după ea. Clarissa chiar a spus că sunt *amuzant?*

Ajungând la ușa de la intrare, Yvette se opri și îi trimise un sărut prin aer. Ne vedem săptămâna viitoare! Apoi plecă.

Până când Edwin ajunse afară, trăsura deja pornise la drum, Yvette făcându-i cu mâna pe fereastră.

După ce privi atelajul dispărând în josul drumului, Edwin se întoarse alene în casă. La naiba! Ce altceva îi spusese Clarissa surorii lui? Oare vorbise despre relațiile lor intime... sau despre lipsa lor? Oare îi dezvăluise lui Yvette ce îi scăpase lui despre mama lor?

Dumnezeule! Nu avea cum să își dea seama. Cele două femei erau prietene la cataramă.

În timp ce stătea în foaier, Edwin aruncă o privire la ceas. Mai erau vreo două ore până la cină. Îl bătea gândul să spună unui servitor că nu se simțea prea bine și apoi să se retragă în dormitorul lui și să bea până uita de tot pentru restul zilei.

Dar Edwin nu era vreun laș. Cu siguranță putea îndura o seară de pălăvrăgeală politicoasă cu soția lui. Avea să își alunge, pur și simplu, din minte amintirea a cât de delicată fusese ea mai devreme, a mirosmei ei dulci, a pielii mătăsoase de pe coapse...

La dracu'. Acum își dorea ca Yvette și Keane să fi ales să rămână acolo.

Se întoarse în biroul lui pentru a se ocupa de câteva scrisori. Poate ca asta avea să îi ia gândul de la Clarissa până când ea urma să i se alăture pentru un pahar înainte de cină, așa cum începuseră să facă, devenind un obicei.

Sau *ea* avea să fie cea lașă și să nu coboare deloc la cină? Edwin nu era sigur ce variantă prefera.

Ceva mai târziu, Edwin era concentrat asupra scrierii unei scrisori către directorul Școlii Caritabile Preston, când o voce se auzi din pragul ușii.

– Să înțeleg că au plecat?

Clarissa venise la el.

– Da, au plecat. Edwin se forță să zâmbească politicos în timp ce se ridică. Erau...

Își uită cuvintele, pur și simplu rămase acolo cu gura căscată. Pentru că în pragul ușii stătea soția lui, purtând o pereche de pantaloni vechi de-ai lui, de pe vremea când era un flăcău de doisprezece ani.

În sus, Clarissa purta vechea lui cămașă albă fără lavalieră, descheiată aproape până la decolteul în V; vechea lui vestă brodată, descheiată; și vechiul lui frac. Era cel mai erotic lucru pe care Edwin îl văzuse în viața lui.

Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază!

– Nu sta acolo cu gura deschisă, Edwin! Clarissa zâmbi ezitantă în timp ce intră în birou. O să atragi muște

El nu se putea abține să nu se holbeze, nu putea înceta să își închipuie ce se afla sub acei pantaloni.

– Ce faci? se răsti el.

– Îmi plătesc datoria. *Tu* ai câștigat pariul nostru din această după-amiază. Sau ai uitat?

– Eu... Eu... Da. Edwin înghiți cu greu în sec. Am câștigat.

O, Dumnezeule, unde îi fusese capul? Probabil că își pierduse mințile. Acum îl aștepta o seară de tortură.

După picnicul lor dezastruos, Edwin nu se așteptase ca ea să își „plătească datoria", mai ales că lucrurile erau atât de nesigure între ei.

Se încruntă. Doar dacă nu cumva Clarissa o făcuse dinadins, să îl excite. Ceea ce nu avea sens. Edwin îi explicase foarte clar de ce bărbaților le plăceau femeile în pantaloni, iar ea îi spusese foarte clar că nu voia să se culce cu el.

Parcă urmându-i șirul gândurilor, expresia Clarissei deveni sfioasă.

– Eu... aaa... aș fi închis nasturii vestei, dar nu se închid peste...

– Atributele tale frumoase? spuse el sec.

Ea roși.

– Exact. Și de-abia am putut să îmbrac și pantalonii. Ai crescut atât de înalt și cu un piept atât de lat, încât hainele astea sunt tot ce am putut găsi, astfel încât să nu înot în ele, din păcate.

– Da, din păcate, într-adevăr, mormăi el. Fiecare milimetru din ținuta ei era suficient de strâmt cât să îi arate... câteva dintre „atributele ei frumoase". Fără lavalieră, văd.

– Am renunțat la ea după ce m-am chinuit să îmi dau seama cum să o leg. Un zâmbet viclean apăru pe buzele ei. În plus, m-am gândit că ți-ar plăcea mai mult ținuta fără ea.

– Nu-mi pot închipui de ce ai gândi asta, spuse el răgușit în timp ce își fixă privirea asupra cămășii ei. Nu părea să aibă corset pe dedesubt. Sau poate că Edwin doar își închipuia că îi putea vedea sfârcurile. Unde, Doamne, iartă-mă, ai găsit hainele?

– Într-un cufăr vechi.

Clarissa merse tacticos spre carafa cu vin de lângă fereastră, oferindu-i lui Edwin o priveliște completă a posteriorului ei seducător. Pantalonii aceia îi erau atât de strâmți, încât o monedă putea ricoșa din ei. Oare ea reușise să îi îmbrace peste indispensabili? Sau era, de fapt, *goală* pe dedesubt?

Întorcându-și privirea spre el, Clarissa întrebă:

– Bem obișnuitul pahar de vin de Madeira?

– Da.

„Cu o porție de relații carnale, dacă nu te deranjează." La naiba! Cum avea să reziste Edwin acestei seri?

Clarissa turnă vin în două pahare.

– Nu te deranjează că Yvette și Jeremy au plecat atât de repede, nu-i așa?

– Nu. Edwin o privi venind spre el. De ce? Pe *tine* da?

– Cu siguranță, nu. Deși m-am bucurat de discuția mea cu Yvette.

Cuvintele ei îi atraseră atenția. În timp ce Clarissa îi întinse paharul, el spuse:

– Și... aa... despre ce ați vorbit?

Coborându-și privirea asupra paharului, Clarissa spuse:

– I-am povestit tot despre Durand și de ce a trebuit să ne căsătorim. Crede că Durand este nebun.

– Este. Deși este un nebun viclean.

Ea încuviință din cap.

– Yvette a fost de acord să îmi scrie despre orice bârfă aude despre el.

– Foarte bine. Edwin dădu pe gât vinul, apoi merse să își umple paharul. Era singura cale prin care putea suporta următoarele câteva ore cu Clarissa arătând astfel.

Ea nu păru să observe.

– Nu i-am spus nimic despre șantaj. Nu eram sigură dacă ai vrea ca ea să știe despre asta. Am făcut bine?

Edwin se forță să se concentreze asupra subiectului.

– Da. Aș prefera să nu o îngrijorez în privința asta până nu devine necesar.

– Mi-a trecut prin minte totuși că.. ei bine... Clarissa învârtea paharul în mâini. Mă întrebam dacă este posibil ca șantajul să aibă vreo legătură cu ceea ce mi-ai spus tu în după-amiaza aceasta. Despre mama ta. Despre agresiune.

Edwin încremeni în timp ce își turna vin în pahar. Dumnezeule, el nici măcar nu luase în calcul că ea s-ar putea gândi la acest lucru.

– Nu. Deloc. Este ceva complet diferit. Dădu pe gât al doilea pahar de vin de Madeira.

Când el nu mai spuse nimic altceva, Clarissa întrebă:

– Îmi vei povesti despre asta?

La naiba! Ultimul lucru pe care Edwin voia să îl explice acum erau faptele de trădare ale tatălui său.

– Te referi la șantaj?

– Nu. La agresiunea asupra mamei tale.

Asta îl luă prin surprindere. Edwin o privi cu ochii mijiți.

– De ce?

Ea înghiți în sec.

– Pentru că... ei bine... se pare că te-a afectat profund și mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat.

Lui Edwin îi trecu prin minte că ar putea exista motive mai complexe pentru cerința ei. Ce spusese Yvette? „Trateaz-o cu mănuși!"

Poate că aceasta era soluția. Să îi dezvăluie Clarissei propriile lui secrete sumbre, iar ea i le-ar putea dezvălui pe ale ei. Edwin se apropie de ea.

– Dacă îți spun, îmi vei spune și tu de ce mă eviți?

Clarissa clipi, apoi încuviință vag din cap.

– Prea bine. Edwin gesticulă spre fotoliul din fața mesei de scris. Dar mai bine ai sta jos. Nu este o poveste drăguță.

Auzind acele cuvinte, Clarissa simți brusc o senzație de greață în stomac. Dar asta își dorise, să știe ce se întâmplase cu mama lui și cum ar putea Edwin să direcționeze acele sentimente spre ceea ce i se întâmplase ei. Ceea ce Clarissa promisese să îi spună și nu era deloc sigură că ar trebui să o facă.

Dar situația aceasta nu mai putea continua. Putea la fel de bine să îi pună odată capăt.

Edwin merse să închidă ușa biroului, probabil pentru ca servitorii să nu audă, apoi își turnă un al treilea pahar de Madeira. Clarissa se încruntă. Ea nu îl văzuse niciodată bând mai mult de unul, iar acest lucru o îngrijora. Dar din acesta doar sorbi o gură, parcă trăgând de timp.

Când Edwin vorbi din nou, glasul îi era cumpătat.

– S-a întâmplat când eu aveam opt ani și Samuel șase. Tata tocmai plecase în oraș într-o după-amiază, iar noi ne jucam în dulapul cu haine de la parter, scăpând de dădaca noastră, care dormea. Cel mai vechi prieten al tatălui nostru a venit în vizită, iar noi am privit din ascunzătoarea noastră cum mama l-a invitat să o însoțească în salon, ca să îl aștepte acolo pe tata.

Spatele lui Edwin se încordă.

– Noi nu îl cunoșteam prea bine pe bărbatul acela – tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie din America. Dar mama îl știa de dinainte de a se căsători cu tata și păreau cordiali unul față de celălalt.

Mai luă o gură de Madeira.

– Oricum, eu și Samuel ne-am luat la ceartă dintr-un motiv stupid și, din moment ce știam că mama era în salon, am fugit acolo ca să spună ea cine avea dreptate dintre noi doi.

Edwin oftă, cutremurându-se.

– A durat un moment până să ne dăm seama ce vedeam. La început, părea că bărbatul acela și mama jucau un fel de joc pe canapea, luptându-se așa cum obișnuiam eu și Samuel să facem. Glasul îi deveni sugrumat. Dar apoi mi-am dat seama că gura bărbatului o acoperise pe a mamei, sufocând-o, și că o țintuia pe canapea în timp ce îi ridica rochia. Ea îl lovea cu mâinile în spate, dar deși mama nu era o femeie tocmai măruntă, nu îl putea da la o parte de pe ea.

Clarissa știa din proprie experiență cum era ca un bărbat mai puternic și mai energic să stea deasupra ei, iar ea să nu se poată elibera. Auzind povestea lui Edwin, mâinile începură să îi transpire și gura să i se usuce.

Edwin își drese glasul.

– Samuel stătea acolo pur și simplu, incapabil să înțeleagă ce se petrecea, dar eu nu aveam de gând să îl las pe „prietenul" lui tata să o rănească, așa că am strigat să se oprească.

Întorcându-se spre Clarissa, se uită absent dincolo de ea, cu o expresie bântuită.

– Ticălosul i-a acoperit gura cu mâna și mi-a spus că jucau un joc pentru adulți, și că ar trebui să mă întorc la dădaca mea. Dar am văzut groaza pură din ochii ei și lacrimile curgându-i pe obraji. Așa că m-am aruncat asupra lui, hotărât să îl dau la o parte de pe ea.

Mâna lui Edwin tremură când ridică paharul la gură și bău cu nesaț.

– Bărbatul a fost nevoit să se oprească din ce îi făcea pentru a se lupta cu mine, apoi a fost nevoit să se lupte cu amândoi, iar noi am făcut o asemenea gălăgie, încât bătrânul nostru majordom a venit în fugă. Asta a pus capăt luptei. Ochii lui licăriră, reci ca gheața. Sau, mai degrabă, a pus capăt agresiunii *fizice*. Agresiunea asupra reputației ei a durat tot restul căsniciei părinților mei.

Clarissei îi încremeni inima în piept.

– Ce vrei să spui? Bărbatul acela a încercat să o violeze!

– Dar el i-a spus majordomului nostru că mama i-a încurajat avansurile și că apoi s-a rușinat când eu am intrat peste ei. Că am înțeles eu greșit ce se petrecea. Iar blestematul ăla de majordom, care nu a plăcut-o niciodată pe mama, l-a crezut și a fost de acord să păstreze tăcerea în privința asta. Apoi prietenul lui tata ne-a luat deoparte pe mine și pe mama și a spus că dacă mai spuneam cuiva despre asta, el avea să o facă să pară o târfă.

Înjurând, Edwin aruncă paharul cu vin în șemineu, speriind-o pe Clarissa cu furia lui. Ea privi cu inima cât un purice cum el păși agitat înaintea ei, cu bărbia încordată.

– Totuși mama nu putea accepta asta. De îndată ce ticălosul ăla a plecat, și tata s-a întors acasă, ea i-a povestit ce s-a întâmplat, plângând. Așa că tata a plecat să își înfrunte prietenul, care, aparent, a mai înflorit povestea, pretinzând că mama mai încercase de câteva ori înainte să îl seducă.

– Ticălosul! spuse Clarissa. Gândul că biata Lady Blakeborough fusese ponegrită pe nedrept îi făcu stomacul să se învolbure. Dar... dar sigur tatăl tău nu l-a crezut pe acel bărbat groaznic.

– Aș vrea să pot spune că nu. Edwin își trecu mâna peste față. Dar fuseseră prieteni de-o viață, iar bărbatul era destul de inteligent cât să profite de gelozia tatălui meu și de faptul că mama atrăsese întotdeauna privirile bărbaților. Așa că tata s-a întors acasă și ne-a interogat pe majordom, pe mine și pe Samuel.

Edwin pufni.

– Samuel era inutil – el tot spunea că mama și bărbatul jucaseră un joc. Eu i-am spus lui tata că nu fusese un joc, ci o agresiune. Asta nu a contat prea mult când majordomul nostru a spus că el intrase în

salon și că mama stătea acolo cu hainele răvășite, părând agitată și roșie la față, în timp ce eu țipam la prietenul lui tata. Totul era adevărat. Dar, totodată, putea confirma povestea agresorului ei.

– Dacă erai predispus să îl crezi pe ticălos – ceea ce tatăl tău nu ar fi trebuit să facă, în mod sigur.

– Din păcate, *el* nu a fost de acord cu tine. Glasul lui Edwin deveni rece. L-a crezut pe majordom. Tata a spus că noi eram copii și că nu înțelegeam că mama noastră fusese o târfă. Altfel de ce l-ar fi invitat pe bărbat în salon, când ea era singură, la urma urmei?

– Pentru că era o gazdă politicoasă? spuse Clarissa, furioasă în numele mamei lui. Pentru că se presupunea că bărbatul era prietenul tatălui tău?

– Tata nu a văzut lucrurile din această perspectivă. După el, ea era de vină, iar căsnicia lor nu a mai fost niciodată la fel. Deși a rupt prietenia cu acel bărbat pentru că „acceptase avansurile soției sale", s-a îndepărtat și de mama, pretinzând că amândoi l-au trădat. Dacă nu ar fi fost deja în stagiul incipient al sarcinii cu Yvette, am bănuiala că sora mea nu s-ar mai fi născut niciodată.

– Este îngrozitor! Cum a îndrăznit tatăl tău să îi creadă pe ticăloșii aceia, și nu pe mama ta? Cel puțin Niall își dăduse seama de adevăr în legătură cu ceea ce i se întâmplase *ei*, nu se îndoise nici o clipă de cuvântul Clarissei.

Când Edwin nu mai spuse nimic altceva, ea îl privi precaută.

– Tu... nu ai ajuns să fii de acord cu tatăl tău când ai mai crescut, nu? Să îți învinuiești mama pentru... pentru...

– Desigur că nu, spuse tăios Edwin. Poate că eram un copil, dar mi-am dat seama că ea nu își dorea ceea ce încerca ticălosul ăla să facă, chiar dacă tata a fost prea prost ca să își dea seama. Tata i-a frânt inima. Puteam vedea durerea din ochii ei de fiecare dată când el era distant cu ea, o auzeam plângând noaptea, când ea credea că nu știe nimeni. Iar pe măsură ce au trecut anii, am văzut cum a ajuns să fie împovărată de asta.

Expresia lui Edwin era răvășită.

– Mama a murit fără tata lângă ea, pentru că bărbatul care pretinsese că se căsătorise cu ea din iubire o învinuia pentru atacul acelui ticălos. De aceea tata nu a fost niciodată prin preajmă, de aceea plimbările lui la Londra au devenit din ce în ce mai lungi.

– Of, Edwin, îmi pare atât de rău. Este un lucru groaznic pe care să îl ții în tine. De aceea ai fost mereu atât de strict cu Yvette, cu privire la ce ar trebui și la ce nu ar trebui să facă o femeie...

– Da. Pentru că știu că unii bărbați ar folosi orice scuză pentru a justifica rănirea unei femei. Privirile li se întâlniră. Mai bine ca femeile să renunțe la anumite libertăți decât să sfârșească distruse și trădate.

– Mai bine ca bărbații să înceteze, pur și simplu, să mai rănească femeile, ripostă ea furioasă. Mai bine ca oamenii să înceteze să mai permită acest lucru, să îl tolereze, să îi găsească scuze.

Cuvintele ei îl surprinseră pe Edwin.

– Da. Ai dreptate. Asta *ar fi* cea mai bună variantă. Din păcate, nu trăim într-o asemenea lume. Se apropie de ea cu o expresie serioasă. Dar cred că tu deja știi acest lucru.

O, Dumnezeule, venise momentul. Clarissa trebuia să îi spună. Ferindu-și privirea, ea bâigui:

– Da.

Edwin răsuflă greoi, înfiorându-se.

– Un bărbat te-a rănit, te-a speriat atât de tare, încât de atunci ți-a fost greu să fii atinsă într-un mod intim.

Edwin rosti cuvintele cu atâta blândețe, încât Clarissa simți cum lacrimile îi blochează gâtul.

– Da.

Venind lângă ea, îi cuprinse obrazul în palma sa.

– A încercat să îți facă ție ceea ce ticălosul acela a încercat să îi facă mamei mele.

Incapabilă să suporte compasiunea lui, în care nu prea avea încredere, Clarissa se retrase și se întoarse cu spatele la el.

– Nu a *încercat*. Dumnezeule, era atât de greu să o spună. Mai ales lui Edwin. A reușit.

Tăcerea îndelungată din spatele ei o făcu să se cutremure. Apoi Edwin răsuflă adânc.

– Îmi spui că un bărbat...

– Spun că sunt o femeie distrusă. Că în urmă cu câțiva ani, un pețitor de-ai mei m-a prins singură și... mi-a furat inocența. Acum că acele cuvinte se revărsau din ea, Clarissa nu părea capabilă să le poată opri. De aceea eu – așa cum spui tu – te evit. De aceea, coșmarurile mele cu care m-am luptat din greu să le alung – au reapărut recent.

Clarissa putea simți privirea lui Edwin arzându-i spatele.

– De aceea eu... nu am vrut să mă mărit cu tine sau cu altcineva. Amărăciunea se strecură în glasul său, în ciuda încercărilor ei de a o alunga. Pentru că nu voiam să îmi petrec viața precum mama ta –

căsătorită cu un bărbat care mă disprețuiește pentru că i-am „permis unui ticălos să mă agreseze".

Capitolul 20

– Să *permiți*? Nici o femeie nu alege asta, spuse blând Edwin, hotărât să alunge suferința din glasul ei. Iar eu nu te disprețuiesc. Nu te-aș putea disprețui niciodată.

Umerii ei se cutremurară violent, dar când vorbi din nou, tonul Clarissei încă era aspru.

– Poate că nu m-ai înțeles. Nu sunt virgină. M-am culcat cu alt bărbat.

– Te-am înțeles. Pur și simplu, nu dau doi bani pe asta.

Era adevărat, oricât de ciudat ar fi fost. Nici măcar când era mic, el nu înțelesese ideea de a fi posesiv față de altă persoană. Sclavia era interzisă în Anglia; oamenii ar trebui să aparțină doar lor înșiși, și nimănui altcuiva. Indiferent ce spunea legea, pentru el nu avusese niciodată sens că femeile trebuiau să fie un bun personal.

Iar după ce tatăl lui îi trădase mama, el înțelesese și mai puțin acea idee. Se presupunea că iubirea însemna acceptare și încredere în partenerul tău mai presus de toți ceilalți, nu-i așa? În schimb, părea un fel de permis pentru a nu avea încredere în cineva.

Așadar, nu, lui Edwin nu îi păsa că ea nu era virgină. Dar asta nu însemna că nu îi păsa cum se întâmplase, iar o mie de sentimente vuiau prin el. Frustrarea că ea simțise că nu îi putea spune acest lucru mai devreme. Ușurarea că nu el era cel care o speria. Furia că un ticălos o rănise.

Groaza că ea trăise cu această povară pe suflet ani întregi.

Ani? Cum era posibil?

– Când s-a întâmplat? întrebă Edwin. Avea nevoie de informații ca să o poată ajuta. Având în vedere furia și asprimea din tonul ei, el putea cu ușurință să spună ceva greșit, să facă ceva greșit. Și, asemenea unui clopoțel atins foarte ușor, acest lucru putea reverbera în viitorul lor pentru foarte mult timp. În urmă cu cât timp?

– Acum șapte ani, plus sau minus o lună, spuse cu asprime Clarissa. În timpul debutului meu.

Edwin simți cum inima i se strânge în piept. Ce lucru groaznic să i se întâmple unei tinere femei chiar în perioada în care ar trebui să debuteze triumfătoare în societate!

– Cine este bărbatul care ți-a făcut asta?

Clarissa se încordă.

– De ce vrei să știi?

– Ca să îl pot ucide pentru că te-a rănit.

Cuvintele lui dure îi făcură umerii încordați să se relaxeze puțin.

– Prea târziu. Fratele meu a făcut deja asta.

Drăcie!

– Niall?? Apoi Edwin își dădu seama – Duelul. O, Dumnezeule, despre asta era duelul.

Ea încuviință din cap.

Brusc, Edwin înțelese multe lucruri. De ce împrejurările duelului fuseseră ținute secrete. De ce Clarissa nu vorbea niciodată despre duel dacă putea evita acest lucru. De ce nimeni nu păruse să știe pentru ce femeie se luptaseră cei doi adversari.

Dar acum Edwin știa cine era agresorul ei.

– Onorabilul Joseph Whiting. Ticălos blestemat! Nu mă mir că Niall l-a ucis.

Vehemența din glasul lui o făcu pe Clarissa să se întoarcă surprinsă spre el.

– Îl cunoșteai pe domnul Whiting?

– Da. Nu prea bine, dar întâmplarea face ca el să fi mers la aceeași școală ca Samuel. Bărbatul se credea darul lui Dumnezeu pentru femei. Și din câte îmi amintesc, multe femei credeau și ele același lucru, în ciuda reputației lui de vânător de averi. Era un bărbat foarte chipeș, cu o limbă mieroasă.

Bărbia Clarissei se încordă.

– Da, era. Iar eu am fost o fată proastă și naivă, care a crezut în... avansurile lui abile.

Disprețul față de sine din vocea ei îl străpunse pe Edwin.

– Aveai abia optsprezece ani, erai tipul de tânără nevinovată pândită de bărbați ca Whiting. El era mai în vârstă, mai experimentat și al treilea fiu cu o alocație mică, căutând o moștenitoare drăguță cu care să se însoare. Edwin se întinse să îi mângâie obrazul și fu ușurat când Clarissa nu îl respinse. Îndrăznesc să spun că atacul lui a făcut parte din planul său de a te forța să te căsătorești cu el. Am dreptate? Știi cumva?

Luându-i mâna de pe obrazul ei, Clarissa i-o strânse într-a sa, parcă viața ei depinzând de asta.

– Ai dreptate. Și, în mod ironic, probabil de aceea nu au apărut niciodată zvonuri despre... distrugerea mea.

– Cum așa?

Clarissa își plecă privirea pe pieptul lui.

– În noaptea în care domnul Whiting mi-a furat inocența, Niall a intrat peste noi aproape imediat după ce s-a întâmplat. Domnul Whiting s-a oferit imediat să se însoare cu mine, dar Niall m-a văzut zăcând acolo, plângând și... sângerând, sfâșiată, așa că...

– *Sfâșiată?* Furia goni prin trupul lui Edwin. Cât de rău? Unde?

Clarissa ridică privirea spre el, evident surprinsă.

– Știi unde. *Acolo jos.* Așa cum sângerează toate femeile când... fac asta.

Toate femeile? O, Dumnezeule! Situația ar putea fi mai complicată decât crezuse el inițial. Dacă ei nu îi era teamă să se culce cu cineva, ci să nu fie *rănită?*

Gândul îl făcu să vrea să trântească ceva.

Dar Edwin își controlă furia, ca nu cumva Clarissa să creadă că era furios pe *ea.* Trebuia să o lase să își termine povestea. De îndată ce avea să cunoască toate faptele, el putea încerca să înțeleagă cât de rău fusese ea „sfâșiată".

– Continuă, spuse el, luându-i mâna între mâinile lui. Ce a făcut fratele tău când Whiting s-a oferit să se însoare cu tine?

– Niall nu a vrut să audă. Furios, l-a provocat la duel în zori pe domnul Whiting. Clarissa înghiți cu greu. Domnul Whiting a acceptat provocarea, dar a spus că lui Niall avea să îi vină mintea la cap până dimineață și că își va da seama că acea căsătorie era singura mea opțiune. Că dacă nu se întâmpla asta, domnul Whiting avea să îl împuște bucuros și să scape de orice obiecție din partea familiei.

– Ticălosul! Devenea din ce în ce mai greu pentru Edwin să își controleze furia față de agresorul ei. A fost un șantaj la fel de rău ca cel al lui Durand.

Ea încuviință din cap.

– Aș fi crezut că Durand și-a învățat trucurile de la domnul Whiting, doar că este imposibil să se fi cunoscut. Contele Durand era în Paris de ani buni, cu familia sa, pe atunci, iar domnul Whiting nu își putea permite nici să meargă până în Brighton, darămite în Franța. Clarissa își plecă privirea. Se pare că... eu atrag bărbați care nu acceptă să fie refuzați.

– Este absurd. Atragi bărbați cărora le plac femeile frumoase, ca mine și ca toți acei cățeluși care flirtau cu tine la teatru, și ca jumătate dintre toți bărbații din lume. Pur și simplu ai dat peste câteva ouă stricate. Ouă *foarte* stricate, din nefericire.

– Măcar șantajul domnului Whiting nu a funcționat, spuse ea. Niall era un pistolar mai bun decât crezuse ticălosul acela. Așadar, după ce l-a ucis pe domnul Whiting, a fugit din Anglia.

– Acesta este un lucru pe care nu îl înțeleg. Compasiunea publică ar fi fost de partea lui Niall în cadrul oricărui proces. Probabil că ar fi fost achitat. Rar este condamnat un nobil pentru crimă în cazul unui duel de onoare, mai ales când este implicat un membru al familiei.

Strângându-i mâna, Clarissa i-o eliberă apoi și merse lângă fereastră.

– Știu. Nu teama de ștreang l-a împins în exil. A fugit din Anglia pentru *mine*.

Motivul îl izbi pe Edwin ca un ciocan.

– Pentru că un proces ar necesita ca tu să spui lumii ce s-a întâmplat.

Ea încuviință din cap.

– *Papa* și mama văduvă a domnului Whiting au fost de acord că nici o familie nu ar cădea într-o lumină prea bună dacă s-ar fi aflat că eu eram motivul duelului. Aparent, domnul Whiting deja îi spusese mamei lui că se aștepta să se însoare cu mine, așa că după aceea *papa* a trebuit să o convingă să nu spună nimic despre asta, pentru a-mi proteja identitatea. Ea a fost de acord, din moment ce mai trecuse prin acest gen de... probleme cu fiul ei și cu alte tinere înainte.

– Ca tatăl meu cu Samuel.

Clarissa dădu aprobator din cap.

– Dar cu siguranță secundanții lui știau că tu erai implicată.

– Nu. Domnul Whiting nu le-a spus – le-a spus doar că el și Niall se luptau pentru o femeie.

– Sunt surprins. Ai crede că s-ar fi lăudat dinainte prietenilor lui cu privire la cucerirea sa.

– Având în vedere ce îi spusese mamei lui, *papa* a presupus că, la momentul înfruntării, domnul Whiting încă spera să îmi câștige mâna și, prin urmare, averea. Defăimarea viitoarei lui soții nu s-ar fi potrivit cu planul lui de a impresiona, în cele din urmă, înalta societate cu fiica unui duce la braț. În dimineața duelului, se pare că domnul Whiting doar a întrebat dacă Niall s-a răzgândit, iar când

Niall a spus că nu, s-au duelat. Și, spre surprinderea tuturor, Niall a câștigat.

– Slavă Domnului!

– *Nu!* Clarissa se întoarse spre el cu lacrimi în ochi. Adică da, am fost bucuroasă că Niall nu a fost ucis, dar l-am implorat să nu se dueleze, în primul rând. I-am spus să îl lase pe *papa* să se ocupe de asta, dar el nu a vrut să mă asculte. Și când s-a terminat totul, iar el și *papa* s-au pus de acord că Niall ar trebui să fugă pentru a mă proteja, eu... l-am implorat să nu facă nici asta.

– De ce?

– Pentru că acum nu se mai poate întoarce niciodată! Nu va risca să mă implice într-un proces. El și *papa* au ținut secretă toată treaba asta – față de Warren, față de restul familiei, față de toată lumea. Nu i-au spus nici măcar mamei, de teamă ca nu cumva ea să scape porumbelul fără intenție. Dacă ar afla vreodată că eu am fost cauza exilului fiului ei...

– *Nu* tu ai fost cauza exilului lui Niall, la naiba! Edwin merse lângă ea și îi luă mâinile într-ale lui. *Whiting* a fost. Fratele tău a făcut un lucru foarte nobil, protejându-te după aceea. Iar dacă îl voi mai vedea vreodată, îi voi mulțumi pentru asta.

– Nu înțelegi.

– Ba da. Te simți vinovată pentru ceva ce nu a fost din vina ta.

– Dar *a fost* din vina mea, nu înțelegi? Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Dacă nu aș fi mers în sera de portocali cu Seducătorul Mârșav...

– Seducătorul Mârșav?

– Așa l-am numit mereu în mintea mea. Nu mă pot gândi la el ca la... ca la o persoană cu un nume.

– Asta pot să înțeleg foarte bine, spuse tăios Edwin. Deși ar trebui să îl numești „Violatorul". Pentru că este evident că asta era.

– Oare? Retrăgându-și mâinile dintr-ale lui, Clarissa se întoarse din nou cu spatele la Edwin. Am mers de bunăvoie cu el. L-am lăsat să mă sărute – mult. Ca o desfrânată, l-am lăsat să îmi pună mâna pe sân.

– Ai făcut toate astea și cu mine, iar de fiecare dată când te-ai împotrivit să mergem mai departe, m-am retras. Pentru că asta face un gentleman – chiar și cu o femeie care l-a încurajat inițial. Chiar și cu soția lui. Un gentleman nu forțează o femeie. *Niciodată.*

De parcă ea nu l-ar fi auzit, continuă cu asprime:

– Ar fi trebuit să mă împotrivesc mai tare. Am protestat când a început să îmi ridice rochia, dar nu m-am luptat cu adevărat până nu mi-a rupt hainele și nu m-a țintuit locului și... și s-a împins în mine și...

– Te-a violat, spuse furios Edwin. Simpla idee că acel *ticălos* îi rupsese hainele și o țintuise în loc îl făcea să vrea să meargă în iad și să îl omoare din nou. Cu mâinile goale. Pentru mine este evident un viol. Și este evident că așa a fost și pentru Niall. Și pentru răposatul tău tată.

Scuturând din cap, își puse brațele în jurul mijlocului.

– Nu sunt atât de sigură. D-după ce s-a întâmplat, de-abia mă mai puteau privi. Tata nu m-a mustrat niciodată, dar eu sunt sigură că mă învinovățea.

– Dacă o făcea, atunci se înșela. Dar mă îndoiesc de asta. Lordul Margrave pe care îl cunoșteam *eu* nu te-ar fi învinuit niciodată. Era la fel de diferit de tatăl meu precum sunt eu de Samuel. Era un bărbat de caracter, și dacă nu te privea, probabil era din cauză că nu putea suporta să te vadă suferind. Nu putea suporta faptul că nu a fost acolo ca să te protejeze.

Disperat să o facă să înțeleagă, Edwin veni în spatele ei și o întoarse din nou cu fața spre el.

– *Eu* nu pot suporta că nu am fost acolo să te protejez și nici măcar nu am știut toate astea.

Clarissa plângea acum, deși el putu să își dea seama de acest lucru doar după greutatea cu care respira.

O ținu cât de aproape îndrăzni, cât de aproape îi permise ea.

– Am văzut cum reacționezi când un bărbat te îmbulzește și când stă deasupra ta, scumpo. Te-am auzit țipând după coșmarul tău. Dacă acesta nu este comportamentul unei femei care a fost violată, atunci nu știu care este. Îmi doresc doar să nu fi presupus că retragerea ta era din cauză că nu mă plăceai. Poate ar fi trebuit să îmi dau seama dinainte că nu era cazul.

– Ți-am *spus* că nu avea nici o legătură cu tine, spuse ea încet.

– Da, mi-ai spus. Doar că eu nu te-am crezut. Iartă-mă pentru asta. Deși dacă mi-ai fi spus, în primul rând...

– Nu am putut, șopti ea. Mi-era teamă că mă vei învinui pentru... pentru...

– Că ai fost violată? Asta îl răni pe Edwin până în adâncul sufletului. Presupun că teama ta nu ar trebui să mă surprindă, având în vedere că tata a învinuit-o pe mama, dar mă gândeam că tu mă cunoști

și știi că nu îmi stă în fire. Îmi dau seama că tu și Yvette mă credeți distant și lipsit de sentimente...

– *Nu* distant și lipsit de sentimente. Clarissa se răsuci în brațele lui, întorcându-se spre el. Nu am crezut niciodată asta despre tine, și nici Yvette. Doar că erai mereu atât de... rigid. Nu erai deloc de acord cu comportamentul meu scandalos.

– Doar pentru că îmi făceam griji pentru tine. Edwin îi dădu o șuviță de păr din ochi. Știam ce i se poate întâmpla unei femei pline de viață, care era atât de al naibii de atractivă și seducătoare... și indiferentă față de propria siguranță.

– Niciodată, șopti ea. De când cu... atacul, întotdeauna sunt foarte atentă la cine este în spatele meu și unde sunt. Mereu știu câți oameni sunt pe o rază suficient de mare cât să poată auzi un țipăt, pentru că... Se înfioră. Nimeni nu m-a putut auzi țipând în sera de portocali. Era prea departe de petrecere, iar în casă era prea multă gălăgie.

Simpla idee că ea țipase și nimeni nu îi venise în ajutor până nu fusese prea târziu trimise un junghi înghețat în inima lui Edwin. Și îi aminti de țipătul ei din pădure și de amenințarea cu peria de păr la teatru. Semnele fuseseră toate acolo, dacă el nu ar fi fost atât de concentrat asupra propriei lui nesiguranțe.

– Of, iubito, spuse el cu tristețe și cu gâtul încordat. Urăsc când se întâmplă asta oricărei femei, dar să ți se întâmple *ție*, când mă gândesc că ai fost rănită atât de tare încât încă ai coșmaruri din cauza asta... Edwin o strânse în brațe. Cu greu pot suporta gândul acesta.

Acela fu momentul în care Clarissa începu să plângă în hohote. Își îngropă chipul în umărul lui și plânse, în timp ce el putea doar să o țină în brațe, să o aline cu vorbe liniștitoare și mângâietoare, să îi ofere batista lui.

Clarissei îi luă o vreme să se descarce. Când se încumetă să vorbească din nou, batista lui Edwin era udă leoarcă. Ștergându-și ochii, ridică bărbia, lăsând să se vadă o parte din Clarissa cea curajoasă pe care o știa el.

– Nu știu de ce sunt așa o... plângăcioasă, spuse ea. Am muncit din greu ca să nu îmi fie teamă. Chiar am reușit să fac coșmarurile să înceteze. Acela a fost singurul pe care l-am avut în ultimii ani...

– În noaptea când ne-am căsătorit, spuse el răgușit. Noaptea în care te-am încolțit în trăsură.

Clarissa se înfioră.

– Da, dar... ai fost acolo după coșmar, ca să mă liniștești. Îi oferi un zâmbet tremurând. Și nu am mai avut nici unul de atunci.

– Totuși aș fi vrut să îmi dau seama de suferința ta în urmă cu toți acești ani. Nu aș fi fost atât de... de...

– Îngâmfat? Arogant? spuse ea țâfnoasă.

– Dezaprobator. Fără să știu prin ce treceai.

– Mă *bucur* că nu ai știut. Clarissa ridică mândră bărbia. Înseamnă că am reușit să ascund cu succes totul de restul lumii.

– Cu siguranță ai reușit. Dar acum că Edwin știa, putea vedea voioșia ei fermă și lipsa de pudoare drept ceea ce erau de fapt – o încercare de a lăsa trecutul în urmă și de a-și dovedi ei înseși că nu se mai temea, prefăcându-se că totul era bine.

Se prefăcuse ani întregi. Până când apăruse *el* și o forțase să înfrunte monstrul care pândea înăuntrul ei.

Clarissa își plecă privirea asupra vestei lui.

– Fără îndoială, acum regreți că te-ai căsătorit cu mine, acum că știi totul.

– Nici măcar o clipă. De ce aș regreta?

– Pentru că bărbații vor soții pure.

Edwin își alese cu grijă cuvintele.

– Presupun că unii dintre ei, da. Nu toți. După cum am spus, mie nu îmi pasă. Mai ales când soția mea nu a avut de ales.

– Atunci, tu ești excepția de la regulă, spuse ea tăios.

– Scumpo, eu sunt excepția de la regulă în multe privințe. Nu văd de ce acum ar trebui să fie diferit. Îi ridică bărbia. Cu excepția problemelor tale din dormitor, până acum ne-am simțit minunat, nu-i așa?

Zâmbetul ei vag îl înveseli.

– Da. Apoi expresia ei se întunecă din nou, asemenea soarelui ascunzându-se după un nor. Dar nu știu dacă voi putea vreodată... adică, sperasem ca după toți acești ani, gândul relațiilor conjugale să nu mă sperie atât de tare. Clarissa roși. Vreau să fiu cu tine... îmi plac părțile de început, săruturile și atingerile. Doar că mai târziu...

– Este în regulă, spuse el, văzând teama răsărind din nou pe chipul ei. O vom lua încet, vom trece împreună peste asta. Edwin refuza să creadă că soția lui cea curajoasă și impertinentă nu putea depăși această problemă cu puțin ajutor.

O mângâie pe obraz.

– Spune-mi ce să fac ca să te simți mai bine.

Clarissa simți cum respirația i se oprește în gât.

– Nu știu. Totul este bine până când ajungi deasupra mea, apoi îmi amintesc de seră și de Seducătorul Mârșav și... o iau puțin razna.

Gândindu-se la cât de bine reacționase ea când fusese în spatele și la picioarele ei, Edwin spuse:

– Și dacă nu stau deasupra ta?

Clarissa clipi.

– Ce vrei să spui? Cum altfel poți... putem să...

Un zâmbet trist îi scăpă lui Edwin.

– Uit că încă poți fi la fel de naivă și de inocentă ca orice virgină.

– Nu este adevărat, se răzvrăti Clarissa. Știu lucruri.

Faptul că ea se simți ofensată îl amuză. Nu avea să o înțeleagă niciodată pe Clarissa și nu era sigur că voia să o facă.

– Știi câteva lucruri, da. Pe altele, cu siguranță nu. Cum ar fi faptul că un bărbat *nu* trebuie să fie deasupra femeii ca să se culce cu ea.

Umbra de speranță din privirea ei îl împunse în inimă.

– Nu trebuie?

– Nu, obrăznicuțo, nu trebuie. Femeia poate sta deasupra, poate face dragoste cu bărbatul, la fel de ușor cum bărbatul poate face dragoste cu ea.

Sprâncenele Clarissei se uniră, de parcă ea încerca, gânditoare, să își dea seama cum era posibil acel lucru.

– Nu îmi dau seama cum... nu înțeleg...

– Vrei să îți arăt?

Edwin regretă cuvintele când ea se încordă și își feri privirea.

– N-nu știu...

– Clarissa, spuse el, luându-i chipul în mâini și întorcându-i din nou privirea spre el. Nu vom face niciodată nimic din ce nu vrei să faci. Ne putem opri de câte ori dorești...

Ea ridică o sprânceană la auzul vorbelor lui.

– Nu spun că nu mă va frustra, pentru că se va întâmpla asta. Dar îmi închipui că este la fel de frustrant și pentru o femeie să nu aibă o viață completă și împlinită cu soțul ei, pentru că se teme de trecut.

– Da. Clarissa își îndreptă umerii. Cred că ai dreptate. Și, la urma urmei, vreau să am copii.

Clarissa ar face acest lucru pentru a avea copii. Cumva, asta îl întristă. Edwin voia ca ea să o facă pentru ea însăși. Pentru el.

Dar nu conta, avea să lucreze cu ce avea la îndemână.

– Ce vreau să spun este că avem destul timp să facem acest lucru așa cum vrem. Astă-seară, tot ce îți cer este să mă lași să îți arăt cum funcționează. Nimic mai mult. Nu trebuie să și *facem* ceea ce îți arăt.

Sau putem, iar în clipa în care te blochezi, ne vom opri. În clipa în care te-ai speriat, ne-am și oprit.

Privirea ei deveni aspră.

– Am auzit o dată că un bărbat nu se poate opri. Că este aproape imposibil să te oprești.

El pufni.

– Asta este o minciună pe care bărbații o spun femeilor ca să ajungă sub rochiile lor. Nu m-am oprit eu de mai multe ori deja? Nu eram complet excitat în după-amiaza asta?

Clarissa trase greoi aer în piept.

– Ba da. Dar ai spus că nu mai puteai continua așa.

– M-am înșelat. Edwin își strecură degetele în coafura ei lejeră. Pot continua așa de câte ori este nevoie ca să te fac să te simți confortabil. Îți cer doar să vorbești cu mine. Să îmi spui ce simți, ce vrei, ce...

– Sărută-mă, Edwin! Nu mai vorbi și sărută-mă!

El nu avu nevoie de o altă invitație. O sărută, simțindu-se confuz. Deși era bucuros că acum știa de ce Clarissa îl evitase, îi fu greu să își dea seama că ea îl dorea și se temea de el în același timp. Detesta faptul că ea se temea de el.

Astfel că, atunci când Clarissa deschise ușor gura pentru a-l lăsa să intre, îl impresionă profund. Soția lui cea hotărâtă era întotdeauna dispusă să „încerce" – iar acum că el își dădu seama cât de greu era pentru ea chiar și *acel* lucru, Edwin nu se putea simți ofensat de asta.

Se sărutară, inima lui bubuind în piept, respirația ei întretăindu-se cu a lui. Clarissa trase de haina lui, iar Edwin o lăsă să îi cadă de pe umeri, apoi o lăsă pe ea să îi descheie nasturii vestei, în timp ce el presăra sărutări pe obrazul, pe bărbia și pe gâtul ei. Edwin îi scoase și *ei* haina și vesta – era ciudat să facă asta –, apoi îi scoase cămașa din pantaloni ca să își poată strecura mâinile pe sub pânză și să îi mângâie sânii.

– Da, șopti Clarissa. Îmi place când faci asta. Este minunat când o faci *tu*. Îi scoase și ea cămașa din pantaloni și își plimbă mâinile pe sub material, peste pieptul lui dezgolit. Ești atât de puternic. Acest lucru mă excită. Și mă sperie.

– Delicatețea ta îmi face mie același lucru. Nu vreau să fac nimic care să te rănească.

– Nu vei face. Știu asta, în mintea mea. Clarissa se întinse și îl sărută ușor pe buze. Doar trupul meu nu știe.

– Poate ar trebui să îi arăți trupului tău că nu are de ce să se teamă. Luând-o de mână, Edwin o trase după el lângă fotoliul de lângă fereastra ce dădea în grădină. Își scoase pantalonii și indispensabilii, apoi se așeză, lăsându-și cămașa să îi acopere mădularul. Când *eu* mă tem de ceva, mă ajută întotdeauna să mă uit cu atenție la acel ceva. Poate că dacă te uiți cu atenție la... aaa...

– Cocoșul tău?

Edwin clipi.

– Cunoști cuvântul ăsta?

– L-am învățat din dicționarele de jargoane ale lui Yvette. Așa își numesc bărbații... chestiile, nu-i așa? Cocoși?

– În limbaj vulgar, da.

– Atunci, așa îl voi numi și eu. Clarissa se apropie de el și îi ridică mai sus cămașa, apoi înghiți în sec atunci când îi văzu mădularul. Dar măcar nu își ferea privirea. Iar acum că mă uit mai bine la el, nu sunt surprinsă. Este destul de obraznic. Și mare. Nu mă mir că doare să ai de-a face cu... chestia asta monstruoasă. Nu știu cum suportă alte femei să intre în ele.

– Tu ai îndurat mai multă durere decât ar fi trebuit. Cu gâtul încleștat, Edwin spuse: Te-a durut pentru că Whiting te-a luat cu forța, deși știa că nu erai pregătită.

– Pregătită?

Întinzându-se ca să îi descheie pantalonii, Edwin jubilă când îi împinse în jos, iar ea nu se feri. Chiar ieși singură din ei.

Așa cum bănuise Edwin, Clarissa nu purta indispensabili, dar cămașa ei lungă îi ascundea părțile intime de privirea lui. Poate că teama avea să îi fie domolită de faptul că era acoperită.

Asemenea unui vânător care se apropie de o căprioară sălbatică, Edwin își strecură mâna pe sub cămașă, în locul unde se uneau coapsele ei, mângâind-o acolo cu mișcări lente, grijulii.

– Simți umezeala asta? Este pentru ca tu să permiți mai ușor unui bărbat să intre. Își strecură degetul înăuntru, desfătându-se cu oftatul ei blând. Îndrăznesc să spun că Whiting te-a speriat atât de tare, încât orice umezeală ar fi provocat sărutările lui s-a uscat imediat.

– Am *fost* foarte... supărată.

Ce afirmație modestă! Edwin avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-și păstra expresia calmă, în loc să dea curs furiei pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la Whiting agresând-o.

– Dar ticălosului nu i-a păsat și te-a pătruns oricum. Este, oarecum, ca și când eu aș încerca să potrivesc două piese ale unei mașinării.

Dacă nu sunt bine unse, frecarea mișcărilor poate deteriora metalul. Tu nu erai „unsă". De aceea te-a durut atât de mult.

Clarissa clipi.

– A. Are sens. Dar femeile vorbesc mereu despre durere...

– Prima dată poate fi dureros pentru cineva, așa mi s-a spus, dar în mare parte doar pentru că o virgină se teme și este agitată. Asta nu ajută. Continuând să o mângâie, Edwin ridică privirea spre chipul ei precaut. Natura i-a creat pe bărbați și pe femei astfel încât să se potrivească unii cu alții, scumpo. Dar trebuie să *vrem* să ne potrivim. Whiting nu a așteptat ca tu să îl vrei. *Eu* voi aștepta.

– Știu. Am încredere în tine.

Cuvintele ei fură ca un pansament pentru inima lui îndurerată.

– Atunci, pot să îți ridic cămașa?

– Am o idee mai bună, spuse Clarissa, vocea tremurându-i ușor. Apoi își scoase cămașa peste cap și o lăsă să cadă pe podea.

Edwin trase adânc aer în piept, înfierbântat. Clarissa era goală, cu excepția ciorapilor și a jartierelor. Iar el nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat – pielea fină ca alabastrul, sâni rotofei cu sfârcuri micuțe și rozalii și un petic de păr cârlionțat, de lățimea unei mâini, sub buricul obraznic.

– Whiting a fost un prost, spuse Edwin, sorbind-o pe săturate din privire. Să zdrobească toată frumusețea aceasta minunată fără să își lase timp să exploreze.

Un zâmbet palid răsări pe buzele Clarissei.

– Ceea ce înseamnă că tu vei fi primul care va explora. Dacă vrei.

Pulsul lui Edwin își triplă ritmul.

– Vreau, spuse el răgușit. Vreau foarte mult.

– Atunci, pune-te pe treabă, șopti ea. Pentru că îmi place foarte mult să îți simt mâinile și gura.

Capitolul 21

Când Edwin se întinse după Clarissa, privirea din ochii lui îi înfierbântă sângele. Cât de straniu că părea firesc să fie goală înaintea lui, să fie strânsă de brațele lui în timp ce gura sa îi săruta și îi lingea sânii, abdomenul și... partea ei sensibilă. Care era înfierbântată și tânjea după el. Și umedă. Foarte, foarte umedă.

„Nu ai fost „unsă". De aceea te-a durut atât de tare."

Of, cât se ruga ca el să aibă dreptate. Dar Edwin nu mințea niciodată. Fusese foarte realist, chiar și în privința faptului că ea nu mai era virgină.

„Te-am înțeles. Doar că nu îmi pasă."

Nu îi păsa, nu-i așa? Îi păsa doar de cum fusese rănită și o arăta acum fiind atât de tandru cu ea, încât Clarissa își simți din nou gâtul sugrumat de lacrimi.

– O, Edwin, îmi doresc să îți fi spus mai demult...

Oprindu-se ca să o privească, el spuse:

– Nu erai pregătită să îmi spui. Înțeleg asta. Se aplecă să o lingă acolo jos, făcând-o să se înalțe pe vârfurile picioarelor de plăcere. Cu ochii radiind spre ea, Edwin o întrebă șoptit: Vrei să fac ce am făcut în trăsură?

– Mai târziu, bâigui Clarissa. Eu încă nu am avut șansa să te explorez pe *tine*.

Edwin îi aruncă o privire confuză.

– Și eu vreau să *te* văd gol. Vreau să îți mângâi tot corpul. Se aplecă pentru a-i scoate cămașa peste cap, apoi se retrase pentru a-l privi, dar era greu să îl vadă bine când stătea jos. Lasă-te puțin pe spate!

Ridicând arogant o sprânceană, Edwin făcu așa cum i se spuse, depărtându-și picioarele cu o oarecare obrăznicie, care ar fi trebuit să o sperie.

Dar nu se întâmplă asta. Pentru că el era acolo jos, iar ea era în picioare.

Și, Dumnezeule, cât de fascinant era! Clarissa îl putea privi oricât voia, fără să se teamă că ar putea să se năpustească asupra ei. Surprinzător de excitată, își plimbă privirea peste umerii lui musculoși, peste pieptul și talia suplă pe care deja le văzuse, dar nu le atinsese, de teamă să nu îi stârnească dorința.

Apoi privi din nou acel mădularul gros ce se înălța din peticul de bucle negre. Tot nu înțelegea cum ar putea să încapă înăuntrul ei, dar fu nevoită să recunoască faptul că avea o stranie frumusețe proprie.

Și felul în care se legăna sub privirea ei o făcea să vrea să râdă. Dar știa că lui Edwin nu i s-ar părea amuzant.

Privirea ei continuă să coboare pe coapsele lui bine lucrate, pe care încă nu le văzuse, pe gambele care arătau întotdeauna atât de bine într-o costumație de seară, apoi urcă din nou.

– Pot să... te ating?

– Dumnezeule, da, mormăi Edwin. Apoi, parcă îngrijorându-se că era prea dornic, adăugă: Te rog!

Cu un mic fior de nerăbdare, Clarissa păși înainte. Toată frumusețea masculină pe care o râvnise era acum a ei, o putea dezmierda fără teamă. Edwin spusese că se puteau opri oricând voia ea, iar Clarissa îl credea.

Era uimitor ce sentiment eliberator îi oferea faptul că știa că se putea retrage oricând dorea. Într-un mod pervers, acest lucru o îndemnă să fie mai îndrăzneață, să își plimbe mâinile peste tot – pe brațele, pe pieptul, pe coapsele lui – pentru a se desfăta cu diferitele texturi de păr, piele fină și bătături aspre. Să îi simtă mușchii încordându-se sub atingerea ei.

Ce păcat delicios! Și nu semăna deloc cu atingerile aspre și dezgustătoare pe care le îndurase în mâinile Seducătorului Mârșav.

Își trecu mâna peste capul mădularului, iar Edwin blestemă în barbă. Retrăgându-și rapid mâna, Clarissa spuse:

– Nu am vrut să te rănesc.

– Nu doare, spuse el printre dinții încleștați. Doar că... mă face să te doresc și mai mult. Poate ar trebui să revenim la partea în care eu te explorez pe tine.

Brusc agitată, dar și intrigată, Clarissa își coborî privirea pe organul masculin și tare din fața ei.

– Sau ai putea să îmi arăți ceea ce spuneai. Arată-mi cum face o femeie dragoste cu un bărbat.

Edwin încremeni.

– Aș putea, spuse el, cercetându-i chipul. Dacă ești sigură.

– Sunt. Credea că era sigură, oricum.

– Prea bine. Apropiindu-și picioarele, Edwin se aplecă înainte, își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase spre el. Vom începe cu tine stând cu picioarele desfăcute pe coapsele mele.

Cât de straniu!

– Așa? întrebă ea în timp ce îl încălecă, stând cât de departe putu de penisul lui.

– Dacă promit să nu te iau cu forța, vrei să vii *puțin* mai aproape? Mă dor genunchii.

– O! Scuze! Clarissa se grăbi să se apropie mai mult. Acum, cocoșul lui se ridica între ei, atingându-i ușor buclele umede. Tot nu văd cum ar putea funcționa așa.

– Nu ar funcționa, spuse el, glasul fiindu-i straniu de încordat. Dar dacă *ar fi* să alegi să faci dragoste cu mine, ți-ai sprijini genunchii pe

canapea, de-o parte și de alta a mea. Ridicându-te apoi în genunchi, te-ai așeza peste cocoșul meu, oricât de încet sau de repede ți-ar plăcea, ca și cum ți-ai trage o mănușă peste mână. Dacă te-ar durea prea tare, te-ai putea ridica și gata. Dacă ți-ar plăcea, ai putea coborî încă un milimetru. *Tu* ai alege cât de mult să intre mâna mea în mănușa ta.

– A. Deci nu ar împinge nimic în ea, nu s-ar lupta cu greutatea unui bărbat deasupra ei. Clarissa îl privi bănuitoare. Chiar ai accepta dacă m-aș opri pe parcurs și m-aș ridica de pe tine?

– Jur pe mormântul mamei mele, spuse solemn Edwin. Voi fi complet la mila ta.

– Bine, atunci. Clarissa înghiți în sec. Vreau să încerc.

Mădularul lui, care se micșorase în timpul discuției lor, țâșni tare în sus.

– Vrei?

– N-nu pot promite că voi îndura prea mult, dar vreau să încerc.

– Asta este tot ce îți cer.

Încuviințând hotărâtă din cap, Clarissa îngenunche deasupra lui pe canapea, încălecându-i șoldurile. Deși înțelesese instrucțiunile lui Edwin, se dovedi mai complicat decât se așteptase ea.

– Te pot ajuta, spuse el. Sau poți lua tu penisul meu cu mâna ta și îl poți ghida înăuntru.

Asta nu îi trecuse prin minte. Iar Clarissa făcu acest lucru. Între timp, Edwin începu să îi mângâie sfârcurile cu mâinile, făcând-o să se simtă destul de... înfierbântată și, înainte să își dea seama, alunecă ușor pe mădularul lui Edwin. Spre marea ei surprindere, deși simțea că era invadată, nu simțea durere. *Deloc.* Doar o oarecare încordare.

Coborî grăbită privirea spre Edwin.

– Nu... nu doare!

– Bun. El nu spuse „Ți-am spus eu" sau „Ta-da!", sau altceva. Într-adevăr, arăta de parcă i-ar fi fost greu să respire, pur și simplu. Ochii lui erau închiși, iar maxilarul suficient de încordat cât să taie sticlă. Dumnezeu să mă ajute, obrăznicuțo! Te simt incredibil.

Timbrul răgușit al vocii lui trimise un fior feminin prin trupul Clarissei, făcând-o să se relaxeze și să mai coboare puțin.

– Da?

– Ești ca mătasea. Ca mătasea fierbinte care mă învăluie. Edwin făcu o mișcare unduitoare, care îl făcu să intre mai mult înăuntrul ei,

apoi scrâșni din dinți. Scuze! Nu trebuia să fac asta, știu. Doar că... te simt minunat, al naibii de minunat!

– La fel și eu pe tine. Cred. Slavă Domnului că Yvette avusese dreptate! Cât de mult durea depindea de abordarea bărbatului.

– *Crezi?* spuse Edwin, glasul sunându-i amuzat.

Clarissa se răsuci ușor deasupra lui, iar geamătul care ieși din adâncul gâtlejului lui Edwin o făcu să se simtă mai vie și mai femeie decât se simțise în ultimii ani.

– Va trebui să experimentez mai mult ca să fiu sigură. Se foi deasupra lui, încercând să găsească o poziție mai confortabilă.

– Încetează cu asta! Edwin deschise brusc ochii. Dumnezeule, te rog, oprește-te!

Clarissa clipi.

– Asta spun *eu* de obicei. Dar *tu* sigur nu vrei să încetez cu asta.

– Nu cu „asta". Cu *aia*. Cu foitul ăsta. Este suficientă mișcare cât să... mă scoată din minți.

– Este? Clarissa se mai răsuci puțin. Dar acum?

– Nu mă tortura, iubito! Nu pot suporta.

– Nu încerc să te torturez. Chiar nu știu ce să fac.

– Da. Desigur. Edwin respira greoi și de-abia își putea ține ochii deschiși. Încearcă... să te miști în sus și în jos.

În sus și în jos? Amintindu-și cum Seducătorul Mârșav pătrunsese în ea, Clarissa își dădu seama că acum ar fi invers, ea controlând mișcarea. Cât de provocator!

– *Te rog*, spuse el răgușit. Înainte să îmi pierd mințile.

– Bine, spuse ea, apoi se ridică și alunecă din nou în jos.

Degetele lui se încleștară pe șoldurile ei.

– Da, iubito, da. Din nou.

– Pentru un bărbat care este la mila mea, ești foarte poruncitor, spuse ea răspirând sacadat, dar făcu așa cum i se spusese.

De data aceasta, el scoase un geamăt jos de plăcere pură. Fu destul de satisfăcător pentru Clarissa. Iar mișcarea în sus și în jos era plăcută și pentru ea, de asemenea. Destul de agreabilă. Așa că o făcu din nou. Și din nou.

Deveni mai ușor de fiecare dată. Iar când Edwin începu să o mângâie cu degetul în locul unde se uneau, Clarissa simți acea senzație bruscă pe care o simțise în trăsură, când el o atinsese cu gura acolo jos.

– O, *Edwin*... O, Dumnezeule...

În acel moment, Edwin o sărută pasional, sălbatic. Începuse și el să împingă în ea, dar Clarissei îi plăcea. Îi oferi o idee despre cum trebuia să fie ritmul potrivit. Iar când el o pătrunse într-un anumit mod... fu splendid. Absolut splendid.

Dumnezeule! Nu era *deloc* așa cum se așteptase ea. Nici o durere.... nici o teamă. Doar Edwin sub ea, unduindu-se înăuntrul ei, făcând-o să vrea să îl devoreze, să îl înghită cu totul, să îi arate că era cu adevărat mireasa lui. Femeia *lui*. Soția lui.

– Ești al meu... acum... Edwin Barlow, spuse ea, încleștându-și mâinile pe umerii lui, călărindu-l din ce în ce mai tare și mai repede. Soțul meu. Pentru totdeauna.

– Soția mea, reuși el să spună, chipul luminându-i-se. Pentru totdeauna.

Sună precum un jurământ. Iar acum acea senzație învolburată se forma jos, în stomacul ei, iar unghiile Clarissei se înfipseră în umerii lui, iar ea se simți de parcă gonea călare pe câmpii... pregătindu-se pentru cea mai mare săritură dintre toate. Cea care avea să o ducă în rai... raiul care licărea acolo... doar că încă nu îl putea atinge...

– Da... mai mult... strigă ea în timp ce mișcările lor atinseră un apogeu febril. Da, dragul meu, *da!*

Edwin împinse o ultimă dată și ejaculă înăuntrul ei.

– Clarissa... Clarissa *mea!*

A mea.

Cu acel gând jubilant, Clarissa zbură peste lună, printre stele.

Îi luă lui Edwin ceva timp să își revină în simțiri, mai ales cu soția lui minunată stătea întinsă deasupra lui.

Fusese uimitor. *Ea* era uimitoare. Iar lui nu îi venea să creadă că o făcuse, în sfârșit, a lui. Slavă Domnului că nu durase un an; Edwin nu ar fi rezistat atât de mult. Ar fi fost nevoit să meargă să trăiască printre călugări pentru o vreme.

Își frecă nasul de părul ei, care i se despletise într-un mod minunat în toiul freneziei lor. Mirosea a liliac și a levănțică. Atât de dulce!

– Afară se întunecă, șopti Clarissa.

Ea se afla în poziția din care putea vedea afară, pe fereastră. Din fericire, nici unul dintre servitori nu mergea în grădină în acel moment al zilei. Erau prea ocupați cu pregătirea cinei.

Totuși...

– Nu va mai dura mult până vom fi văzuți cu ușurință din grădină. Doar dacă unul dintre noi se ridică pentru a stinge lumânarea.

Clarissa se trase înapoi pentru a-i arunca un zâmbet erotic.

– Aceasta este o aluzie că ar trebui să mă mișc? Sunt prea grea pentru tine?

– Mai deloc. Edwin o ridică de pe el. Deși ești mai grea decât m-aș fi așteptat pentru o femeie atât de micuță. Când Clarissa râse, el își dădu seama că probabil nu ar fi trebuit să fie chiar atât de sincer. Adică...

– Nu mă lua pe ocolite, spuse ea în timp ce Edwin se ridică. Probabil că ești singurul bărbat pe care îl cunosc care ar fi fost atât de înțelegător cu... dificultățile mele așa cum ai fost tu. În plus, prefer oricând sinceritatea ta directă decât o mulțime de complimente nesincere.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că este evident că nu mă pricep deloc la ele.

Ea chicoti. Ghemuindu-se pe canapeaua de lângă fereastră, privi cum Edwin merse spre masa de scris complet gol.

– Ești un bărbat foarte chipeș, Lord Blakeborough. Și sunt complet sinceră.

Edwin stinse lumânarea.

– Continuă să spui asemenea lucruri, Lady Blakeborough, și voi vrea să te posed din nou.

Clarissa rămase tăcută. În timp ce Edwin își dădu seama ce spusese, îi aruncă o privire îngrijorată, dar ea avea o expresie visătoare.

– Ce păcat că nu tu ai fost cel care m-a sedus în acea seară acum mulți ani.

Cu siguranță, era păcat. Cât de diferite ar fi fost viețile lor. Dar...

– Nu aș fi fost niciodată eu, spuse Edwin, îmbrăcându-și indispensabilii. Gentlemenii nu seduc tinerele domnițe. Le curtează, se asigură de iubirea lor și apoi le cer mâinile.

Un licăr brusc în ochii ei fu singurul avertisment pe care îl primi Edwin înainte ca ea să se ridice și să meargă încet spre el într-un mod foarte seducător.

– Deci nu crezi că te-aș fi putut tenta să mă seduci?

Edwin simți cum gâtul i se usucă, văzând-o atât de adorabilă, cu părul ciufulit.

– Să mă tentezi? Da. O trase în brațele sale pentru un sărut straș-nic, apoi se retrase pentru a o privi în ochi. Dar nu aș fi acționat niciodată sub acest impuls.

Zâmbetul ei șovăi.

– Ești sigur că nu te deranjează că eu... nu sunt...

– Nu mă deranjează. O sărută pe vârful nasului. Sunt *foarte* fericit cu soția pe care mi-am ales-o.

Clarissa îl privi pieziș.

– Chiar dacă sunt nesăbuită, obraznică și intru mereu în belele?

– Te accept în orice mod te pot avea, obrăznicuțo – nesăbuită, obraznică și tot tacâmul.

Chiar și sperioasă, și precaută. Atâta vreme cât el îi putea alunga teama din când în când cu sărutări.

O bătaie bruscă în ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

– Milord, milady? Cina este servită.

– Mulțumesc, John! strigă Edwin. Vom veni imediat.

– Nu putem merge încă la cină, spuse ea printre dinți. Sunt goală!

– Și arăți foarte atrăgătoare și așa.

Dându-și ochii peste cap, Clarissa se grăbi să își îmbrace cămașa. Sau, mai degrabă, vechea *lui* cămașă.

Edwin o urmă.

– Avem de ales, obrăznicuțo. Putem merge cu întârziere la cină, cu tine îmbrăcată în pantaloni și cu mine gândindu-mă tot timpul la cum aș vrea să te scot din ei. Sau putem cere să ni se aducă o tavă la etaj, în dormitorul meu sau al tău. Oricum ar fi, îi scandalizăm pe servitori, așa că...

– Am putea la fel de bine să mergem sus, spuse ea cu un glas guturaI în timp ce se apropie de el și își puse mâna pe pieptul lui dezgolit. Aș prefera să văd cum funcționează treaba asta cu „femeia deasupra" într-un pat.

Când își plimbă degetul pe pieptul lui și apoi se îndepărtă, Edwin se îmbrăcă atât de repede, încât fu un miracol că nu se răni. În sfârșit, aveau parte de noaptea nunții lor. Iar el nu intenționa să rateze nici măcar un minut din ea.

Capitolul 22

O săptămână mai târziu, Clarissa mergea spre Londra în trăsură cu soțul ei și se întreba când trecuse timpul. Zilele de camaraderie se transformaseră în nopți de pasiune. Fără coșmaruri. Fără teamă. Fără amintiri groaznice din trecut.

Ei bine, încă nu putea sta sub el fără să se panicheze, dar pe Edwin nu părea să îl deranjeze că ea stătea întotdeauna deasupra. Cel puțin spera să nu îl deranjeze. Cu siguranță, Clarissei ajunsese să îi placă modul lor de a „se lua la trântă". Îi plăcea să îl excite. Să îl facă să își piardă controlul. Să îl privească pierzându-și mințile sub trupul ei. Era minunat. Erau împreună în toate privințele, iar ea nu visase niciodată că acest lucru s-ar putea întâmpla.

Iar dacă uneori își dorea să poată încerca să facă dragoste și cu el deasupra, Clarissa își alunga acel gând din minte. Pentru că era mai bine să o facă așa cum o făceau, decât să nu o facă deloc. Fără îndoială, asta îl ținea pe Edwin într-o stare mai plăcută decât în prima săptămână a căsniciei lor.

Dar nu astăzi. Privindu-l acum, putu vedea cât de retras era Edwin față de ea, cât de gânditor și de abătut. Din fericire, Clarissa începuse să înțeleagă că acesta era felul lui de a se ocupa de lucrurile care îl îngrijorau. Edwin trebuia să se închidă în sine pentru a medita asupra lucrurilor din toate unghiurile.

Totuși mergeau la petrecerea dată în cinstea căsătoriei lor la Vauxhall, iar ea nu avea de gând să o petreacă astfel, cu el arătând abătut și posomorât.

– De-abia aștept să ajungem la petrecere. Se anunță foarte distractivă, nu crezi?

– Într-adevăr, spuse el, privind în gol pe fereastră.

Clarissa îl privi pieziș. El nu fusese prea optimist cu privire la planurile mamei ei când femeia venise în Hertfordshire în urmă cu trei zile, pentru a obține aprobarea lor. Iritată pentru că nu reușise să găsească un specialist în plimbările cu balonul, mama angajase o acrobată care mergea pe frânghie și un acrobat care făcea trucuri cu un cerc. După ce Clarissa obosise să mai încerce fără succes să își struneasscă mama, se amuzase catalogând numeroasele încercări ale lui Edwin de a-și înăbuși groaza de fiecare dată când mama menționa ceva exagerat.

Astfel, fie Edwin își schimbase atitudinea față de petrecere, fie nu era atent la ceea ce spunea Clarissa în acel moment. Ea decise să își testeze teoria.

– Mama mi-a scris ieri ca să îmi spună că a angajat și un îmblânzitor de șerpi pentru petrecere.

– Drăguț!

Clarissa își înăbuși un râset.

– I-am spus că unul singur nu ar fi de ajuns – avem nevoie de cel puțin șaisprezece ca să iasă totul bine. De preferat cu turbane imense din catifea roșie.

– Aha. Catifea roșie. Da.

– I-am spus că sunt convinsă că vei aproba costul lor de trei mii de lire.

– Da, desig... – Privirea lui se întoarse brusc spre ea. Ce costă trei mii de lire?

Desigur că recepționase partea despre bani.

– Cei șaisprezece îmblânzitori de șerpi ai mamei, reuși ea să spună pe un ton serios. Pentru petrecerea de nuntă.

– *Ce?* Când am fost eu de acord cu îmblânzitori de șerpi și de ce naiba ar costa trei mii de...

Atunci Clarissa începu să râdă, iar în timp ce Edwin își dădu seama că ea îl păcălise, se lăsă pe spate, pufnind.

– Foarte amuzant, bâigui el.

– Ar fi trebuit... să îți vezi fața..., reuși Clarissa să spună printre chicote, când ți-ai d-dat seama... că... vai de mine!

Edwin își încrucișă brațele la piept.

– Ai terminat să râzi de mine?

Cu un efort considerabil, Clarissa afișă o expresie serioasă.

– Da, milord. Desigur, milord. Situația este mult prea serioasă pentru amuzament, milord.

– Acum mă iei peste picior pentru că m-am plâns că mă iei peste picior, bombăni Edwin. Deși trebuie să recunoști că mama ta transformă petrecerea pentru căsătoria noastră într-un spectacol de circ.

– Știu, spuse ea blând. Și știu că urăști treaba asta, ca și mine. Dar să îți fie învățătură de minte. Să nu lași niciodată vinovăția să te convingă să îi dai mână liberă mamei mele la *orice*.

– Cu siguranță o să țin cont de sfatul ăsta pe viitor. Edwin privi pe fereastră. Dar nu asta mă îngrijorează. Tu nu ești nici măcar puțin îngrijorată în privința lui Durand?

– Întotdeauna mi se pare mai simplu să înfrunt cu tupeu lucrurile care mă sperie, decât să mă ascund într-un colț. Nu funcționează mereu, dar trebuie să încerc. Durand nu este invitat la petrecerea noastră și, chiar dacă ar apărea, cumva, mă pot baza oricând pe tine să mă protejezi.

Încruntarea lui se domoli.

– Da. Poți.

Doar că secretele familiei lui *Edwin* aveau nevoie să fie protejate. Ea își dorea ca el să îi fi spus care erau acelea, dar nu îl putea învinui pentru că voia să rămână secrete. El era de părere că astfel își proteja sora. Într-o zi, Edwin avea să aibă suficientă încredere în soția sa pentru a i le dezvălui, iar când avea să o facă, ea urma să încerce să fie la fel de înțelegătoare cum fusese el în privința celui mai negru secret al ei.

– Oricum, cu ce l-ar mai ajuta acum pe contele Durand să mă lingușească? Sunt căsătorită. Clarissa îi zâmbi blând. Și fericită, se pare.

Aceste cuvinte îl destinseră în sfârșit pe Edwin.

– Așa pare, nu-i așa?

– Vezi? Nu m-am gândit niciodată că se poate întâmpla acest lucru, și acum s-a întâmplat. Așa că am încredere deplină că ai avut succes cu acea cacealma a ta, iar contele Durand și-a schimbat în sfârșit direcția.

Edwin zâmbi.

– Tu, scumpo, ești veșnica optimistă. Chiar și după toate problemele tale, tu încerci să vezi partea plină a paharului. Este unul dintre multele lucruri care îmi plac la tine.

Buna ei dispoziție se mohorî. „Îmi plac." Nu le „iubesc".

Clarissei nu ar trebui să îi pese că el nu îi declarase niciodată că o iubește, din moment ce ea nu îi declarase niciodată că *îl* iubește. Dar îi păsa. Lucru pe care nu voia să îl cerceteze cu prea mare atenție.

– Îmi place că optimismul meu veșnic nu te înnebunește, spuse ea voioasă.

– Mă înnebunește, dar este o nebunie plăcută. Edwin privi pe fereastră. Aproape am ajuns la Vauxhall, iar eu încă nu ți-am oferit cadoul.

– Mi-ai luat încă un cadou?

– Ceva foarte banal. Băgând mâna în buzunar, Edwin scoase un colier cu un pandantiv argintiu sub forma unei frunze, cu ceea ce păreau a fi două picături de ploaie din nestemate pe ea. Pentru soția mea capricioasă.

– Nu este deloc banal. Este foarte frumos. Deși era destul de surprinsă că nu era o altă mașinărie.

Când se întinse spre colier, Edwin o opri.

– Are un secret. Apăsă pe una dintre „picături", iar pandantivul sub formă de frunză căzu de pe lănțișor în mâinile lui. Apăsă pe cealaltă, iar o lamă tăioasă, ce părea foarte periculoasă, se ivi din teaca frunzei. Asta ca să fii în siguranță dacă eu nu sunt prin preajmă.

– Vai de mine! Clarissa o luă din mâna lui Edwin și o studie. Îmi arăți din nou cum funcționează?

Fu nevoie de doar câteva clipe de demonstrație pentru ca ea să devină expertă în deschiderea briceagului și în ascunderea lui înapoi în teacă și apoi pe lănțișor.

După ce Clarissa aduse colierul la forma inițială, Edwin îi închise degetele peste el.

– Poartă-l sau pune-l undeva de unde să nu îl pierzi. Și voi fi mai puțin îngrijorat pentru tine.

Clarissei i se puse un nod în gât.

– Mulțumesc, îl voi *purta*. Privindu-l în ochi, își puse lănțișorul la gât. Aproape de inima mea.

Edwin o privi atât de intens, încât pulsul ei începu să gonească. Apoi trăsura se opri și portiera se deschise.

– Era și timpul să ajungeți! strigă mama ei, sprijinindu-se greoi în baston. Toată lumea vă așteaptă.

Edwin și Clarissa coborâră din trăsură în aplauze zgomotoase. Clarissa își aruncă privirea prin mulțime, dar nu văzu nici urmă de Durand, slavă Domnului!

Era un lucru bun, pentru că avea nevoie de toată tăria ei pentru a îndura rezultatele extravaganței mamei sale. Petrecerea începu cu o melodie însuflețitoare a orchestrei, și totul deveni mai teatral din acel moment – cu acrobați, dansuri, boluri imense cu vin fiert și platouri enorme cu purcelușI de lapte și cocoși fripți.

Petrecerea continuă ore întregi, sfârșindu-se cu un spectacol de artificii ce aproape concură cu cele organizate de ziua regelui.

Pentru următoarele câteva luni, mama fie avea să fie calul de bătaie al societății pentru această petrecere, fie toată lumea urma să treacă excentricitățile ei cu vederea, așa cum se întâmpla întotdeauna, pentru că era o fire atât de prietenoasă.

Pe tot parcursul petrecerii, Edwin își păstră în mod miraculos cumpătul. Clarissa nu era sigură că el făcuse asta pentru a o mulțumi pe ea sau pentru că își petrecuse timpul cercetând mulțimea, căutându-l pe contele Durand. Astfel că se simți foarte ușurată când un membru al clubului său îl atrase într-o discuție despre cum fuseseră făcute focurile de artificii, iar ea nu mai fu nevoită să se îngrijoreze atât de mult în privința lui.

Cu mama, totuși, era o altă chestiune. Sprijinindu-se de brațul unui servitor, femeia veni lângă Clarissa.

– Aici erai. Avem o problemă.

Acele cuvinte deja mai fuseseră rostite de vreo șase ori în acea seară și mereu căzuse pe Clarissa responsabilitatea de a rezolva acele probleme, pentru că mamei ei îi era foarte greu să se deplaseze.

– Ce s-a întâmplat de data asta? Era obosită și gata de plecare.

– Indivizii aceia străini care s-au ocupat de artificii se plâng de ceva în italiană. *Cred* că are legătură cu cât i-am plătit, dar nu sunt sigură.

Mama gesticulă spre locul unde bărbații își strângeau echipamentele, în spatele unui rând de bănci. Clarissa îi putea vedea prin spațiul dintre două șiruri de bănci, spre scena orchestrei.

– Italiana mea nu este nicidecum atât de bună ca a ta, așa că te-ai putea ocupa tu de asta? Mama își duse teatral podul palmei la frunte. Jur, dacă va mai trebui să mă mai ocup de încă o chestiune sau să mai fac un pas, mă voi prăbuși chiar aici.

Clarissa își înăbuși iritarea.

– Mă ocup eu, mama. Având în vedere cât de slab era cu adevărat nivelul de italiană al mamei ei, era posibil ca bărbații aceia să spună ceva lipsit de importanță, cum ar fi „Vrem un pahar cu apă".

Porni cu pași mari spre italieni, dar după ce trecu printre cele două șiruri de bănci, un bărbat îi ieși în cale.

– Trebuie să îți vorbesc.

Simți cum inima îi stă în loc. Contele Durand! Când privi către muncitori, doar pentru a descoperi că bărbații dispăruseră în noapte, Clarissa își dădu seama că totul fusese plănuit de conte. O privise rezolvând chestiuni pentru mama ei toată seara și așteptase răbdător până când își putuse crea oportunitatea de a o prinde singură.

O privire rapidă înapoi îi arătă că, în spațiul dintre bănci, ea era ascunsă de privirea lui Edwin. Clarissa *nu* avea de gând să lase să se întâmple acest lucru. Întorcându-se degrabă pe călcâie, o porni înapoi, dar francezul strigă în urma ei:

– *Vrei* să dezvălui lumii secretele soțului tău, doar pentru că nu îmi acorzi un moment din timpul tău?

Clarissa se opri brusc. Secretele lui Edwin. La naiba! Ridică mâna pentru a scoate frunza de pe lănțișor, o ascunse în palmă și se întoarse spre conte.

– Prea bine. Spune ce ai de spus.

– Dacă vii pe aici...

– Nu. Vorbești aici sau deloc.

Asta îl derută pe conte.

– Nu îți faci griji că ne-ar putea cineva auzi vorbind despre secretele prețiosului tău soț?

– Nu, pentru că asta ar pune capăt șantajului tău.

– Iar soțul tău ar ajunge la închisoare.

Clarissa trase cu greu aer în piept.

– Fără nici o îndoială, soțul meu nu a făcut *niciodată* ceva care să îl trimită la închisoare. Este absurd.

Când Clarissa dădu să plece din nou, el spuse grăbit:

– Nu, dar tatăl lui, da. Și pot face foarte ușor să pară că și soțul tău a fost părtaș.

Ea încremeni. Să-l ia naiba pe Edwin cu secretele lui! Ea nici măcar nu știa câte dintre afirmațiile contelui erau adevărate.

– Ce putea să facă tatăl lui de ar putea ajunge Edwin implicat?

– A spionat pentru francezi în timpul războiului. Și dacă nu mergi cu mine acum, mă voi asigura că toată lumea vede dovada.

– Care dovadă? Nu-mi pot închipui că ai avea vreuna.

– Am rapoartele tatălui său. Și pot înscena totul astfel încât să pară că Blakeborough l-a ajutat. Dar chiar dacă nu aș reuși să dovedesc *asta*, voi stârni destulă furie cât să mă asigur că tu, el și familiile voastre nu veți mai putea niciodată umbla cu frunțile sus în înalta societate.

Edwin veni grăbit lângă Lady Margrave, care tocmai se așezase pe o banchetă.

– Unde este Clarissa? Nu o găsesc. Își întorsese spatele doar pentru o clipă, iar soția lui dispăruse. Ce dracu'?

– A plecat să se ocupe de italienii cu artificiile, spuse Lady Margrave, fluturând din mână în direcția în care fuseseră mai devreme. Nu mai erau acolo.

Inima lui Edwin tresări când îi văzu pe muncitori la celălalt capăt al băncilor, îndreptându-se spre ieșire. Nici urmă de Clarissa. Mergând cu pași mari spre ei, îi întrebă în italiană unde era soția lui, dar când ei schimbară priviri panicate și începură să protesteze că nu știau nimic, Edwin nu își pierdu timpul cu ei. O luă la fugă pe cărarea din spatele băncilor unde tocmai lucraseră italienii.

În timp ce se apropie de capătul primului rând de bănci, auzi vocea Clarissei. Oftând ușurat, încetini pasul. Până când cuvintele ei se auziră clar.

– Ești un mincinos, domnule. Sub nici o formă tatăl soțului meu nu a fost un trădător. Nu îmi pasă ce dovezi pretinzi că ai sau ce crezi că poți dovedi...

Edwin coti după rândul de bănci, și o găsi pe soția lui fixându-l cu privirea pe Durand.

– Pleacă de lângă soția mea, mârâi Edwin, punându-se grăbit între cei doi.

– *Știam* că nu i-ai spus despre spionaj, spuse Durand rânjind. Nu ar suporta niciodată să fie căsătorită cu fiul unui trădător. Așa că, dacă i-ai fi spus ceva, nu ați fi amândoi aici, prefăcându-vă că această căsătorie a fost una din iubire.

– *Este* din iubire! ripostă cu asprime Clarissa din spatele lui Edwin.

Pentru moment, cuvintele ei îl lăsară pe Edwin cu garda jos, deși știa că ea doar încerca să scape de Durand.

– Serios? spuse cu răceală Durand. Blakeborough este îndrăgostit de tine? Știe ce târfuliță ești?

Simțind cum furia îl mistuie, Edwin îl înșfăcă pe Durand de gât și strânse.

– Te-am avertizat să nu o mai deranjezi pe soția mea. Jur, te voi ucide aici și acum, doar pentru o asemenea minciună josnică.

– Nu, nu, nu, nu poți! strigă Clarissa, trăgând de brațul lui Edwin. Altfel vei fi spânzurat pentru asta și nu te pot pierde și pe tine!

Acea ultimă remarcă fu singurul lucru care răzbătu prin mintea încețoșată de furie a lui Edwin. Îl eliberă pe Durand, care se dădu înapoi împleticindu-se, tușind.

După o clipă, ticălosul urlă:

– Pentru asta, Blakeborough, te provoc la duel în zori. Pentru onoarea soției tale, deși îmi mențin părerea că este îndoielnică.

– Nu îl asculta! strigă Clarissa când Edwin se înfurie din nou. Nu vezi că te întărâtă? Vrea să te ucidă ca să poată ajunge la mine. Nu trebuie să te lupți cu el!

Durand râse batjocoritor.

– Este în regulă, Lady Clarissa, nu va accepta. Toată lumea știe că urăște duelurile. Majoritatea lașilor le urăsc.

– Ah, dar acesta nu va fi un duel, spuse cu răceală Edwin. Va fi dreptate. Pentru că mi-ai chinuit soția, încercând să o obligi să se căsătorească cu tine. Pentru că ai speriat-o și ai urmărit-o, pentru că aproape ai agresat-o și ai îndrăznit să îi mânjești caracterul cu injurii.

– Edwin, *nu*, spuse Clarissa.

Durand o ignoră, țintuindu-l pe Edwin cu privirea.

– Asta înseamnă că îmi vei accepta provocarea?

– Da. Alege-ți secundanții și ne vedem în zori în Green Park. Armele pe care le aleg eu sunt pistoalele. Se întoarse spre Clarissa. Vino, draga mea, plecăm acum!

Până mâine, intenționa să scape de Durand o dată pentru totdeauna.

Capitolul 23

Clarissa reuși să își țină gura până când trăsura lor porni la drum. Doar atunci ea îl înfruntă pe Edwin, îndreptându-și cu fermitate umerii.

– Nu poți face asta.

– Pot și o s-o fac. Este singura cale de a-l opri.

Asprimea vocii lui o făcu pe Clarissa să dispere.

– Nu vreau să te pierd.

– Nu o să mă pierzi. Întâmplarea face că sunt foarte priceput la mânuirea unui pistol.

– Nu mă îndoiesc. Dar dacă îl ucizi, vei sfârși prin a fi acuzat de crimă, vei fi obligat să fugi.

– Spre deosebire de fratele tău, eu trebuie doar să spun că ticălosul ăla se îndoiește de onoarea ta. Nici un juriu nu va condamna un englez pentru că își apără soția de un francez.

– Nu de un francez oarecare. Un *diplomat* francez. Cu legături puternice în ambele guverne.

Edwin trase greoi aer în piept.

– Va fi puțin mai greu pentru noi din punct de vedere social pentru o vreme, dar...

– ... nu atât de mult cum ne-ar fi dacă se dovedește că tatăl tău a fost un trădător. La asta te gândești?

Edwin blestemă fără menajamente.

– Nu am vrut să afli despre asta.

Clarissa simți cum inima îi stă în loc.

– Deci este adevărat. Tatăl tău chiar a fost un trădător.

– Așa se pare. Edwin își frecă ceafa. Durand mi-a arătat rapoartele scrise de mâna tatei, care se pare că au fost scrise în timpul călătoriilor lui într-un club privat pentru fumători de opiu în Londra.

– Opiu! Tatăl tău fuma opiu?

– Nu sunt sigur. Ani întregi așa am presupus. Edwin începu să respire greoi. Când a murit mama, am plecat să îl caut pe tata, așa că servitorii au fost obligați să mă trimită la acel club. Așa am aflat de asocierea lui cu clubul. Nu a vrut deloc să vorbească despre asta, așa că am dedus că mergea acolo ca să se desfete cu opiu. Dar, aparent, mergea acolo pentru a vorbi cu soldați și marinari ca să adune informații pentru francezi.

Clarissa se lăsă pe spate pe banchetă.

– Nu pot să cred. Știu că tatăl tău a avut slăbiciunile sale, dar să fie un *trădător* al propriei lui țări...

– Și pentru mine a fost un șoc.

– Și ești sigur că aceste „rapoarte" nu sunt falsificate?

– În mod sigur păreau autentice. Iar activitățile clandestine ar explica de ce tata dădea mereu fuga la Londra și ne abandona.

Gândindu-se o clipă la acest lucru, Clarissa se întrebă ce să spună, ce să facă pentru a-l ajuta pe Edwin. Fără îndoială, acest duel nu era despre ea. Era despre a-și salva familia – despre a-i salva pe ei toți – de scandal. Era despre eliminarea amenințării care era Durand.

Clarissa îți împreună brațele pe mijloc.

– De unde știi că, dacă îl vei ucide pe Durand, el nu va fi instruit deja pe altcineva, în eventualitatea morții lui, să expună activitățile tatălui tău?

– Nu știu. Dar este mai bine decât să aștept momentul când el va *alege* să o facă. Și îi va fi mult mai greu să stârnească un scandal dacă este mort.

– Nu dacă *tu* ești cel care este mort.

Edwin își întoarse capul spre fereastră, iar lămpile de pe stradă surprinseră consternarea de pe chipul său.

– Nu îl voi lăsa să mă ucidă.

– Nu ești Dumnezeu, Edwin! Ești falibil. Iar gândul că ți s-ar putea întâmpla ceva...

Când cuvintele ei se stinseră într-un plânset sugrumat, Edwin îi aruncă o privire panicată, apoi merse lângă ea.

– Scumpo, nu mi se va întâmpla nimic, jur!

– Nu știi asta!

Îi strânse mâinile în mâna lui.

– Chiar ești îngrijorată pentru mine.

– *Firește* că sunt îngrijorată pentru tine. Ești soțul meu.

– Și nu ești furioasă pe mine pentru că nu ți-am spus toate detaliile șantajului lui Durand până acum, spuse el, părând puțin sceptic.

– De ce aș fi? Chiar crezi că îmi pasă ce a făcut tatăl tău?

– Sunt sigur că îți pasă că m-am căsătorit cu tine fiind perfect conștient că, dacă Durand își pune în aplicare amenințările, noi doi vom fi proscriși. Trădătorii nu sunt bine priviți în țara asta, nici măcar cei care sunt morți de mult. Glasul i se înăspri. Iar dacă Durand reușește cumva să mă asocieze cu...

– Cum ar putea face acest lucru? Nu înțeleg.

– Aveam nouăsprezece ani când am fost văzut intrând în același club de opiu. S-a întâmplat o singură dată, dar este nevoie doar de un singur martor care să își amintească de faptul că m-a văzut acolo și va fi suficient să instige la speculații și să îmi provoace probleme.

Frustrarea se învolbură înăuntrul Clarissei.

– Contele acela este un escroc! spuse ea cu hotărâre. Nu am încredere în el. Nu poți să îi faci jocul, oricare ar fi acela, acceptându-i provocarea la duel.

Edwin se încordă.

– Nu am de ales.

– Nu este adevărat! Ai prieteni la clubul tău – Lord Fulkham, de exemplu. Ar trebui să mergi la el, să îi ceri sfatul. Am auzit că este sus-pus în guvern.

– Cu atât mai mult, nu va vrea să își păteze reputația ajutând fiul unui trădător.

Clarissa pufni, țâfnoasă.

– Atunci vorbește cu unul dintre ceilalți gentlemeni. Trebuie să existe cineva care să te ajute să îl învingi pe Durand. Ducii aceia, prieteni de-ai lui Jeremy, de exemplu.

– Nici o șansă. Nu risc să mai audă și altcineva de povestea asta. Mă voi duela cu Durand la răsărit și cu asta basta.

– Dar, Edwin...

– Ajunge! Aceasta este decizia mea, nu a ta.

Fermitatea declarației lui îi zdruncină încrederea Clarissei.

– Ești supărat pentru că el m-a numit târfă, nu-i așa? De când auzise cuvintele lui Durand, Clarissa se întrebase dacă Edwin le pusese la inimă. *Ea* știa că Durand îl întârâtase, dar dacă Edwin credea altceva? Te temi că a avut un motiv pentru asta, că în timp ce mă curta i-am permis să...

– Nu, desigur că nu. Te-am întrebat înainte dacă te-a forţat cumva, tu ai spus că nu, iar eu te cred.

– D-dar cuvintele lui te-au înfuriat atât de tare... Eşti sigur că nu te-au făcut să te îndoieşti de mine?

– Nu fi absurdă, am încredere în tine, jur! Edwin o trase în braţele sale. Tu nu ai încredere în mine... în privinţa vieţii tale, a viitorului tău. La naiba, nici măcar nu mă laşi să fac dragoste cu tine în modul obişnuit, pentru că încă te temi că te-aş putea răni. Când Clarissa icni, Edwin ocărî. Îmi pare rău, scumpo, nu ar fi trebuit să menţionez asta. Nu contează.

– Evident, *contează*.

Iar Clarissa ar fi trebuit să îşi dea seama mai devreme că Edwin avea să privească dificultăţile ei drept un semn al neîncrederii sale în el. Chiar şi cel mai înţelegător om de pe pământ avea mândria lui, iar mândria soţului ei era rănită de faptul că ea nu putea avea încredere totală în el în pat.

– Totul contează, continuă Clarissa. *Contează* dacă tu îmi ignori sfaturile şi dacă eu îţi ignor dorinţele. Pentru că, dacă nu avem încredere unul în altul, ce ne mai rămâne? Clarissa îşi puse mâna pe după gâtul lui. Şi *am* încredere în tine. Am avut încredere în tine din clipa în care mi-ai propus să ne căsătorim.

– Sigur, spuse el. Cu excepţia faptului că ai cerut o clauză în acordul nostru ca să te asiguri că nu te agresez.

Clarissa înghiţi în sec.

– Privind înapoi, îmi dau seama că poate nu a fost cea mai *bună* strategie, dar în acel moment avea sens pentru mine. Şi chiar şi cu acea clauză, nu am încuiat niciodată uşa dormitorului meu – nici măcar o dată în prima săptămână împreună. Aş fi putut să o fac, dar nu am făcut-o.

Cuvintele ei părură să îl pună pe gânduri, pentru că Edwin trase agitat aer în piept.

– Te rog, te rog, nu accepta acest duel, dragul meu, continuă ea. Te implor.

Edwin se aplecă spre ea, până când Clarissa îi simţi respiraţia caldă pe buzele ei.

– Ce fel de soţ aş fi dacă l-aş lăsa să scape cu tot ce ţi-a făcut şi încă încearcă să îţi facă?

– Ce fel de soţie aş fi *eu* dacă te-aş lăsa să mori apărându-mă?

Privirile li se încleştară pentru un moment îndelungat. Apoi Edwin o sărută.

Deși o luă prin surprindere, Clarissa acceptă sărutul, având nevoie să îl simtă pe Edwin. Sărutul lui era mistuitor, sălbatic și dulce, urgent pe alocuri, de parcă el nu ar fi putut suporta să se oprească.

Iar ea se dărui sărutului cu aceeași disperare. Clarissa trebuia să îl facă să vadă că ceea ce aveau ei era o relație prea valoroasă pentru a o arunca pe apa sâmbetei. Că împreună puteau trece peste orice obstacol.

– Te vreau, obrăznicuțo, îi spuse el răgușit la ureche. Acum. Aici. Este o nebunie, știu...

– Nu este deloc o nebunie. Și eu te vreau.

Fu singura invitație de care avu nevoie Edwin pentru a începe să îi ridice faldurile rochiei în timp ce o săruta de parcă ar fi fost ultima dată împreună. Ceea ce era posibil.

Nu, ea nu avea să permită să se întâmple acest lucru. Nu putea, nu acum când era îndrăgostită de el. Clarissa avea să îi arate cât de perfect putea fi totul între ei, să îl seducă pentru a-l face să nu fie atât de nesăbuit încât să riște totul dintr-o mândrie nobilă sau de teama unui scandal.

Edwin își descheie pantalonii, apoi încercă să o tragă deasupra lui.

– Nu, șopti ea, nu și de data asta. Te vreau deasupra mea.

– Clarissa, nu spuneam că...

– Știu. Vreau să o fac. Vreau să mă iei ca și cum aș fi o femeie oarecare. Așa cum ți-ai lua soția dacă ar fi... o femeie oarecare.

Trebuia să îl facă să înțeleagă că ea nu îl mai vedea ca pe un bărbat care o putea silui, ci ca pe soțul ei, singurul bărbat căruia îi încredința trupul ei.

Când Edwin ezită, Clarissa spuse:

– Tu nu ești deloc precum Seducătorul Mârșav, iar eu nu mai sunt aceeași Clarissa pe care a violat-o, nici măcar aceeași Clarissa de acum câteva săptămâni. Sunt în sfârșit pregătită să las totul în urmă. Dar trebuie să îmi dovedesc mie însămi asta. Și ție.

Chiar și în lumina palidă, Clarissa simți cum Edwin îi cerceta chipul.

– Îți dai seama că este prima dată când ai numit viol ceea ce ți s-a întâmplat?

Acest lucru o surprinse. Așa era? Inima începu să îi bubuie în piept. Da, așa era.

– M-a violat, spuse ea, rostind ezitantă acele cuvinte și simțind adevărul din spatele lor.

– Da. Glasul lui Edwin era ferm și convins, crescându-i încrederea în ea.

– Nu a fost vina mea.

– Nu a fost *niciodată* vina ta, iubito. Este timpul să încetezi să te mai învinuiești.

Clarissa se agăță de umerii lui.

– Nu avea nici un drept să mă violeze, spuse ea furioasă. Recunoscuse parțial acel lucru în mintea ei, dar acum îl acceptă. Îl crezu. Era furioasă din pricina lui.

– Absolut nici un drept. În ceea ce mă privește, merita să moară. Cine știe câte alte femei ar mai fi agresat dacă nu ar fi murit?

Clarissa nu se gândise niciodată la această perspectivă. Îi domolea vina pe care o simțise întotdeauna pentru sacrificiul lui Niall, îi alina puțin durerea exilului său.

Dar asta nu însemna că avea să își lase soțul să meargă pe același drum.

– Dacă încă ești hotărât să te lupți cu Durand, atunci îți voi arăta ce vei pierde dacă vei fi exilat sau ucis. Retrăgându-se grăbită înapoi în colț, îl trase pe Edwin spre ea. Îți voi arăta cum poate fi între noi dacă refuzi să te duelezi cu el.

Edwin o lăsă să îl tragă spre ea până când o înghesui în colț, stând între picioarele ei și deasupra ei cât de mult le permitea spațiul din trăsură.

– Pentru *asta* lupt, scumpa mea, bâigui el. Pentru tine. Pentru noi. Pentru viitorul nostru.

– *Nu* vom avea un viitor dacă mori.

– Nu voi muri.

Edwin puse din nou stăpânire pe gura ei și, pentru prima dată, greutatea lui asupra ei doar îi aminti cât de puternic era el, nu o avertiză în privința acestui lucru. Îi aminti că forța lui devenea sălbatică în apărarea ei, hotărâtă, elegantă și nobilă.

Da, panica stătea la pândă, dar se micșorase până la dimensiunile unui bob de mazăre. Era atât de mică, încât Clarissa o putea ignora. Iar într-o zi avea să o alunge, de asemenea.

Își desprinse buzele din sărut și îi șopti:

– Ia-mă, Edwin! Umple-mă!

Gemând, Edwin o pătrunse cu mai multă forță decât de obicei, dar nu suficientă cât să o sperie. Și fu uimitor. Nu pentru că el era deasupra ei și se împingea în ea, ci pentru că ei nu îi era teamă.

Pentru că știa că îl putea opri în orice clipă, că putea opri totul cu un singur cuvânt.

Așa se simțea încrederea.

Edwin nu o cruță deloc, iar spre surprinderea ei, acest lucru o încântă. Edwin o pătrundea, ea se revărsa asupra lui și era ca și cum și-ar fi găsit locul. Erau două părți ale unui întreg, mișcându-se împreună într-o perfecțiune atât de intimă, încât îi veni să plângă.

– Edwin, șopti ea. Da, așa. Mai tare. Mai mult. Dă-mi totul, dragul meu!

– Totul este deja al tău, spuse el răgușit, în timp ce îi mângâie sânii prin rochie. Asta nu se va schimba niciodată.

Nici pentru ea. Iar în timp ce adevărul îi marcă arzător sufletul, Clarissa îl sărută pentru a se împiedica pe sine să i-l dezvăluie.

Îl iubea. Nu știa cum sau când se întâmplase, dar, cândva în ultimele săptămâni, se îndrăgostise de Edwin. Iar acum că îl găsise, îl putea pierde?

Nu. *Nu!*

Coborându-și mâinile pe fundul lui încordat, Clarissa îi cuprinse fesele în palme și îl trase mai aproape, mai adânc. Avea să îl inunde cu plăcere, dacă de asta era nevoie.

În schimb, o inundă el pe *ea* cu plăcere, întinzându-și mâna între trupurile lor pentru a o mângâia cu degetul, până când Clarissa se luptă să respire și să gândească, luptându-se să nu fie prima care cedează orgasmului. Dacă nu putea avea iubirea lui, voia să aibă parte de capitularea lui. Avea *nevoie* ca Edwin să capituleze.

Tremurând și foindu-se sub el, Clarissa își trecu mâinile prin spatele coapselor lui, vârfurile degetelor ei trecând ușor peste testiculele lui.

Edwin înjură în barbă.

– Dă-ți drumul pentru mine, iubito... te rog... nu mai pot să aștept... mult.

Nici ea nu mai putea.

– Nu... aștepta. Clarissa îl sărută și îl mângâie, și îi întâmpină dornică fiecare mișcare înăuntrul ei, flămândă de el... de bărbatul care era soțul ei, de bărbatul pe care îl iubea.

– Am nevoie de tine, șopti el în urechea ei. Dumnezeule... stai cu mine... Clarissa! Nu mă părăsi niciodată!

– Nu aș face-o, reuși ea să spună. Nu aș putea. Înălțându-se precum fluxul mării, orgasmul Clarissei se învolbura înăuntrul ei, val după val, urcând spre suprafață, spre soare...

– Dacă va trebui să plec în exil... promite-mi că vei merge... cu mine...

– Voi merge. Se încleștă pe mădularul lui când își simți orgasmul explodând la suprafață, trimițând-o în brațele dulcei uitări. Până la capătul... pământului... dacă trebuie...

Cu acele cuvinte, Edwin ajunse și el la orgasm. În timp ce se încovoiară împreună, ea vlăguindu-l, el umplând-o, Clarissa îl strânse în brațe și gândi cuvintele pe care nu îndrăznea să i le spună bărbatului care nu credea în iubire.

„Te iubesc, Edwin."

Capitolul 24

Până când trăsura intră pe strada casei lui Edwin, se aranjară, astfel încât să arate din nou prezentabil. Sau cât de prezentabil puteau arăta doi oameni care tocmai făcuseră dragoste nebună într-o trăsură.

Lui Edwin nu îi păsa neapărat dacă își dădea cineva seama. Intenționa să își petreacă întreaga noapte făcând dragoste cu soția lui. Pentru că aceasta ar putea fi ultima noapte cu Clarissa pentru multă vreme.

Sau pentru totdeauna.

Se încruntă. Nu, nu avea să îl lase pe Durand să câștige. Fără îndoială, soarta nu ar permite unui asemenea ticălos să învingă.

Permisese violul asupra Clarissei.

Tocmai de aceea era timpul ca ea să primească o recompensă pentru toate încercările prin care trecuse. Merita asta. El avea să îi ofere acest lucru.

„Nu ești Dumnezeu, Edwin!"

Minunat, acum conștiința lui o cita pe soția sa. Și nu, el nu era Dumnezeu. Pentru că, dacă ar fi fost, Whiting ar fi fost lovit de fulger înainte să o fi dus pe Clarissa în acea seară cu portocali.

– Edwin, ceva se petrece aici, șopti Clarissa.

El privi pe fereastră în timp ce trăsura lor se opri. Mai era o trăsură în fața casei lui de la oraș, pe care o recunoscu drept una dintre trăsurile lui Warren. Oare mama Clarissei venise aici? Nu, de ce ar face-o? Tocmai o lăsaseră acasă.

Așadar, Edwin nu fu pe deplin șocat când lacheul deschise portiera trăsurii și îi întâmpină cu următoarele cuvinte:

– Lord Knightford este aici să vă vadă, milord.

– Warren s-a întors? exclamă Clarissa în timp ce Edwin o ajută să coboare. Apoi chipul îi deveni palid. O, nu, sigur i s-a întâmplat ceva lui Niall!

Înainte ca Edwin să o poată opri, ea urcă în fugă treptele, cu el pe urmele ei. Când intrară în casă și fură îndrumați spre salon, găsiră un Warren încruntat așteptându-i cu un pahar de coniac în mână. Edwin se încordă.

– Ce s-a întâmplat? strigă Clarissa în timp ce alergă spre Warren. Niall este bine? De ce te-ai întors atât de repede?

– Niall este bine. Dar mi-a spus ceva atât de alarmant, încât m-am grăbit să mă întorc după ce am petrecut doar o zi cu el.

Clarissa veni mai aproape de Edwin, de parcă ar fi căutat sprijin, iar el își puse brațul în jurul mijlocului ei.

Privirea lui Warren se mișcă asupra lor.

– Și, apropo, felicitări pentru nunta voastră! Luă o gură de coniac. Plec pentru o săptămână, iar voi doi vă căsătoriți pe la spatele meu.

– Nu am avut de ales, spuse Edwin. Durand nu ne-a lăsat altă opțiune.

– Îmi dau seama. De aceea m-am întors. Pentru că, după ce am vorbit cu Niall, am descoperit nu doar că știa de Durand, dar el crede și că știe de ce bărbatul a chinuit-o pe Clarissa: Durand este vărul lui Joseph Whiting din partea mamei sale. Se pare că erau prieteni foarte buni și au crescut împreună, înainte ca familia lui Durand să se întoarcă în Franța.

Edwin simți un nod în stomac. Să dea naiba! Treaba asta nu era în întregime despre Clarissa. Era despre Whiting. Și Niall.

Warren îl privi îndelung pe Edwin, iar amărăciunea îi brăzdă glasul.

– Dar presupun că tu nu îți dai seama ce înseamnă acest lucru. Niall a fost nevoit să îmi explice. Deși știam că Niall l-a ucis pe Whiting într-un duel, nu știam motivul duelului. Până acum.

Edwin o simți pe Clarissa clătinându-se lângă el și simți cum furia se învolburează înăuntrul lui.

– De fapt, știu exact ce înseamnă. Pentru că ea mi-a spus.

Warren o fixă pe Clarissa cu o expresie rănită.

– Și totuși mie nu ai putut să îmi spui, propriul tău văr? În toți anii aceștia în care am avut grijă de tine, neștiind că un ticălos ca Whiting a... a...

– Nu am putut spune nimănui, șopti ea. Ei m-au pus să promit că nu o să spun. *Papa* a decis că nimeni nu va afla vreodată despre asta. Sunt surprinsă că Niall ți-a spus acest lucru, după ce a păstrat secretul în toți acești ani.

– Nu prea a avut de ales. Cu ochii aspri, Warren luă încă o gură zdravănă de coniac. După ce a auzit că Durand te tot urmărește, s-a panicat și mi-a spus toată povestea aceea dezgustătoare. Era îngrozit că Durand te-ar putea răni.

– Dar eu mă temeam și că Durand ar putea merge după Niall, mai ales după ce Niall mi-a spus că motivul pentru care a fugit din Spania în Portugalia – și m-a chemat în ajutor – a fost că prietenii lui l-au avertizat că întreba cineva de el prin Spania.

– Durand, spuse tăios Edwin. Sau niște oameni angajați de el.

– O, Dumnezeule, spuse Clarissa. Iar eu am vorbit cu nenorocitul acela și despre Niall! Nu i-am spus nimic care să trădeze locul în care se afla, dar totuși... Având în vedere că Durand pretindea că vrea să se însoare cu mine, nu mi-a trecut prin minte să pun la îndoială interesul lui pentru fratele meu.

– Deci încearcă să îl găsească pe Niall și speră să se folosească de Clarissa pentru asta, medită Edwin cu voce tare. Presupun că vrea să răzbune moartea vărului său. Dar de ce *acum*? Dacă era atât de important pentru el, de ce nu a căutat răzbunare în urmă cu șapte ani, chiar după duel?

Warren puse jos paharul gol.

– Și eu m-am întrebat acest lucru. Niall mi-a spus că tatăl Clarissei a făcut un fel de înțelegere cu mama lui Whiting, că ea nu avea să...

– Vorbească despre chestiune, îi încheie Edwin propoziția, nerăbdător. Da, știm asta.

– Așa că Niall presupune că femeia a rupt tăcerea, spuse Warren. Doar că nu știe sigur de ce.

– Probabil pentru că era pe moarte, spuse încet Clarissa. A murit anul trecut, după o boală lungă. Am citit în ziar. Iar dacă Durand a fost prin preajma ei în acel timp, dacă femeia lua laudanum sau dacă delira...

– Se poate să fi spus ceva, interveni Edwin. Iar asta a fost scânteia care a aprins totul. Să ai o rudă care moare într-un duel de onoare pentru o prostituată anonimă este un lucru. Glasul i se înăspri.

Dar când duelul este cu fratele unei femei respectabile, iar propunerea rudei de a se căsători cu femeia este refuzată, bărbatul ar putea bănui că se petrecuse ceva mult mai infam acolo.

Îi aruncă o privire lui Warren.

– Când s-a întors Durand în Anglia ca membru al personalului ambasadorului?

– Vara trecută.

Clarissei i se tăie brusc răsuflarea.

– Doamna Whiting a murit toamna trecută. Privirea îi zbură spre Edwin. *De aceea* m-a numit târfă în seara asta. Nu a făcut-o ca să te întărâte. Ci pentru că știe totul, a știut întotdeauna totul. Și probabil că mă învinuiește pe mine pentru moartea vărului său.

– Ticălos blestemat, bombăni Edwin. Dacă a auzit povestea de la mama suferindă a lui Whiting, femeia nu ar fi recunoscut niciodată că prețiosul lui văr era un violator. Nu avem de unde să știm cum a spus povestea pe patul de moarte. Sau dacă este posibil să îi fi cerut lui Durand să facă dreptate pentru familie.

– Stai puțin, o întrebă Warren pe Clarissa, Durand te-a numit *târfă*? O să-i trag o bătaie soră cu moartea!

– Nu este nevoie, spuse Clarissa sec. Prietenul tău netrebnic aici de față l-a provocat la duel pentru asta.

Warren clipi.

– La naiba! Îl privi lung pe Edwin. Ești nebun?

– Tocmai spuneai că vrei să îl bați tu însuți, ripostă Edwin. Apăr onoarea soției mele!

– Da, dar un duel... spuse Warren. Tu nici măcar nu crezi în dueluri.

Edwin își încrucișă brațele la piept.

– Omul își mai poate schimba părerile.

– Și poate fi extrem de încăpățânat, ripostă Clarissa.

– Nu s-a schimbat nimic, îi spuse Edwin.

– S-a schimbat *totul!* Din moment ce treaba asta nu este despre obsesia sălbatică a lui Durand pentru mine, nu se va opri până nu va obține ceea ce vrea – informația despre locul în care se află fratele meu.

– Și posibil, interveni Warren, șansa de a o umili pe Clarissa spunând lumii ceea ce s-a întâmplat.

– Ar fi putut face asta în urmă cu mult timp dacă asta intenționa, preciză Edwin.

– Da, dar atunci și-ar fi putut pierde șansa de a-l găsi pe Niall, spuse Warren. El vrea ambele lucruri – să o distrugă pe Clarissa și ca Niall să fie acuzat de crimă.

– Și dacă seamănă cu Whiting, spuse Clarissa, va încălca toate regulile – chiar ar trișa într-un duel – ca să scape de opoziția sa, care se întâmplă să fii tu. Și va scăpa basma curată datorită poziției sale! Apoi cine îl va împiedica să *îți* târască familia prin noroi? Dacă va dezvălui activitățile tatălui tău...

– Ce activități? întrebă Warren.

– Un motiv în plus ca să îl ucid, spuse cu răceală Edwin, simțindu-se asaltat pe toate fronturile. Atunci nu ar mai putea face rău nimănui.

– Doar dacă tu câștigi! strigă ea.

Când Edwin se supără, Warren spuse grăbit:

– Chiar dacă nu câștigi, ar exista repercusiuni, prietene. Nu poți ucide un diplomat francez sus-pus, nici măcar într-un duel pentru onoarea soției tale, fără explicații. Ar trebui să mergi la superiorii lui.

– Care superiori? spuse furios Edwin. *El* este cel mai înalt membru al ambasadei franceze în acest moment! Și nu este timp pentru demersurile necesare.

– Doar dacă refuzi să te lupți cu el, spuse cu fermitate Clarissa. L-ai mai fentat înainte și a funcționat. Pur și simplu, fă-o din nou! Spune-i să se ducă naibii!

– Și ce se va întâmpla cu tine când el mă va târî înaintea curții de justiție sub acuzațiile de trădare? ripostă Edwin.

– Stați puțin, spuse Warren, ce este cu toată treaba asta cu *trădarea?*

Clarissa îl ignoră.

– Te-ai putea consulta cu prietenii tăi de la club, ai putea vorbi cu prietenii lui Warren, ai putea cere ajutor și sfaturi înainte să mergi în pași de vals spre moarte! Dar tu nu vrei, pur și simplu.

– Pentru că refuz să amestec o adunătură de prieteni și străini în treburile mele private. Și, în mod sigur, nu în treburile private ale soției mele!

– *Nu* pretinde că faci asta pentru mine, Edwin Blakeborough! Am răgușit de cât te-am implorat să nu te lupți cu contele Durand, iar tu m-ai ignorat. Faci asta pentru tine. Pentru simțul tău al dreptății, pentru credința ta că un bărbat ar trebui să își riște viața pentru a proteja reputația unei femei.

– Da! Ar trebui!

– Chiar dacă ea nu vrea ca el să o facă? Clarissa își puse mâinile în șolduri. Deja mi-am pierdut fratele în exil pentru că îmi proteja reputația. Nu vreau să te pierd și pe tine din cauza asta. Aș prefera să îmi petrec restul vieții confruntându-mă cu scandalul decât să îl văd pe bărbatul pe care îl iubesc murind pentru a mă proteja, pur și simplu pentru că nu vrea ca o „adunătură de prieteni și străini" să știe de „treburile lui private"!

„Bărbatul pe care îl iubesc."

Cuvintele ei îl uluiră. Clarissa îl iubea? Cu adevărat?

De parcă ea nici măcar nu și-ar fi dat seama de ceea ce spusese, adăugă:

– Așa că mă spăl pe mâini de toată treaba asta. Ridică bărbia spre Warren. Poate reușești tu să îi bagi mințile în cap. Eu renunț.

Apoi ieși furioasă din încăpere.

Edwin putu doar să stea pe loc și să privească lung după ea. Cuvântul *iubesc* îi răsuna în urechi, șocându-l cu puterea lui de a ademeni un om. Dacă ea îl *iubea*...

– Bine, interveni Warren în gândurile lui. Acum că ea a plecat, ai face bine să îmi spui ce naiba se petrece. De ce ai fi acuzat de trădare? Cu ce activități de-ale tatălui tău te amenință Durand că le va dezvălui? Și cum Dumnezeu ai sfârșit căsătorit cu verișoara mea în doar câteva săptămâni?

– Este o poveste lungă.

– Atunci mai bine ai vorbi repede. Warren își privi ceasul. Pentru că, dacă nu ne gândim la vreo soluție, vei lupta într-un duel în patru ore. Iar eu nu voi fi secundantul tău dacă nu știu în ce mă bag.

Edwin scrâșni din dinți.

– Bine. Și în caz că te întrebi, nu ți-am spus niciodată despre partea cu spionajul și trădarea pentru că nici eu nu am știut despre ea până acum două săptămâni.

– *Spionaj?* Dumnezeule, treaba asta se înrăutățește cu fiecare clipă care trece.

– Nici nu ai idee, bombăni Edwin.

Apoi începu să relateze o versiune foarte trunchiată a ceea ce se întâmplase de la plecarea lui Warren. Spre cinstea lui Warren, el nu îl bombardă pe Edwin cu întrebări lipsite de importanță. Doar ascultă.

Păru destul de curios când Edwin ajunse la partea cu cererea în căsătorie a Clarissei, dar nu spuse nimic, în mod înțelept.

Când Edwin termină, Warren se îndreptă spre ușă.

– Unde pleci? întrebă Edwin.

– Ești în belea până peste cap, prietene. Și indiferent de ce spui tu, ai nevoie de ajutor. Așa că mergem să vorbim cu Fulkham și să vedem ce poate să facă.

– Și ce te face să crezi că nu va profita de șansa de a da un exemplu dintr-un trădător ca tatăl meu?

Warren îl privi cu asprime.

– *Eu* sunt cel care l-a convins să se înscrie în clubul St. George. Asta înseamnă că bag mâna în foc pentru caracterul lui. Te îndoiești de judecata mea?

Edwin scrâșni din dinți.

– Nu.

– Bun. Warren merse cu pași mari lângă el. Pentru că, dacă te îndoiai, ar fi trebuit să îți reamintesc de numeroasele moduri în care te-am apărat de-a lungul anilor. De toate situațiile când te-am ajutat să le scoți pe Yvette și pe Clarissa din belelele lor tinerești.

Cuvintele lui îl puseră pe Edwin pe gânduri.

– Și... apreciez asta.

– Oare? Momentan te porți ca un ticălos nerecunoscător. *Ai* prieteni, Edwin, fie că accepți asta, fie nu. Sunt eu, este Keane, sunt bărbații de la club.

Când Edwin doar îl privi lung, Warren adăugă:

– Ei te admiră pentru că te consideră practic și rațional. Ei știu că tu vei fi întotdeauna de partea lor. Nu poți să ai aceeași încredere în *ei*? Să accepți că, poate, te vor susține pentru că sunt *prietenii* tăi?

– Nu înțelegi...

– Înțeleg că întotdeauna ai acționat de parcă tu singur ai fi responsabil pentru viața și soarta ta. Că nu ai pe nimeni căruia să îi ceri ajutorul. Ei bine, nu este adevărat. Poate că tatăl tău te-a abandonat, dar familia ta nu o va face. Prietenii tăi nu o vor face. Este evident că *soția* ta nu o va face.

– N-o amesteca pe soția mea în asta, bombăni Edwin.

– De ce? Ai spus că faci asta pentru ea. Dar Clarissa are dreptate: *nu* o faci pentru ea. O faci pentru a dovedi că ești un bărbat mai bun decât tatăl tău. Că poți avea grijă de familia ta. Faci asta în încercarea de a le proteja pe Clarissa și Yvette, ceea ce, în aparență, este o idee nobilă.

Warren se aplecă spre Edwin.

– Dar la baza ideii stă mândria. Nu vrei să ceri ajutor. Nu ai încredere în nimeni că te-ar putea ajuta. Mai degrabă ți-ai risca viitorul cu o femeie care te iubește decât să te bazezi pe ajutorul prietenilor tăi.

Ferindu-și privirea, Edwin își înghiți nodul greoi care i se formase în gât. Dacă Warren avea dreptate? Că el nu avea încredere în *nimeni*? Că avea să renunțe la un viitor cu Clarissa în loc să își asume un risc împreună cu prietenii și familia lui?

Acea posibilitate îi făcu stomacul să se învolbureze. Până acum, își lăsase furia pe care o simțea pentru Durand să îl stimuleze. Dar Clarissa nu voia riscul pe care el era pregătit să îl accepte. Ea nu voia o viață fără el.

Adevărul acelor cuvinte răsuna în inima lui asemenea trilului unei privighetori.

Clarissa îl *iubea*.

Și în mod sigur pentru acest lucru merita să își încerce norocul cu bărbații care credeau în el.

– Bine. Să mergem să îl găsim pe Fulkham. Și mă rog la Dumnezeu ca el să aibă vreo idee cum să îl înfrângem pe Durand. Pentru că, dacă nu are, tu, prietene, vei merge cu mine la răsărit, să mă duelez cu francezul ăla blestemat.

Le luă ceva timp lui Edwin și lui Warren să îi trezească pe servitorii lui Fulkham și apoi și mai mult timp să îi convingă că bărbatul trebuia deranjat în orele matinale ale dimineții. Servitorii se înduplecară doar când Edwin le spuse că aveau să existe consecințe cumplite dacă întorceau din drum un marchiz și un duce care veniseră cu o chestiune de mare importanță pentru poporul englez.

După ce fură conduși în biroul lordului, fură obligați să aștepte în timp ce Fulkham era trezit din patul său. Deloc surprinzător, când bărbatul intră în birou în cămașa sa de noapte, nu era prea fericit.

– Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă? întrebă el în timp ce traversă încăperea. Nu putea aștepta până dimineață?

– Blakeborough aici de față ar putea fi mort până dimineață, spuse Warren. Sper că tu vei putea preveni acest lucru.

Fulkham se încruntă.

– Acum mi-ai atras atenția, asta este al naibii de sigur. Se așeză la biroul său. Deci de ce să fie Blakeborough mort?

– Pentru că am fost provocat la duel în zori de contele Durand și am acceptat, spuse cu nonșalanță Edwin.

– La duel? Fulkham privi de la Edwin la Warren. Este o glumă?

– Mă tem că nu, spuse Warren. Aparent, contele încearcă să îi dea de urmă vărului meu, ducele de Margrave. În acest proces, a amenințat viața și reputația lui Blakeborough și ale surorii lui Margrave. Care se întâmplă să fie proaspăta soție a lui Blakeborough.

– Ah, spuse Fulkham, aruncându-i o privire lui Edwin. Are legătură cu discuția pe care am avut-o la club în urmă cu câteva săptămâni? Conversația despre care pretindeai că este despre un alt membru.

Edwin încuviință din cap.

– Iartă-mă pentru subterfugiu, dar logodnica mea era implicată și nu voiam ca acea informație să se răspândească.

– Atunci, pot să presupun că treaba asta are de-a face cu duelul dintre Whiting și Margrave?

Edwin și Warren schimbară priviri surprinse.

– Credeați că nu știu despre legătura lui Durand cu Whiting? Fulkham îl fixă pe Edwin cu o privire aspră. Dacă mi-ai fi spus atunci că preocuparea ta pentru activitățile însărcinatului de afaceri avea legătură cu familia lui Lady Clarissa, aș fi menționat că Whiting și Durand erau veri. Dar nu mi-ai oferit această informație.

– Mă tem că să ofere informații nu este punctul forte al prietenului meu, zise sec Warren.

– Știi pentru ce a fost duelul? întrebă Edwin.

– Nu. Tu?

Edwin răsuflă îndelung.

– Da. Din păcate, nu pot spune. Dar nu contează, oricum. Lucrul important este că Durand vrea să se răzbune pe cumnatul meu pentru moartea vărului său, așa că a încercat să îi dea de urmă lui Niall curtând-o pe soția mea. Când ea și cu mine am pus capăt acestui lucru prin logodna noastră, Durand a amenințat că va dezvălui secrete despre tatăl meu dacă eu nu rup logodna.

Asta atrase atenția lui Fulkham.

– Ce fel de secrete?

Edwin înghiți în sec. Acum venea partea dificilă.

– Că, se pare, tatăl meu a fost spion pentru francezi.

Furia aduse culoare în trăsăturile feței lui Fulkham.

– Ticălos blestemat!

– Tatăl meu? izbucni Edwin.

Baronul tresări.

– Nu, nu, nu el. Durand. Își bagă nasul în treburi pe care ar trebui să le lase în pace. Va trebui să vorbesc cu superiorii lui și să pun capăt

chestiunii ăsteia înainte să mai provoace alte probleme. Relațiile între Anglia și Franța sunt destul de instabile așa cum sunt acum.

Edwin îl privi îndeaproape.

– Deci știați că tatăl meu a fost spion.

– Desigur că știam. Spiona pentru noi.

– Nu asta spune Durand. Și mi-a arătat...

– Rapoarte? Documente pe care tatăl tău le-a dat francezilor? Blestemații; l-au asigurat că acele rapoarte fuseseră distruse. În timp ce Edwin și Warren continuară să îl privească pe baron cu gurile căscate, bărbatul oftă. Am nevoie să îmi dați cuvântul vostru de gentlemeni că ceea ce vă voi spune în continuare nu va ieși niciodată din această cameră.

– Desigur, spuse Edwin, iar Warren încuviință aprobator din cap.

– Din cauza legăturilor tatălui tău cu Franța prin bunica sa și din cauza vizitelor lui ocazionale la acel club privat de opiu, francezii l-au abordat în ultimii ani ai războiului cu cerința de a spiona pentru ei. I-au promis că îl vor plăti foarte bine pentru o asemenea trădare.

Fulkham se lăsă pe spate în fotoliul său.

– După cum vă puteți imagina, banii nu reprezentau un stimulent prea bun pentru el, dar tatăl tău a văzut în asta o ocazie de a ajuta Anglia să învingă Franța – astfel că, după ce a acceptat propunerea lor, a venit la noi. L-am îndrumat să le dea francezilor, din când în când, informații incorecte despre trupele noastre.

Un val de ușurare îl inundă pe Edwin, urmat îndeaproape de un val de rușine. Ar fi trebuit să își dea seama că tatăl lui nu ar fi putut niciodată să comită un act de trădare.

– De unde știi toate astea? Nu ești mai în vârstă decât mine. Este imposibil să fi făcut parte din Ministerul pentru Război pe atunci.

– Așa este. Dar tatăl tău a continuat să meargă la clubul de opiu, astfel că, atunci când interesul nostru s-a mutat spre India, el ne-a putut oferi informații despre indieni din când în când. Eu m-am alăturat ministerului cu câțiva ani înainte de moartea tatălui tău. Eu am fost cel care a preluat administrarea informațiilor lui.

Edwin încă se simțea amețit. Tatăl lui spionase pentru propria țară în tot acel timp. Fără să spună vreun cuvânt fiului său.

– Îmi spui că tata *nu* a fost un trădător.

– Niciodată. A fost un erou, de fapt. Desigur, nu a putut să vorbească niciodată despre activitățile sale, iar francezii nu au știut altceva decât că a fost spion pentru ei. Dar l-au asigurat că reputația lui

nu va fi niciodată pătată, pentru că documentele care îl legau de acele activităţi au fost arse.

– Evident, asta a fost o minciună.

– Da, spuse scurt Fulkham. Un motiv în plus pentru a merge la superiorii lui Durand. Nu trebuie să le dezvălui că tatăl tău ne-a ajutat – doar că Durand încearcă să folosească acest ajutor în scopuri proprii, şantajându-te.

Warren se aplecă înainte.

– Dar o vizită la superiorii lui nu va rezolva problema că se va duela cu Edwin în Green Park în ceva mai mult de o oră.

Fulkham se ridică.

– Atunci va trebui să merg acolo cu voi şi să îi spun exact în ce fel de bucluc va fi dacă va continua cu nebunia lui. Nu vom permite ca un cetăţean britanic, indiferent de infracţiunea comisă, să fie asasinat de un francez, fie el şi diplomat.

Baronul porni spre uşă pentru a merge să se îmbrace, apoi se opri.

– Totuşi este un lucru curios. Ce crede Durand că va obţine cu un duel?

– Eliminându-mă pe mine, crede că va câştiga controlul asupra soţiei mele şi astfel o va obliga să îi spună unde este Niall.

– Atunci de ce nu a făcut asta înainte? De ce nu a răpit-o de pe stradă? De ce nu a folosit forţa brută ca să o convingă să îi spună?

– A încercat să o curteze, fără îndoială, fiind atent să nu dezvăluie vreun indiciu care să-i ofere Clarissei şansa de a-l avertiza pe Niall. Când ea a continuat să îi refuze cu fermitate avansurile, Durand a început să o urmărească, iar atunci am intervenit eu şi m-am căsătorit cu ea.

– Şi ea a fost cu tine de atunci.

– La moşia mea, unde lui i-ar fi fost greu să intre neobservat. Ne-am întors în oraş seara trecută pentru o petrecere dată în cinstea căsătoriei noastre. Durand a încercat să o prindă singură, iar eu am intervenit între ei. Atunci m-a provocat.

– Hmm. Fulkham îl privi lung pe Edwin. Şi unde este soţia ta acum?

Întrebarea îl nelinişti pe Edwin.

– Acasă, doarme, sper.

– Sau, dacă este măcar puţin ca soţia *mea*, se pregăteşte să meargă în Green Park şi să te convingă să nu lupţi.

Edwin simţi cum sângele îi îngheaţă în vene.

– La naiba! Sări în picioare. Ar *face* și asta. Ea nu știe că suntem aici. Și dacă nu ne întoarcem...

– Fugiți, fugiți, spuse Fulkham. Mă îmbrac și pornesc spre locul duelului, în timp ce voi doi vă întoarceți acasă. Probabil o mai puteți prinde acolo dacă vă grăbiți.

Edwin ieși în grabă din birou, cu Warren blestemând în spatele lui. Săriră în trăsura lui Warren, poruncindu-i birjarului să meargă cât mai repede spre casa din oraș a lui Edwin.

În timp ce trăsura porni la drum, Warren spuse:

– Poate că nu va merge acolo. A spus că se spală pe mâini de toată treaba asta.

– A mai spus și că mă iubește. Edwin își simți gâtul încordat de teamă. Iar Clarissa este exact genul de femeie care i se oferă în întregime unui bărbat odată ce se îndrăgostește. Va lupta pentru mine cu ultima ei suflare.

– Așa cum lupți tu pentru ea, observă Warren. Ți-ai călcat pe mândrie pentru ea, ai renunțat la planurile tale de a avea o viață liniștită pentru ea și, evident, vei face orice pentru ea. Cred că nu este singura care este îndrăgostită, prietene.

În timp ce adevărul îl izbi în plin, Edwin trase cu greu aer în piept. Nu, nu era singura îndrăgostită.

În toți acești ani, el evitase tumultul pe care îl putea aduce iubirea, dar se strecurase pe sub garda lui când nu fusese atent. Ideea că i se putea întâmpla ceva Clarissei, ideea de a trăi fără ea, îl lăsa fără suflare. Nu putea suporta gândul că ea ar putea îndura chiar și o secundă cruzimea lui Durand. Ce era acest sentiment, dacă nu dragoste?

Acum că el știa cum era să tânjească după compania și tachinările ei, să îi caute atingerea în toiul nopții, când lumea părea mai întunecată, Edwin nu își putea închipui că tatăl lui simțise așa ceva și tot îl crezuse pe prietenul său, nu pe soția sa. Poate că mama lui fusese îndrăgostită, dar era imposibil ca tatăl lui să fi cunoscut înțelesul acelui cuvânt.

– Clarissa va fi bine, spuse Warren. Sunt convins.

– Dacă nu este, o să-i scot inima lui Durand și-o s-o strivesc cu călcâiul. O să-l fac eu însumi bucăți. O să...

– Am prins ideea, spuse înverșunat Warren. Dar să sperăm că nu se va ajunge la asta, prietene. Pentru că nu am chef să te văd spânzurat pentru uciderea unui ticălos inutil ca Durand.

Capitolul 25

Nu fu tocmai o surpriză faptul că Clarissa nu reușise să doarmă după ce îi văzuse pe Edwin și pe Warren părăsind casa. Încercă, chiar încercă să adoarmă, dar nu putea înceta să își facă griji. Tot aștepta ca ei să se întoarcă, neștiind unde plecaseră, dar la ora patru dimineața știu că era prea târziu pentru ca ei să se mai întoarcă acasă înainte de începerea duelului.

Ceea ce însemna că probabil erau deja în drum spre Green Park. Afurisiții!

Se ridică din pat și se îmbrăcă, bombănindu-l pe vărul ei în tot acest timp. Nu fusese în stare să îl oprească pe soțul ei, pe prietenul *lui*? Lăsase să îi scape că îl iubea pe Edwin în speranța inutilă că acest lucru avea să îl pună pe gânduri, dar era evident că nici măcar asta nu putea avea un impact asupra idiotului.

După ce se mai agită puțin, decise că era suficient. *Nu* avea de gând să își lase soțul să facă acest lucru nebunesc. Dacă era nevoie, avea să se posteze între el și contele Durand. Pentru că nu voia să îl piardă pe Edwin. Pierduse destule în viața ei.

Gata cu pierderile!

Coborî la parter și trezi un servitor, apoi își chemă trăsura. Veni surprinzător de repede. De-abia după ce ieși pe ușă își dădu seama că nu era trăsura *ei* cea care o aștepta la baza scărilor. Clarissa se opri, dar înainte să poată reacționa, cineva veni în spatele ei, iar ea simți cum un obiect dur o împunge într-o parte.

– Iată-te, draga mea, spuse vocea pe care Clarissa ajunsese să o urască. Știam că nu vei rezista tentației de a merge la duel.

Contele Durand. O, Dumnezeule! Inima îi sări din piept. Blestemat să fie, blestemat, *blestemat!*

– Iar eu știam că vei trișa, spuse ea, luptându-se să rămână calmă. Așa că se pare că ne cunoaștem bine unul pe celălalt.

– Mai bine decât îți închipui. Când Clarissa își ținu respirația, el adăugă: Și nu aș țipa dacă aș fi în locul tău. Te voi împușca pe loc. O împunse cu obiectul dur pentru a-și demonstra amenințarea.

– Mereu ai fost un tiran. În timp ce Clarissa se foi pentru a-și elibera pandantivul-briceag de pe lănțișor, mintea îi gonea. Trebuia să îl ia cumva pe nepregătite, să câștige ceva timp până când putea

să scape de acel pistol care o împungea în coaste, suficient cât să îl înjunghie pe Durand.

– Ești ca vărul tău – mereu călcând femeile în picioare.

Urmă un moment îndelungat de tăcere, apoi Durand scrâșni din dinți:

– Nu vorbi de rău un bărbat despre care nu știi nimic.

– Știu că m-a violat. Clarissa își ascunse pandantivul în palmă. M-a țintuit la pământ și m-a luat cu forța.

– Este o minciună! șuieră Durand printre dinții încleștați. Cândva, a fost cel mai bun prieten al meu. Apoi tu l-ai îmbrobodit pe fratele tău cu minciuni și așa a fost ucis. Te-am văzut flirtând, te-am văzut ademenind bărbați. Știu ce fel de femeie ești. De ce s-ar deranja să violeze o târfă ca tine?

Furia se aprinse înăuntrul Clarissei.

– O târfă te-ar ține la distanță tot timpul cât m-ai curtat? Nu. El era un ticălos, iar tu ești la fel de ticălos, iar eu nu merit asta.

– Taci din gură! urlă el. Ai de ales. Urci în trăsură. Sau mori.

Clarissei îi îngheță sângele în vene.

– Mă vei ucide oricum.

– Nu și dacă îmi spui unde este fratele tău. Vom merge împreună la el.

– Și ne vei ucide pe amândoi. Nu, mulțumesc. Dacă el ar putea mișca pistolul puțin mai mult, astfel încât ea să îl poată înjunghia... Știi că soțul meu nu se va opri până nu te va distruge.

Contele Durand pufni.

– Slabe șanse să se întâmple asta.

Încă o voce se auzi în umbra din spatele trăsurii.

– Sunt șanse mai mari decât îți dai tu seama.

Edwin. Slavă Cerului!

Prinzând-o de mijloc, contele Durand o smuci, trăgând-o mai aproape de el.

– O s-o ucid, Blakeborough! Jur că o s-o fac!

– Și apoi ce? Vei pierde șansa de a-i găsi fratele.

Edwin ieși din umbră, iar Clarissa aproape că făcu un atac de cord.

– Are un pistol, iubitule! Nu te apropia!

Ignorând-o, Edwin înaintă în lumină.

– Nu ești atât de prost încât să ucizi cu sânge-rece soția unui duce, Durand. Ai fi spânzurat pentru asta.

– Nu știi nimic, șuieră contele Durand. Nu îmi pasă dacă ea moare. O să-l găsesc cumva pe Margrave. Chiar de-ar fi să-l aștept să vină după mine pentru a-și răzbuna sora.

– Nu va trebui să îl aștepți. Edwin ridică o mână, iar Clarissa văzu că ținea un pistol. O omori și mori. Este atât de simplu.

Asta păru să îl pună pe gânduri pe Durand, întrucât ea îi putu simți pistolul tremurând lângă coastele ei.

– Sau ne-ai putea lăsa pe amândoi să plecăm, mârâi Durand, iar eu îi voi permite să trăiască.

Clarissa își înăbuși un pufnet de neîncredere în timp ce își deschidea frunza-cuțit. Durand nu avea să scape cu ipocrizia lui dacă ea avea un cuvânt de spus în această privință. Avea nevoie doar de momentul potrivit.

Privirea lui Edwin se mută asupra ei și, pentru o clipă scurtă, asupra mâinii ei. El știa ce avea ea de gând să facă. Și era pregătit.

Brusc, trăsura contelui Durand începu să se îndepărteze.

– Ce faci? strigă contele la birjar. La naiba, omule, întoarce-te!

În acel moment, în timp ce atenția lui era distrasă, iar pistolul nu o mai împungea în coaste, Clarissa îl înjunghie în brațul care ținea pistolul și se lăsă la pământ fără să mai aștepte să îi vadă reacția.

Atunci Edwin îl împușcă direct în inimă.

Puțin mai târziu, Clarissa stătea în salon în timp ce întreaga casă se trezi în jurul ei. Edwin și Warren, care fusese cel care îl dăduse jos din scaun pe birjarul trăsurii contelui Durand și plecase cu ea, erau adânciți în discuție cu Lord Fulkham, care tocmai apăruse. Lachei și servitori alergau de colo-colo, urmând ordine zbierate din când în când la ei de Edwin.

La urma urmei, *era* un cadavru pe trepte. Trebuiau să se ocupe de el.

Tot ce putea face Clarissa era să stea acolo încremenită în timp ce asculta discuția.

– Mă voi ocupa eu de asta, Blakeborough, spunea Lord Fulkham. Omul încerca să îți răpească soția. Până când voi termina cu ambasadorul francez pentru că i-a dat lui Durand mână liberă să chinuiască cetățeni britanici, francezii vor fi bucuroși să păstreze tăcerea cu privire la această chestiune. Este posibil nici să nu se ajungă la un proces.

– Chiar dacă se ajunge, spuse Warren, servitorii tăi sunt martori, iar noi îl avem pe birjarul lui Durand, care va mărturisi adevărul dacă

știe ce este bine pentru el. Sau Fulkham îl poate pune sub acuzare drept complice.

În acel moment, Edwin privi spre Clarissa și văzu că ea începe să tremure. Edwin păli. Adresându-le câteva cuvinte celorlalți, care părăsiră imediat încăperea, veni să se așeze lângă ea. Turnă puțin coniac din carafa de pe masa de lângă canapea și îi puse paharul în mână.

– Bea-l, scumpo! Îți va opri tremuratul.

– I-iar m-mă ameţești cu a-alcool, încercă ea ușor să glumească.

– Suntem căsătoriți acum, spuse el obosit. Este permis.

Clarissa ridică paharul pentru a bea și își văzu mănușa. Mănușa pătată de sânge. După ce puse paharul pe masă, își smulse mănușa de pe mână.

– Am sângele contelui Durand pe mine, spuse ea, stomacul întorcându-i-se pe dos. Probabil că este și pe rochie, și în părul meu și...

– Da, spuse el cu asprime.

Clarissa întoarse privirea spre el și îl văzu năruindu-se înaintea ei, umerii lui tremurând, chipul fiindu-i contorsionat, parcă luptându-se să își rețină lacrimile.

– Edwin!

– Dacă te-aș fi pierdut... Edwin începu să respire sacadat și greoi în timp ce ridică privirea spre ea. Nu aș fi putut suporta.

– Nu aveai să lași să se întâmple asta. Simțindu-și inima palpitând, Clarissa îi cuprinse obrazul în mână. Ca de obicei, tu ești cavalerul meu, Sfântul Gheorghe care înjunghie dragonul.

– Te iubesc, spuse el fără ocolișuri.

El – oare Clarissa auzise bine?

– Credeam că nu crezi în iubire.

– Nu credeam. Privirea lui stărui asupra ei. Dar m-am înșelat.

Respirația ei deveni sacadată. Oare aceasta era doar reacția lui la faptul că o văzuse pe cale de a fi ucisă? Încercând să își ascundă tremurul din voce, Clarissa spuse:

– Dumnezeule, este a doua oară într-o săptămână când ai spus că te-ai înșelat. De fapt, este a doua oară când ai spus-o de când mă știu. Îi puse mâna pe frunte. Ești bolnav? Ai febră?

– Vorbesc serios, obrăznicuțo! Acoperindu-i mâna cu a lui, o coborî lângă buze și o sărută în palmă. Te iubesc, trup și suflet. Atâta vreme am trăit cu o inimă mecanică, refuzând să simt ceva, pentru că am văzut ce le-a făcut iubirea – sau ceea ce credeam eu că este iubire – părinților mei, și nu puteam suporta să trec prin asta.

De-abia îndrăznind să respire, Clarissa îi strânse mâna într-ale ei.

– Dar am fost în bucluc din clipa în care Warren m-a convins să am grijă de tine. Mi-am spus în sinea mea: „Ai grijă, dacă o lași să intre în sufletul tău, te poate distruge". Pentru că, în adâncul sufletului meu, știam că, dacă cineva mi-ar putea face inima mecanică să sângereze, aceea ai fi tu.

Clarissa înghiți în sec, neștiind dacă îi plăcea acel lucru.

– În schimb, spuse el zâmbind acum, ai făcut-o să bată. Tare. Să bată plină de viață, de bucurie și da, de iubire. Tu, iubito, mi-ai transformat inima mecanică în una adevărată.

Cu lacrimi în ochi, Clarissa spuse:

– Bun. Pentru că meriți mai mult decât o viață trăită cu o inimă mecanică. Și nu aș suporta niciodată o mașinărie pe post de soț, nici măcar una la fel de elegantă ca tine. Îl prefer pe bărbatul în carne și oase de care m-am îndrăgostit.

Atunci, Edwin o sărută cu o blândețe care îi făcu inima să plutească. Când în sfârșit se desprinseră din sărut, zorii zilei pătrundeau pe fereastră.

– Se pare că aveai dreptate noaptea trecută, spuse el în timp ce își strecură brațul pe după umerii ei. Căsătoria noastră *este* una din iubire, la urma urmei.

Clarissa își strecură brațul pe după mijlocul lui, apoi se apropie și îi șopti la ureche:

– Aceasta a fost dorința inimii mele, iar tu mi-ai îndeplinit-o. Ce soț sclipitor!

În timp ce râseră împreună, soarele răsări.

Epilog

Edwin stătea aplecat asupra unei mese în laboratorul său, sculptând o bucată de plută, când soția lui intră în încăpere.

– Ce faci *acum*? Încă mai avem două luni până se va naște copilul. În ritmul acesta, micuța își va putea deschide propriul magazin de jucării.

De când Edwin aflase că soția lui era însărcinată, începuse să construiască tot felul de jucării mecanice la care se putea gândi: o privighetoare cântătoare, un urs dansator, o carte cu litere care se ridicau când o deschideai și un câine mecanic care sărea printr-un cerc ținut de un acrobat. Trebuia să fie pregătit. La urma urmei, acesta era primul lui născut.

Edwin se răsuci în scaunul său pentru a-și privi minunata soție. Dumnezeule, era superbă însărcinată cu copilul lui. Chipul îi radia, iar sânii îi erau și mai voluptuoși. Tot ce putea face era să o privească pentru a-și aminti că trebuia să aibă grijă cu ea. Să aibă grijă cu copilul pe care îl purta în pântec.

– În primul rând, spuse el, „micuța" va fi un „micuț". Simt asta.

Clarissa își dădu ochii peste cap.

– Da, iar tu ești recunoscut pentru abilitatea ta de a prezice sexul unui copil.

Ignorând-o, Edwin se întoarse în scaun.

– În al doilea rând, nu fac astea pentru copil, ci pentru mine. Ridică două bucăți sculptate de plută, apoi și le împinse în urechi. În ultima vreme ai sforăit.

Clarissa ridică o sprânceană și spuse ceva ce el nu putu auzi.

Minunat, dopurile de urechi funcționau. Edwin își făcu mâna pâlnie la ureche.

– Ce sunt astea?

Mergând cu pași mari lângă el, Clarissa îi scoase dopurile din urechi și le băgă într-ale sale.

– Mulţumesc pentru astea. Acum nu mai trebuie să te ascult vorbind întruna despre ce trebuie să cumpărăm pentru copil şi să facem pentru copil, şi să aranjăm pentru copil. Eşti mai rău decât mama mea, jur!

Avea dreptate. Edwin şi Lady Margrave deveniseră, în mod surprinzător, mai prietenoşi unul cu altul în timp ce plănuiau viitorul copilului său şi al nepotului femeii.

O trase pe Clarissa între picioarele lui. Întinzându-şi mâna pentru a-i scoate din ureche unul dintre dopuri, Edwin spuse:

– Îţi voi face şi ţie o pereche. Le poţi folosi când vine mama ta în vizită. Îşi întinse mâinile peste pântecul ei, arzând de nerăbdare să simtă mişcările subtile. El este foarte agitat astăzi, nu-i aşa?

– *Ea* dansează. Trebuie să exerseze ca să îşi facă tatăl să râdă.

– Mama ei face deja asta. Edwin îi sărută buricul prin haine, apoi presără sărutări pe abdomenul ei, urcând spre sânii ei umflaţi. Printre alte lucruri. Îi împunse uşor sfârcul cu nasul. Ar trebui să facem dragoste în camera asta. Mi-am închipuit asta de multe ori.

Clarissa păru indignată.

– În *atelierul* tău? Serios?

– În fiecare cameră din casă. Cu mult înainte să te căsătoreşti cu mine.

– Nu te cred!

Zâmbind cu viclenie, Edwin se ridică şi o luă de mână.

– Vino cu mine!

Traversară casa până ajunseră în seră, unde Edwin încuviinţă din cap spre baldachinul de lângă fereastră.

– Mi te-am închipuit stând întinsă acolo, goală, scăldată de razele soarelui, în timp ce te pătrund.

Desfătându-se cu îmbujorarea ei, Edwin o conduse apoi pe coridoare până în salonul de muzică. Posibilitatea de a sta pe bancheta acelui pian în timp ce tu mă călăreşti m-a făcut să trec peste multe recitaluri plictisitoare.

Clarissa îl privi cu gura căscată.

– Sper că nu de-ale lui Yvette.

– Dumnezeule, nu! Dar de-ale tale cu siguranţă.

– Spui că modul meu de a cânta la pian te plictiseşte?

– Spun că mereu mi-a oferit un context potrivit pentru fantezia mea.

Sfredelind-o cu o privire îndelungă şi lentă pentru a-şi sublinia punctul de vedere, Edwin râse când Clarissa spuse:

– O, Doamne, acum nu voi mai putea niciodată să te privesc în ochi în timp ce cânt pentru oaspeți.

– Să continui? întrebă el.

O expresie provocatoare traversă chipul Clarissei.

– Pun pariu că există o cameră în care nu ți-ai închipuit că faci dragoste cu mine. Bucătăria.

– Ești nebună? *Firește* că mi te-am închipuit acolo, întinsă pe masă pentru a-mi oferi un festin delicios. Când ea păru surprinsă, Edwin continuă: Nu uita, nu am mai putea niciodată servi mâncare de acolo dacă aș pune în aplicare fantezia, dar Dumnezeu știe că mi-am închipuit-o.

Clarissa își puse brațele pe după gâtul lui.

– Când m-am căsătorit cu tine, Lord Blakeborough, habar nu aveam că ești un bărbat atât de obraznic.

– Evident, altfel nu ai fi presupus că aș putea aștepta un nenorocit de *an* ca să mă culc cu tine.

Remușcarea îi îmbujoră obrajii Clarissei.

– Dacă ar fi durat cu adevărat un an? Mi-ai fi acceptat clauza?

– Desigur. Dar nu ai fi rezistat atât de mult. Ești o *femeie* prea obraznică pentru asta. Iar eu eram prea pornit să te seduc.

Clarissa afișă acea expresie înduioșătoare care nu înceta niciodată să îl farmece, iar Edwin era pe punctul de a o trage în brațele sale și de a o răvăși, când o voce se auzi din pragul ușii.

– Sper că nu vă întrerupem.

Edwin ocărî în sinea lui... apoi își dădu seama că vocea îi era vag cunoscută. Nu – nu era posibil...

Dar era.

– Niall? spuse Clarissa, întorcându-se spre ușă. Niall!

Se rupse din îmbrățișarea lui Edwin și fugi să își îmbrățișeze fratele. Bărbatul pe care Edwin și-l amintea ca fiind înalt și deșirat se transformase într-un flăcău voinic. Părul îi era mai închis la culoare decât al Clarissei – mai degrabă semăna cu bronzul brăzdat de soare –, dar expresia îi era aspră. Evident, popasul lui pe continent îl schimbase.

În spatele lui stătea Warren, care îi privi pe cei doi frați zâmbind.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă Clarissa. Te-ai întors pe furiș în Anglia? Îl scutură zdravăn. Nu poți fi aici – ești un fugar. Te-ar putea spânzura.

– Mă îndoiesc, spuse Warren, privind de la Niall la Edwin. După toate prin câte am trecut cu Fulkham ca să îl aducem înapoi în mod legal, nu ar avea sens ca guvernul să se răzgândească și să îl spânzure. Iar eu m-aș enerva foarte tare.

– La fel și eu, spuse sec Niall. Nu mi-ar plăcea să am o frânghie la gât pe post de lavalieră.

Clarissa se răsuci spre Edwin.

– Tu ai știut despre asta?

– Ai înnebunit? interveni Warren. Edwin ți-ar fi spus imediat. De aceea nu i-am spus nici *lui*. Nu eram siguri că vom reuși și nu voiam să îți faci speranțe deșarte.

Edwin veni lângă Clarissa și își strecură brațul pe după mijlocul ei, simțindu-se straniu de protector.

– Mai exact, *cum* ați reușit? îi întrebă el pe cei doi bărbați.

– Întâmplarea face, spuse cumnatul său, că Durand devenea deja o problemă atât pentru francezi, cât și pentru britanici – lua decizii diplomatice pripite, ascunzând documente care se presupuneau a fi distruse, stricând înțelegeri care durau de mult timp. Tentativa de a te șantaja a fost picătura care a umplut paharul. Așa că Fulkham i-a convins pe superiorii mei că, fără implicarea mea, bărbatul nu ar fi fost niciodată oprit, iar încercările lui de a „dezvălui" că un nobil era spion s-ar fi sfârșit dezastruos.

– Cu alte cuvinte, interveni Warren, Niall a obținut o grațiere regală. Și nu a stricat nici că, după moartea lui Prinny, noul nostru rege era dornic să emită câteva grațieri regale ca parte din ascensiunea sa la tron. Una dintre acestea a mers la Niall.

– Fără să fiu nevoit să îți dezvălui trecutul, fată dragă, adăugă Niall.

Respirând ușurată, Clarissa își bătu ușor pântecul.

– Este evident că *nu* sunt o „fată".

Niall râse.

– Nu, evident că nu. Deveni serios când privirea lui o întâlni pe a lui Edwin. Iar dacă noul tău soț nu are grijă de tine, îl voi provoca la duel.

– Nu îți face griji, spuse solemn Edwin. Aș merge până la capătul pământului pentru ea.

Afirmația solemnă îi puse pe gânduri pe ceilalți doi bărbați. Apoi Niall îi aruncă o privire lui Warren.

– Nu-mi vine să cred, dar aveai dreptate. *Este* îndrăgostit.

Clarissa își strecură brațul pe după mijlocul lui Edwin.

– Desigur că este îndrăgostit. Am efectul acesta asupra bărbaților.

Cuvintele ei frivole înveseliră atmosfera, așa cum, fără îndoială, intenționase soția lui.

Cu un zâmbet amabil, Niall spuse:

– Sper că am ajuns la timp pentru cină. Sunt lihnit.

– Da, cina va fi servită în curând. Clarissa se întoarse spre vărul ei. Warren, rămâi și tu?

El scutură din cap.

– Trebuie să mă întorc la Londra. A intervenit ceva. Dar tu și Niall bucurați-vă de reuniunea voastră. Ne vedem în câteva săptămâni la petrecerea de la Keane.

– În regulă. Clarissa îl sărută pe vărul ei, apoi se întoarse spre Niall. Mergi în sufragerie. Trebuie să vorbesc puțin cu soțul meu.

Niall păru puțin surprins de atitudinea ei autoritară, dar, la urma urmei, nu o mai văzuse de șapte ani. El nu o cunoștea pe Clarissa pe care Edwin o cunoștea și o adora. Clarissa care îi schimbase viața. Care îl completase.

Care îi dovedise că el credea în iubire, la urma urmei.

Niall porni spre sufragerie, lăsându-i pe cei doi singuri.

Clarissa se întoarse spre Edwin cu un zâmbet larg.

– Deci, ca să ne întoarcem la discuția noastră de mai devreme, ai vrea să știi în ce cameră mi-am închipuit *eu* că facem dragoste?

Cuvintele ei îi atraseră imediat atenția lui Edwin.

– Normal, cum să nu vreau.

– Poate ar trebui să facem un pariu pe tema asta. Clarissa își plimbă un deget pe pieptul lui, făcându-i sângele să clocotească. Dacă vei ghici camera corectă, vei primi o recompensă.

Edwin înghiți în sec. Era uimitor cum Clarissa încă îl putea excita cu un singur cuvânt, cu o singură privire. Cu o aluzie senzuală.

– O recompensă, zici? Ce fel de recompensă?

Zâmbetul ei obraznic îi făcu inima să bată mai tare.

– A, nu știu. Presupun că mi-ai putea săruta brațul. Cu o privire semnificativă, Clarissa își atinse interiorul cotului. Chiar aici.

– Am o idee mai bună. Dacă voi ghici camera, voi face dragoste cu tine în ea. După ce va pleca fratele tău în seara asta.

– Hmm. Ochii ei licăriră. Sună ca o recompensă excelentă. Dar eu ce primesc dacă *nu* ghicești corect?

– Același lucru pe care îl primești și dacă ghicesc – inima mea, trupul meu, sufletul meu.

– În acest caz, nu pot pierde, spuse Clarissa, dragostea lui pentru el luminându-i fața.

– Nici eu. Edwin o trase în brațele sale. Iar acesta, iubirea mea, este cel mai bun tip de pariu.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

vor apărea:

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Completează-ți colecția romanelor de dragoste!

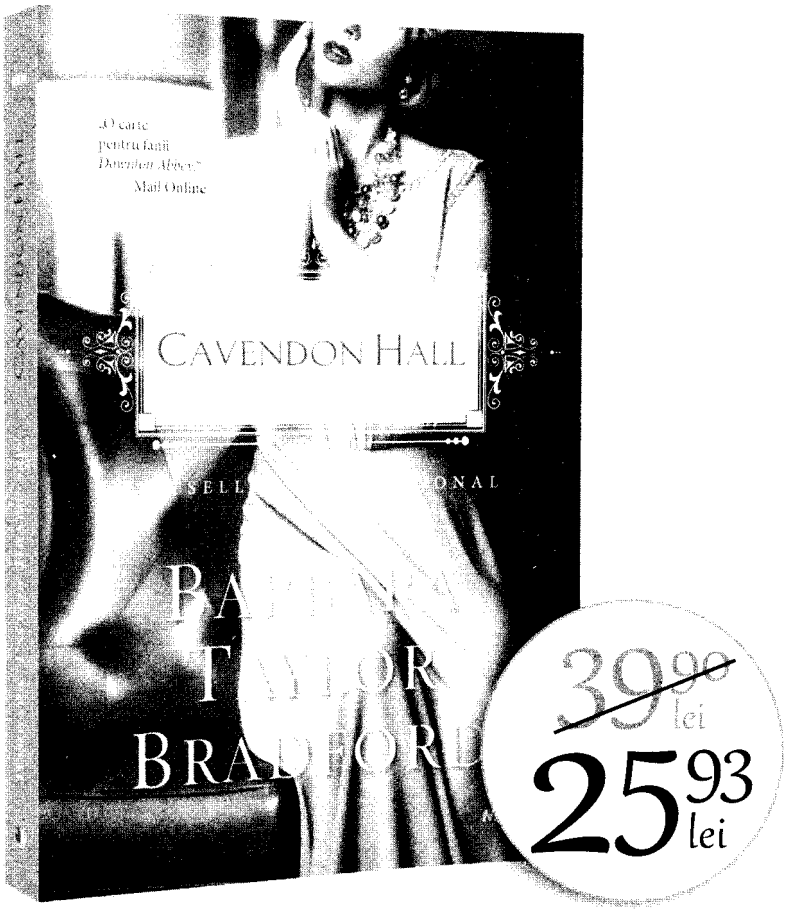

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®